

# มัทธิว (TNBT)

## มัทธิว

### มัทธิว 1

#### ลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์

<sup>1</sup> ต่อไปนี้เป็นรายชื่อลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ ผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิด ซึ่งเป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากอับราฮัมอีกทีหนึ่ง <sup>2</sup> อับราฮัมมีลูกชายชื่ออิสอัค อิสอัคมีลูกชายชื่อยาโคบ ยาโคบมีลูกชายชื่อยูดาห์และพี่น้องของเขา <sup>3</sup> ยูดาห์มีลูกชายชื่อเปเรศกับเศราห์เกิดจากนางทามาร์ เปเรศมีลูกชายชื่อเฮสโรน เฮสโรนมีลูกชายชื่อราม <sup>4</sup> รามมีลูกชายชื่ออัมมินาตับ อัมมินาตับมีลูกชายชื่อนาโชน นาโชนมีลูกชายชื่อสัลโมน <sup>5</sup> สัลโมนมีลูกชายชื่อโบอาสซึ่งเกิดจากนางราห์บ โบอาสมีลูกชายชื่อโอเบดซึ่งเกิดจากนางรูธ โอเบดมีลูกชายชื่อเจสซี <sup>6</sup> เจสซีมีลูกชายชื่อดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ ดาวิดมีลูกชายชื่อชาโลมอน ซึ่งเกิดจากนางซึ่งแต่ก่อนเคยเป็นเมียของอูริยาห์ <sup>7</sup> ชาโลมอนมีลูกชายชื่อเรโหโบอัม เรโหโบอัมมีลูกชายชื่ออาบิยาห์ อาบิยาห์มีลูกชายชื่ออาสา <sup>8</sup> อาสามีลูกชายชื่อเยโฮชาฟัท เยโฮชาฟัทมีลูกชายชื่อโยรัม โยรัมมีลูกชายชื่ออูสซียาห์ <sup>9</sup> อูสซียาห์มีลูกชายชื่อโยธาม โยธามมีลูกชายชื่ออาหัส อาหัสมีลูกชายชื่อเฮเซคียาห์ <sup>10</sup> เฮเซคียาห์มีลูกชายชื่อนันสเสห์ นันสเสห์มีลูกชายชื่ออาโมน อาโมนมีลูกชายชื่อโยสิยาห์ <sup>11</sup> โยสิยาห์มีลูกชายชื่อเยโคนิยาห์กับพวกพี่น้องของเขา เขาเกิดเมื่อคราวถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยในกรุงบาบิโลน

<sup>12</sup> เมื่อถูกกวาดต้อนไปยังกรุงบาบิโลนแล้ว เยโคนิยาห์ก็มีลูกชายชื่อเซอัลทิเอล เซอัลทิเอลมีลูกชายชื่อเศรุบบาเบล <sup>13</sup> เศรุบบาเบลมีลูกชายชื่ออาบิยุด อาบิยุดมีลูกชายชื่อเอลียาคิม เอลียาคิมมีลูกชายชื่ออาซอร์ <sup>14</sup> อาซอร์มีลูกชายชื่อศาโดก ศาโดกมีลูกชายชื่ออาคิม อาคิมมีลูกชายชื่อเอลีอูด <sup>15</sup> เอลีอูดมีลูกชายชื่อเอเลอาซาร์ เอเลอาซาร์มีลูกชายชื่อมัทธาน มัทธานมีลูกชายชื่อยาโคบ <sup>16</sup> ยาโคบมีลูกชายชื่อโยเซฟ เป็นสามีของนางมารีย์ พระเยซูที่เรียกว่าพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ ก็เกิดมาจากนางมารีย์นี้แหละ

17 ดังนั้นตั้งแต่อับราฮัมลงมาจนถึงกษัตริย์ดาวิด นับเวลาได้สิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่กษัตริย์ดาวิดลงมา จนถึงถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลน เป็นเวลาสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยในกรุงบาบิโลน จนถึงพระเยซูกินเวลาถึงสิบสี่ชั่วคน

### การเกิดของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์

18 เรื่องการเกิดของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์เป็นดังนี้ คือแต่เดิมนั้น โยเซฟได้หมั้นนางมารีย์ ผู้เป็นมารดาของพระเยซูไว้ก่อนที่จะทั้งสองจะอยู่กินด้วยกันก็ปรากฏว่า นางมารีย์ตั้งครรภ์แล้วด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า <sup>19</sup> แต่โยเซฟผู้หมั้นของนางเป็นคนมีคุณธรรม ไม่อยากจะเผยแพร่เรื่องของนาง คิดว่าจะถอนหมั้นเป็นการลับ

20 แต่ขณะที่โยเซฟคิดในเรื่องนี้อยู่ในใจ ก็มีทูตของพระเจ้าองค์หนึ่ง มาปรากฏกับเขาในความฝันว่า “โยเซฟลูกชายของดาวิดเอ๋ย ไม่ต้องกลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้า เพราะว่าผู้ที่ปฏิสนธิในครรภ์ของนางนั้นเป็นโดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า <sup>21</sup> นางจะได้ลูกเป็นผู้ชาย แล้วให้เจ้าตั้งชื่อว่า เยชู เพราะว่าเขาเป็นผู้ที่จะทำให้ชนชาติของเขาหลุดพ้นจากความผิดบาป” <sup>22</sup> ที่เป็นเช่นนั้น ก็เพื่อให้เป็นไปตามพระคำของพระเจ้าที่ได้กล่าวไว้โดยศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ว่า <sup>23</sup> ในตอนนั้น จะมีสาวพรหมจารีคนหนึ่งตั้งครรภ์และนางจะมีบุตรเป็นผู้ชายคนหนึ่ง และคนจะเรียกเขาเป็นภาษาฮีบรูว่า อิมมานูเอล (แปลว่า พระเจ้าอยู่กับพวกเรา) <sup>24</sup> เมื่อโยเซฟตื่นขึ้นก็ได้ทำตามคำของทูตที่บอกนั้น คือได้รับมารีย์มาเป็นภรรยา <sup>25</sup> แต่ไม่ได้หลับนอนกับนาง จนกว่าจะคลอดลูกชายแล้ว และโยเซฟได้เรียกชื่อลูกชายนั้นว่า เยชู

## มัทธีว 2

### นักปราชญ์เดินทางมายังกรุงเยรูซาเล็ม

1 พระเยซูเกิดที่หมู่บ้านเบธเลเฮมมณฑลยูเดีย ในรัชสมัยของกษัตริย์เฮโรด ต่อมาภายหลังมีพวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออกเดินทางมายังกรุงเยรูซาเล็ม ถามว่า <sup>2</sup> “มีเด็กคนหนึ่ง เป็นผู้ที่เกิดมาเป็นกษัตริย์ของพวกยิว เขาเกิดอยู่แห่งใด พวกข้าฯได้เห็นดาวของเขาปรากฏขึ้น จึงได้พากันมาเพื่อจะกราบไหว้นมัสการ”

### เฮโรดให้นักปราชญ์เข้าเฝ้า

3 เมื่อกษัตริย์เฮโรดได้ยินเช่นนั้นแล้ว ก็รุมร่อนพระทัย ชาวกรุงเยรูซาเล็มก็รุมร่อนในใจเหมือนกัน <sup>4</sup> แล้วเฮโรดก็ได้เรียกพวกมหาปุโรหิตกับพวกคัมภีรจารย์ ให้มาประชุมกัน แล้วก็ถามเขาว่า “พระผู้เป็นพระศรีอาริย์ จะเกิดอยู่ที่แห่งใด พวกเจ้ารู้ไหม?” <sup>5</sup> เขาบอกเฮโรดว่า “เกิดอยู่บ้านเบธเลเฮมมณฑลยูเดียพะยะค่ะ เพราะว่าศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้าได้เขียนไว้ว่า <sup>6</sup> บ้านเบธเลเฮมในแผ่นดินยูเดีย จะไม่ได้เป็นบ้านเล็กน้อยที่สุดในสายตาของผู้ปกครองแผ่นดินยูเดียอีกต่อไป เพราะว่าคนสำคัญคนหนึ่งจะมาจากที่

นั่น เขาจะเป็นผู้ปกครองพวกอิสราเอล ชนชาติของเรา” <sup>7</sup> แล้วเฮโรดจึงได้เชิญพวกนักปราชญ์เข้ามาพบ เป็นการลับ ถามหาจนได้ความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง ถึงเวลาที่ดาวนั้นได้ปรากฏขึ้น <sup>8</sup> แล้วเฮโรด ก็ได้ให้พวกนักปราชญ์เดินทางไปยังบ้านเบธเลเฮม บอกพวกเขาว่า “พวกท่านจงไปค้นหาเด็กน้อยนั้นเถิด เมื่อพบแล้ว ก็ให้กลับมาบอกเราด้วย เพื่อเราจะได้ไปกราบไหว้เขาด้วย”

### นักปราชญ์เดินทางตามดวงดาว

<sup>9</sup> นักปราชญ์เหล่านั้น จึงได้ไปตามคำแนะนำของเฮโรด และดวงดาวที่เขาได้เห็นนั้นก็ได้นำหน้าเขาไป จนกระทั่งมาหยุดอยู่ที่ทารกอยู่นั้น <sup>10</sup> เมื่อพวกนักปราชญ์ได้เห็นดาวดวงนั้นแล้ว ก็มีความยินดียิ่งนัก <sup>11</sup> ครั้นเขาเข้าไปในเรือนก็เห็นทารกนั้น กับนางมารีย์ผู้เป็นมารดา เขาจึงได้กราบไหว้เด็กน้อยนั้น แล้วเปิดหีบหยิบทรัพย์สมบัติของเขาออกมามอบแก่ทารกนั้น เป็นเหมือนกับเครื่องบรรณาการ ได้แก่ ทองคำ กำยาน และมดยอบ <sup>12</sup> แล้วพวกนักปราชญ์ก็ได้ยินคำเตือนในความฝัน ว่าไม่ให้กลับไปหาหิซตรีเฮโรดอีก เขาจึงได้พากันกลับไปยังบ้านเมืองของเขาทางอื่น

### โยเซฟปามารีย์และลูกชายลี้ภัยที่อียิปต์

<sup>13</sup> เมื่อนักปราชญ์พากันกลับไปแล้ว ก็มีทูตองค์หนึ่งของพระเจ้า ได้มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันบอกเขาว่า “โยเซฟ จงพาลูกชายของเจ้า กับภรรยาของเจ้าหนีไปประเทศอียิปต์ และให้พักอาศัยอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกเจ้า เพราะว่าหิซตรีเฮโรดจะแสวงหาเด็กน้อย เพื่อฆ่าทิ้งเสีย” <sup>14</sup> ในตอนกลางคืนนั้น โยเซฟจึงได้พาลูกชายกับภรรยาของเขาเดินทางไปประเทศอียิปต์ <sup>15</sup> และได้พักอาศัยอยู่ที่นั่นจนหิซตรีเฮโรดสิ้นพระชนม์ เหตุที่เป็นเช่นนั้นก็เพื่อให้เป็นไปตามพระคำของพระเจ้า ที่กล่าวไว้โดยศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ว่า เราได้เรียกลูกชายของเราออกมาจากอียิปต์

### การประหารเด็กทารกที่หมู่บ้านเบธเลเฮม

<sup>16</sup> เมื่อหิซตรีเฮโรดเห็นว่าพวกนักปราชญ์หลอกลวง ก็โกรธแค้นยิ่งนัก จึงได้ใช้คนไปฆ่าเด็กผู้ชายทั้งหลาย ที่บ้านเบธเลเฮมและที่ใกล้เคียงจนหมดสิ้น ตั้งแต่อายุสองขวบลงมา ซึ่งพอดีกับเวลาที่พระองค์ได้รู้จากพวกนักปราชญ์เหล่านั้น <sup>17</sup> เหตุการณ์เหล่านี้ก็เพื่อให้เป็นไปตามพระคำของพระเจ้า ที่ได้กล่าวไว้โดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ว่า <sup>18</sup> ได้ยินเสียงในหมู่บ้านรามัท เป็นเสียงโอดครวญ และร้องไห้ คือนางราเชลร้องไห้คร่ำครวญ เพราะลูกทั้งหลายของนาง นางไม่ได้รับคำปลอบประโลมใจ เพราะว่าลูกทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว

### โยเซฟปามารีย์และลูกชายกลับอิสราเอล

<sup>19</sup> เมื่อหิซตรีเฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว ทูตของพระเจ้าก็มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันที่ประเทศอียิปต์อีก บอกเขาว่า <sup>20</sup> “โยเซฟเอ๋ย จงพาลูกชายกับเมียของเจ้ากลับไปยังแผ่นดินอิสราเอล เพราะว่าผู้ที่ฆ่าลูกชายเจ้านั้นได้ตายแล้ว” <sup>21</sup> โยเซฟจึงได้พาลูกชายกับเมียของเขากลับไปยังแผ่นดิน

อิสราเอล<sup>22</sup> แต่เมื่อได้ยินว่า อารเคลาส์ปกครองมณฑลยูเดียแทนเฮโรดผู้เป็นบิดา ครั้นจะไปที่นั่นก็กลัว และเมื่อได้รับคำเตือนในความฝัน จึงได้เลยไปยังมณฑลกาลิลี<sup>23</sup> ไปอาศัยในเมืองหนึ่งชื่อว่านาซาเร็ธ เพื่อให้เป็นไปตามพระคำของพระเจ้า ที่กล่าวไว้โดยศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ว่า คนจะเรียกเขาว่า ชาวนาซาเร็ธ

## มัทธีว 3

### ยอห์นคือผู้ที่ศาสดาพยากรณ์ทำนายไว้

<sup>1</sup> ในตอนนั้นยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ ได้มาเผยแผ่ในถิ่นทุรกันดารมณฑลยูเดียว่า <sup>2</sup> “จงกลับหลังหันจากความผิดบาป เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้แล้ว” <sup>3</sup> ยอห์นผู้นี้แหละ เป็นผู้ที่พระเจ้าได้กล่าวถึง โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ว่า “เสียงของผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า จงเตรียมทางของพระเป็นเจ้า จงทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป” <sup>4</sup> เสื้อผ้าของยอห์นผู้นี้ ทำจากขนอูฐและเขาใช้หนังสัตว์คาดเอวเป็นเข็มขัด อาหารของเขาคือจักจั่นและน้ำผึ้งป่า <sup>5</sup> ขณะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนจากมณฑลยูเดีย และคนจากลุ่มแม่น้ำจอร์แดนก็ออกไปหา ยอห์น ยอมสารภาพความผิดบาปของตน <sup>6</sup> รับพิธีมุดน้ำจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน

### ยอห์นทำพิธีมุดน้ำประกาศสั่งสอน

<sup>7</sup> เมื่อยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำเห็นพวกฟาริสี และพวกสะดูสีพากันมามากมาย เพื่อจะทำพิธีมุดน้ำ ท่านจึงได้กล่าวกับคนเหล่านั้นว่า “พวกชาติผู้ร้าย ใครบอกพวกเจ้าว่าจะหนีจากการลงโทษของพระเจ้าที่จะมาถึงพวกเจ้านั้นได้ <sup>8</sup> พวกเจ้าจงพิสูจน์การกลับหลังหันจากความผิดบาปด้วยการหยุดทำความผิดบาป <sup>9</sup> อย่าคิดเหมาเอาในใจว่า พวกเจ้ามีอับราฮัมเป็นต้นตระกูล แล้วก็จะทำอะไรก็ได้ เราขอบอกพวกเจ้าว่า พระเจ้าผู้มีฤทธิ์อำนาจ สามารถจะให้อับราฮัมมีลูกจากก้อนหินเหล่านี้ได้ <sup>10</sup> ตอนนี้อย่างไรก็ได้วางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว และต้นไม้ที่ไม่เกิดผลดีจะต้องถูกตัดแล้วก็โยนทิ้งในกองไฟ <sup>11</sup> เราให้เจ้าทั้งหลายทำพิธีมุดน้ำ แสดงการกลับหลังหันจากบาปก็จริงอยู่ แต่ผู้จะมาภายหลังเรา มีฤทธิ์อำนาจมากกว่าเราอีก เราไม่สมควร แม้แต่จะถอดรองเท้าให้ท่าน ท่านจะให้พวกเจ้าทั้งหลาย เป็นชาวอิสราเอลใหม่ ด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ และด้วยไฟ <sup>12</sup> มือของท่านก็ถือพลั่วพร้อมแล้ว และท่านจะปิดลานข้าวของท่านให้ทั่ว ท่านจะเก็บข้าวของท่านไว้ในยุ้งฉาง แต่ท่านก็จะเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้จักดับ”

### พระเยซูรับพิธีมุดน้ำ

<sup>13</sup> แล้วพระเยซูก็ได้จากมณฑลกาลิลี มาหา ยอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อจะทำพิธีมุดน้ำกับเขา <sup>14</sup> แต่ยอห์นได้ห้ามพระองค์ว่า “ผมจะต้องทำพิธีมุดน้ำจากอาจารย์มันจึงจะถูก ไม่ควรที่อาจารย์จะมาหาผมเช่นนี้” <sup>15</sup> แต่พระเยซูได้ตอบยอห์นว่า “ตอนนี้ก็ให้เป็นเช่นนั้นเถิด เพราะว่าด้วยวิธีนี้ พวกเราจึงจะทำให้สำเร็จทุกอย่างตามที่พระเจ้าต้องการ” ฉะนั้นยอห์นก็เลยยอม <sup>16</sup> เมื่อพระเยซูทำพิธีมุดน้ำกับยอห์นแล้ว

ในทันใดนั้นเมื่อพระองค์ขึ้นมาจากน้ำ ท้องฟ้าก็แหวกออก และพระองค์ก็เห็นพระวิญญูณของพระเจ้า เป็นเหมือนกันกับนกพิราบ ลงมาอยู่กับพระองค์<sup>17</sup> แล้วก็มีเสียงดังมาจากฟ้าสวรรค์ว่า “ผู้นี้แหละเป็นลูกที่รักของเรา เราพอใจเขามาก”

## มัทธิว 4

### มารมาผจญพระเยซู

<sup>1</sup> ครั้นนั้น พระวิญญูณของพระเจ้าได้นำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อมารจะได้มาทดลองพระองค์<sup>2</sup> และพระองค์ก็ได้อดข้าวอดน้ำสี่สิบวันสี่สิบคืน ต่อมาพระองค์ก็อยากรับประทานอาหาร<sup>3</sup> ส่วนพญามารได้มาหาพระองค์ และพูดว่า “ถ้าเจ้าเป็นโอรสของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นข้าวเป็นน้ำสิ”<sup>5</sup> ฝ่ายพระเยซูก็ตอบมันว่า “มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยข้าวด้วยน้ำอย่างเดียวก็มิได้ แต่จะต้องบำรุงด้วยพระคำของพระเจ้าที่ออกมาจากปากของพระองค์ทุกคำ”<sup>5</sup> แล้วมารก็นำพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และให้พระองค์นั่งอยู่บนหลังคาของพระวิหาร<sup>6</sup> แล้วมันก็พูดกับพระองค์ว่า “ถ้าเจ้าเป็นโอรสของพระเจ้า จงกระโดดลงไปสิ เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า พระเจ้าจะบอกให้พวกทูตสวรรค์ของพระองค์รักษาเจ้า และพวกทูตสวรรค์จะเอามือประคองเจ้าไว้ ไม่ให้เท้าของเจ้ากระทบหิน”<sup>7</sup> พระเยซูจึงได้ตอบมันว่า “พระคัมภีร์เขียนไว้อีกว่า อย่าลองใจพระเจ้าผู้เป็นนายของเจ้า”

<sup>8</sup> อีกครั้งหนึ่งมารได้นำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาสูง และได้แสดงอาณาจักรต่าง ๆ ในโลก ตลอดจนความรุ่งเรืองของอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ดู<sup>9</sup> แล้วมันก็ได้พูดกับพระองค์ว่า “ถ้าเจ้าจะก้มลงกราบไหว้เรา เราจะให้ทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านี้แก่เจ้า”<sup>10</sup> พระเยซูจึงได้ตอบมันว่า “โอ้มารร้าย เจ้าจะไปไหนก็ไป เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า จงกราบไหว้พระเจ้าผู้เป็นนายของเจ้า และปรนนิบัติรับใช้พระองค์เพียงผู้เดียว”<sup>11</sup> แล้วมารก็ได้หนีจากพระองค์ไป และมีพวกทูตสวรรค์มารับใช้พระองค์

### พระเยซูเริ่มต้นทำงานของพระองค์

<sup>12</sup> เมื่อพระเยซูรู้ข่าวว่ายอห์นถูกจำคุกแล้ว พระองค์ก็ได้ไปยังมณฑลกาลิลี<sup>13</sup> แล้วย้ายที่อยู่จากเมืองนาซาเร็ธไปที่เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งอยู่ริมทะเลสาบที่เป็นเขตของเผ่าเศบูลุนและนัฟทาลี<sup>14</sup> เพื่อจะเป็นไปตามพระคำของพระเจ้า ซึ่งกล่าวไว้โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ว่า<sup>15</sup> ดินแดนของเศบูลุนและดินแดนของนัฟทาลี แห่งนี้แหละเป็นช่องทางที่นำไปสู่ทะเลทางฟาอาน้ำจอร์แดนข้างโน้น คือมณฑลกาลิลี ที่คนต่างชาติดำรงอยู่<sup>16</sup> คนที่ใช้ชีวิตอยู่ในความมืด จะได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่ และผู้ที่อยู่ในดินแดนแห่งความตาย ก็มีความสว่างขึ้นส่องมาถึงเขาแล้ว”<sup>17</sup> ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูก็ได้ตั้งต้นสั่งสอนว่า “จงกลับใจหันหลังจากการทำความผิดบาป เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้แล้ว”

## พระเยซูเรียกชาวประมงสี่คน

18 ขณะที่พระเยซูเดินอยู่ตามชายฝั่งทะเลกาลิลี ก็มองเห็นพี่น้องชาวประมงสองคน คือซีโมนที่มีอีกชื่อหนึ่งว่าเปโตรกับอันดรูว์น้องชายของเขา สองคนนั้นกำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเลสาบ 19 พระองค์ก็ได้พูดกับเขาว่า “จงตามเรามา และเราจะตั้งเจ้าให้เป็นผู้หาคนเหมือนดังหาปลาที่นี่แหละ” 20 เขาทั้งสองได้ทิ้งอวนไว้ แล้วก็ตามพระองค์ไปทันที 21 เมื่อพระองค์เดินต่อไป ก็เหลือวเห็นพี่น้องอีกสองคน ชื่อยากอบ ลูกชายของเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขากำลังช้อนอวนอยู่ในเรือกับเศเบดีพ่อของเขา พระเยซูก็ได้เรียกเขา 22 ในทันใดนั้น เขาทั้งสองก็ทิ้งเรือและลาพ่อของเขาติดตามพระองค์ไป

## พระเยซูช่วยเหลื่อประชาชน

23 พระเยซูได้เดินทางไปทั่วมณฑลกาลิลี ได้สั่งสอนในวัดหรือสุเหร่าของเขา ได้เผยแผ่ข่าวรมีของพระเจ้าเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และได้รักษาโรคภัยไข้เจ็บของชาวเมืองให้หายด้วย 24 ชื่อเสียงของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย เขาจึงได้พาคนป่วยที่เป็นโรคต่าง ๆ คนที่ทนทุกข์เวทนา คนผีเข้า คนเป็นลมบ้าหมู และคนเป็นง่อยมาหาพระองค์ และพระองค์ก็รักษาเขาให้หาย 25 และมีคนมากมายมาจากมณฑลกาลิลี และมณฑลทศบุรีและกรุงเยรูซาเล็ม และมณฑลยูเดีย และแม่น้ำจอร์แดนฟากตะวันออก ก็พากันติดตามพระองค์ไป

# มัทธิว 5

## คำเทศนาบนภูเขาของพระเยซู

1 เมื่อเห็นคนมากมายเช่นนั้นแล้ว พระเยซูก็ได้ขึ้นไปบนภูเขา และเมื่อนั่งลงแล้ว พวกสาวกก็มาหาพระองค์ 2 แล้วพระองค์ก็ได้สั่งสอนเขาว่า

### ลักษณะของผู้ที่เป็นสุข

3 “ผู้ใดก็ตาม ที่รู้สึกว่าเป็นคนไม่ดี ผู้นั้นก็เป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของเขาแล้ว” 4 “ผู้ใดก็ตาม ที่รู้สึกโศกเศร้าเหงาใจ ผู้นั้นก็เป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับการปลอบโยนจากพระเจ้า” 5 “ผู้ใดก็ตาม ที่มีใจนอบน้อมถ่อมตน ผู้นั้นก็เป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก” 6 “ผู้ใดก็ตาม อยากรักษาตามความประสงค์ของพระเจ้า ผู้นั้นก็เป็นสุข เพราะว่าพระองค์จะให้เขาอ้อมบริบูรณ์” 7 “ผู้ใดก็ตาม มีใจเมตตากรุณา ผู้นั้นก็เป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับความเมตตากรุณาจากพระเจ้าเป็นการตอบแทน” 8 “ผู้ใดก็ตาม ที่มีใจบริสุทธิ์ ผู้นั้นก็เป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เห็นพระเจ้า” 9 “ผู้ใดก็ตาม ที่สร้างสันติ ผู้นั้นก็เป็นสุข เพราะว่าพระเจ้าจะเรียกเขาว่าเป็นบุตรธิดาของพระองค์” 10 “ผู้ใดก็ตาม ที่ถูกข่มเหงเพราะทำตามความประสงค์ของพระเจ้า ผู้นั้นก็เป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของเขาแล้ว” 11 “เมื่อใครก็ตามจะตีเตียนข่มเหง และนิพนหาว่าร้ายพวกเจ้าในเรื่องที่ไม่เป็นความจริง เพราะเรา พวกเจ้าก็เป็นสุข 12 จงชื่นชม

ยินดี เพราะว่ารางวัลของเจ้ามีอย่างมากมาย ในอาณาจักรของพระเจ้า เพราะว่าเขาได้ข่มเหงศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายของพระเจ้าที่อยู่ก่อนเจ้าเหมือนกัน”

### เกลื่อของแผ่นดินโลก

13 “พวกเจ้าทั้งหลายเป็นเกลื่อแห่งโลก ถ้าเกลื่อนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกได้อย่างไร ตั้งแต่นั้นไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งสำหรับให้คนเหยียบย่ำ”

### ความสว่างของโลก

14 “พวกเจ้าทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก เมืองซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบังไว้ไม่ได้ 15 เมื่อจุดตะเกียงแล้ว ไม่มีผู้ใดเอาถังครอบไว้ มักจะตั้งไว้ที่เชิงตะเกียง ก็จะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในเรือนนั้น 16 พวกเจ้าทั้งหลายก็เป็นเหมือนกับตะเกียง จงส่องสว่างแก่คนทั้งหลาย เพื่อว่าเมื่อเขาได้เห็นความดีที่เจ้าทำ เขาก็จะได้ยกย่องสรรเสริญบิดาของเจ้า ผู้อยู่ในสวรรค์”

### คำสอนของพระเยซูเรื่องธรรมบัญญัติ

17 “อย่าคิดว่าเรามายกเลิกหนังสือธรรมบัญญัติของโมเสส และหนังสือศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า เรามิได้มายกเลิก แต่ได้มาทำให้ครบถ้วนทุกประการ 18 เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า ตราบใดที่ฟ้าและดินคงอยู่ แม้แต่อักษรหนึ่งหรือขีด ๆ หนึ่งก็จะไม่สูญไปจากธรรมบัญญัติ จนกว่าสิ่งที่จะต้องเกิด ได้เกิดขึ้นแล้ว 19 ฉะนั้น ผู้ใดได้ทำให้ข้อเล็กน้อยแม้แต่ข้อหนึ่งในธรรมบัญญัตินี้เบาขึ้น ทั้งยังสอนคนอื่นให้ทำเช่นนั้นด้วย ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้า แต่ผู้ใดที่ทำตาม และสอนตามธรรมบัญญัติ ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นใหญ่ในอาณาจักรของพระองค์ 20 เราขอบอกเจ้าทั้งหลายว่า ถ้าบุญของพวกเจ้า ไม่มากกว่าบุญของพวกคัมภีรจารย์ และพวกฟาริสี พวกเจ้าก็จะมีวันจะได้เข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า”

### คำสอนของพระเยซูเรื่องความโกรธ

21 “พวกเจ้าทั้งหลายเคยได้ยินคำที่กล่าวไว้กับคนโบราณว่า อย่าฆ่าคน ถ้าผู้ใดฆ่าคน ผู้นั้นก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษ 22 เราบอกพวกเจ้าว่า ใครก็ตามโกรธให้พี่น้องของตน ผู้นั้นก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษ ถ้าผู้ใดจะพูดกับพี่น้องของตนว่า ‘โง่’ ผู้นั้นก็ต้องถูกนำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษ และผู้ใดจะว่า ‘โง่บ้า’ ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก 23 เหตุฉะนั้นถ้าพวกเจ้านำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และคิดขึ้นได้ว่า เจ้ามีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับพี่น้อง 24 จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชานั้นแหละ แล้วกลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของเจ้า 25 จงปรองดองกับคู่ความของเจ้าโดยเร็ว ในขณะที่พากันไปศาลเกรงว่าคู่ความนั้นจะมอบเจ้าไว้กับผู้พิพากษา แล้วผู้พิพากษาก็จะมอบเจ้าไว้กับผู้คุม และเจ้าก็ต้องถูกขังไว้ในคุก 26 เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า เจ้าจะออกจากที่นั่นไม่ได้ จนกว่าจะได้ใช้หนี้จนครบถ้วน”

## คำสอนของพระเยซูเรื่องการล่วงประเวณี

27 “พวกเจ้าทั้งหลายได้ยินคำที่พูดไว้ว่า อย่าล่วงประเวณีผัวเมียเขา 28 ส่วนเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า ผู้ใดมองผู้หญิง โดยคิดอยากร่วมเพศกับผู้นั้นในใจ คนนั้นก็ล่วงประเวณีในใจกับผู้นั้นแล้ว 29 ถ้าตาขวาของเจ้าทำให้เจ้าหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย เพราะว่าเจ้าได้เสียอวัยวะอย่างหนึ่งอย่างใด ก็ดีกว่าตัวของเจ้าจะต้องตกนรก 30 ถ้ามือขวาทำให้เจ้าหลงผิด จงตัดทิ้งเสีย เพราะว่าเจ้าได้เสียอวัยวะอย่างหนึ่งอย่างใด ก็ดีกว่าตัวเจ้าจะต้องตกนรก”

## คำสอนของพระเยซูเรื่องการหย่าร้าง

31 “ยังมีคำกล่าวไว้ว่า ถ้าผู้ใดจะหย่าภรรยา ก็ให้ทำหนังสือหย่าให้กับภรรยา 32 ส่วนเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดจะหย่าภรรยา เพราะเหตุอื่นนอกจากการเล่นชู้หรือมีกิ๊ก ก็เหมือนกับว่าผู้นั้นทำให้ผู้หญิงคนนั้นผิดศีลล่วงประเวณี และถ้าผู้ใดจะรับหญิงที่หย่าแบบนั้นมาเป็นภรรยา ผู้นั้นก็ผิดศีลล่วงประเวณีด้วย”

## คำสอนของพระเยซูเรื่องการสาบาน

33 “อีกอย่างหนึ่งพวกเจ้าทั้งหลายได้ยินคำ ที่กล่าวไว้กับคนโบราณว่า อย่าทำผิดต่อคำสาบาน คำสาบานที่ได้ให้ต่อพระผู้เป็นเจ้านั้น จะต้องรักษาไว้ให้มั่นคง 34 ส่วนเราบอกพวกเจ้าว่า อย่าสาบานเลย แม้จะอ้างฟ้าสวรรค์ก็อย่าสาบาน เพราะว่าฟ้าสวรรค์เป็นที่อยู่ของพระเจ้า 35 หรือจะอ้างถึงแผ่นดินโลกก็อย่าสาบาน เพราะว่าแผ่นดินโลกเป็นที่รองเท้าของพระเจ้า หรือจะอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็มก็อย่าสาบาน เพราะว่ากรุงเยรูซาเล็มเป็นเมืองหลวงของพระมหากษัตริย์ 36 อย่าสาบานโดยเอาหัวของตัวเองเป็นประกัน เพราะเจ้าจะทำให้ผมขาว หรือดำไปแม้แต่เส้นเดียวก็ทำไม่ได้ 37 จงรักให้ว่าจริง ไม่จริงก็ให้ว่าไม่จริง พูดเพียงแค่นี้ก็พอแล้ว พูดมากกว่านี้มาจากมารร้าย”

## คำสอนของพระเยซูเรื่องการตอบแทน

38 “พวกเจ้าทั้งหลายได้ยินคำที่กล่าวไว้ว่า ตาแทนตา และฟันแทนฟัน 39 ส่วนเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า อย่าต่อสู้คนชั่วเลย ถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของเจ้า ก็จงหันแก้มซ้ายให้เขาด้วย 40 ถ้าผู้ใดอยากจะทำฟ้องศาล เพื่อจะปรับเอาเสื้อของเจ้าไป ก็จงเอาเสื้อคลุมให้เขาด้วย 41 ถ้าผู้ใดจะเกณฑ์ให้เจ้าเดินหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร 42 ถ้าเขาจะขอรอะไรจากเจ้า ก็จงให้อย่าเมินหน้าหนีจากผู้ที่ต้องการขอยืมจากเจ้า”

## คำสอนของพระเยซูเรื่องพรหมวิหารสี่

43 “พวกเจ้าทั้งหลายได้ยินคำที่เอาไว้ว่า จงมีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุติตา อุเบกขาต่อคนสนิท และเกลียดชังศัตรู 44 ส่วนเราบอกเจ้าว่า จงมีพรหมวิหารสี่ต่อศัตรูของเจ้า และจงอธิษฐานสวดอ้อนวอนเพื่อผู้ที่ข่มเหงเจ้า 45 ทำเช่นนี้แล้วพวกเจ้าทั้งหลายจะได้เป็นลูกของพระเจ้า ผู้ที่อยู่



ในฟ้าสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ได้ให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ ส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่วเท่ากัน และให้ฝนตก แก่คนบุญ และคนบาปเหมือนกัน <sup>46</sup> ถ้าพวกเจ้ามีพรหมวิหารสี่ต่อผู้ที่เขามีต่อเจ้า จะได้ประโยชน์อะไร แม้แต่พวกเก็บภาษีก็ได้ทำเช่นนั้นมิใช่หรือ? <sup>47</sup> ถ้าพวกเจ้าหักทลายแต่พี่น้องของตนฝ่ายเดียว เจ้าได้ประโยชน์อะไรเป็นพิเศษกว่าคนทั้งหลาย แม้แต่คนต่างชาติก็ได้ทำเช่นนั้นมิใช่หรือ? <sup>48</sup> เหตุฉะนั้น พวกเจ้าทั้งหลายจงเป็นคนดีครบถ้วน เหมือนกันกับพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้า ผู้ที่อยู่ในสวรรค์ พระองค์เป็นคนดีครบถ้วน”

## มัทธีว 6

### คำสั่งสอนของพระเยซูเรื่องการทำทาน

<sup>1</sup> “จงระวังให้ดี เมื่อพวกเจ้าให้ทาน อย่าทำทานเพื่อจะอวดคนอื่น ถ้าทำอย่างนั้นเจ้าก็จะไม่ได้บุญ จากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้าผู้อยู่ในสวรรค์ <sup>2</sup> เหตุฉะนั้น เมื่อเจ้าจะทำทาน อย่าเป่าแตรข้างหน้าเหมือนคนหน้าซื่อใจคด กระทำในวัดหรือสุเหร่า และตามถนน เพื่อจะได้รับการยกย่องจากมนุษย์ เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า เขาได้รับบุญของเขาแล้ว <sup>3</sup> ส่วนพวกเจ้าทั้งหลายเมื่อจะทำทาน อย่าให้มือซ้ายรู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น <sup>4</sup> เพื่อทานของเจ้าจะเป็นการลับ และพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้าผู้มองเห็นในที่ลับ พระองค์เองจะโปรดประทานบุญแก่เจ้าอย่างเปิดเผย”

### คำสั่งสอนของพระเยซูเรื่องการสวดอ้อนวอน

<sup>5</sup> เมื่อเจ้าทั้งหลายอธิษฐานสวดอ้อนวอน อย่าเป็นเหมือนคนหน้าซื่อใจคด เพราะเขาชอบยืนอธิษฐานสวดอ้อนวอนในวัดหรือสุเหร่า และตามถนน เพื่อจะให้คนทั้งปวงได้เห็น เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า เขาได้รับบุญของเขาแล้ว <sup>6</sup> ส่วนพวกเจ้าเมื่ออธิษฐานสวดอ้อนวอนจงเข้าไปในห้องชั้นใน และเมื่อปิดประตูแล้ว จงอธิษฐานสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้า ผู้อยู่ในที่ลับ และพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้าผู้มองเห็นในที่ลับจะโปรดประทานบุญแก่เจ้าอย่างเปิดเผย <sup>7</sup> แต่เมื่อเจ้าอธิษฐานสวดอ้อนวอน อย่าใช้คำซ้ำซากไร้ประโยชน์เหมือนคนต่างชาติ เพราะเขาคิดว่าพูดมากหลายคำ พระเจ้าจึงจะฟัง <sup>8</sup> อย่าทำเหมือนเขาเลย เพราะว่าสิ่งใดที่เจ้าต้องการ พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้ารู้ก่อนที่เจ้าจะขออยู่แล้ว

<sup>9</sup> เหตุฉะนั้น ขอให้เจ้าทั้งหลายจงอธิษฐานสวดอ้อนวอนตามอย่างนี้ว่า สาธุ พระเจ้าผู้เป็นพ่อของข้าพเจ้าทั้งหลาย ผู้อยู่ในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ <sup>10</sup> ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามใจของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก <sup>11</sup> ขอได้โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้ <sup>12</sup> และขอได้โปรดยกโทษบาปผิดของข้าพเจ้า เหมือนข้าพเจ้ายกโทษให้แก่ผู้ที่ทำผิดต่อข้าพเจ้านั้น

13 และขอย่านำข้าพเจ้าเข้าไปในการถูกลองใจ แต่ขอจงช่วยให้พ้นจากความชั่วร้าย เหตุว่า  
อาณาจักร ฤทธิเดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์ สาธุ 14 เพราะว่าถ้าเจ้ายกความผิดของ  
เพื่อนมนุษย์ พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้าผู้อยู่ในสวรรค์จะยกโทษให้เจ้าด้วย 15 แต่ถ้าเจ้าไม่ยกความผิดของ  
เพื่อนมนุษย์ พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้าจะไม่ยกความผิดของเจ้าเหมือนกัน

### คำสั่งสอนของพระเยซูเรื่องการถือศีลอด

16 ยิ่งกว่านั้น เมื่อเจ้าถือศีลอด อย่าทำหน้าเศร้าหมองเหมือนคนหน้าซื่อใจคด ด้วยเขาสร้างทำ  
หน้าให้ผิดปกติ เพื่อจะให้คนเห็นว่าเขาถือศีลอด เรบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า เขาได้รับบุญของเขาแล้ว  
17 ส่วนพวกเจ้าเมื่อถือศีลอด จงขโลมทาสิริและล้างหน้าล้างตา 18 เพื่อเจ้าจะไม่ปรากฏแก่คนอื่นว่าถือ  
ศีลอด แต่ให้ปรากฏแก่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้าผู้อยู่ในที่ลับ และพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้าผู้มองเห็นในที่  
ลับ จะประทานบุญแก่เจ้า

### คำสั่งสอนของพระเยซูเรื่องการสะสมทรัพย์

19 อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่ตัวมอดและสนิมอาจทำลายได้ และที่ขโมยอาจ  
ขุดช่องลักเอาไปได้ 20 แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในสวรรค์ ที่ตัวมอดและสนิมทำลายเสียไม่ได้  
และที่ไม่มีขโมยขุดช่องลักเอาไปได้ 21 เพราะว่าทรัพย์สมบัติอยู่ที่ไหน ใจของเจ้าก็จะอยู่ที่นั่นด้วย

### คำสั่งสอนของพระเยซูเรื่องความสว่าง

22 ตาเป็นแสงสว่างของร่างกาย เหตุฉะนั้นถ้าตาของเจ้าดี ทั้งตัวก็จะเต็มไปด้วยความสว่าง 23 แต่  
ถ้าตาของเจ้าชั่ว ทั้งตัวของเจ้าก็จะเต็มไปด้วยความมืด เหตุฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวเจ้ามืดไป  
ความมืดนั้นจะหนาทึบสักเพียงใด

### คำสั่งสอนของพระเยซูเรื่องพระเจ้าและเงินทอง

24 ไม่มีผู้ใดเป็นข้าสองเจ้าบ่าวสองนายได้ เพราะเขาจะชังนายข้างหนึ่งและจะรักนายอีกข้างหนึ่ง  
หรือจะนับถือนายฝ่ายหนึ่งและจะคหิมนายอีกฝ่ายหนึ่ง เจ้าจะรับใช้พระเจ้าและเงินทองไปพร้อมกันไม่ได้

### คำสั่งสอนเรื่องการไว้วางใจในพระเจ้า

25 เหตุฉะนั้น เรบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า อย่าวิตกกังวลถึงชีวิตของตนว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะ  
เอาอะไรดื่ม และอย่าวิตกกังวลถึงร่างกายของตนว่า จะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ?  
และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ? 26 จงดูนกในอากาศ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว มิได้สะสมไว้  
ในยุ้งฉาง แต่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้าผู้อยู่ในสวรรค์ได้เลี้ยงนกไว้ เจ้าทั้งหลายไม่ดีกว่านกหรือ? 27 มีใคร  
ในพวกเจ้า โดยความวิตกกังวลอาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกสักศอกหนึ่งได้หรือ? 28 เจ้าวิตกกังวลถึง  
เครื่องนุ่งห่มทำไม? จงพิจารณาดอกไม้มันที่ทุ่งนาว่า มันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร? มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่น  
ด้าย 29 และเรบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า กษัตริย์ซาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศี ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่า

ดอกไม้นี้ดอกหนึ่ง<sup>30</sup> ถ้าพระเจ้าตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้มีความเชื่อน้อย พระองค์จะไม่ตกแต่งเจ้าให้มากยิ่งขึ้นหรือนั้นหรือ? <sup>31</sup> เหตุฉะนั้น อย่าวิตกกังวลว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม <sup>32</sup> (เพราะว่าคนต่างชาติก็แสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้) แต่ว่าพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้า ผู้อยู่ในสวรรค์รู้แล้วว่า เจ้าต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ <sup>33</sup> แต่เจ้าทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และบุญบารมีของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้ <sup>34</sup> เหตุฉะนั้น อย่าวิตกกังวลถึงพรุ่งนี้ เพราะว่าพรุ่งนี้ก็จะมีการวิตกกังวลสำหรับพรุ่งนี้เอง แต่ละวันก็มีทุกข์พออยู่แล้ว”

## มัทธิว 7

### คำสั่งสอนเรื่องการกล่าวโทษผู้อื่น

<sup>1</sup> “อย่ากล่าวโทษเขา เพื่อพระเจ้าจะไม่กล่าวโทษเจ้า <sup>2</sup> เพราะว่าพวกเจ้าทั้งหลายจะกล่าวโทษเขาอย่างไร พระเจ้าก็จะกล่าวโทษเจ้าอย่างนั้น และเจ้าจะทำกับเขาอย่างไร พระเจ้าก็จะใช้มาตรการเดียวกับที่พวกเจ้าใช้ต่อคนนั้น <sup>3</sup> เหตุไฉนเจ้ามองดูดวงที่อยู่ในตาพี่น้องของตน แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของตัวเอง <sup>4</sup> หรือเหตุไฉนเจ้าจะพูดกับพี่น้องของตนว่า ‘ให้ข้าฯ เชียผงออกจากตาของเจ้า’ แต่ดูเถิด ไม้ทั้งท่อนก็อยู่ในตาของเจ้าเอง <sup>5</sup> โอ คนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของตนเองก่อน แล้วเจ้าจะเห็นได้ถนัด จึงจะเชียผงออกจากตาพี่น้องของตนได้ <sup>6</sup> อย่าเอาของดีให้แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกให้แก่สุกร เกลือกว่ามันจะเหยียบย่ำ และจะหันกลับมากัดเจ้าด้วย”

### คำสั่งสอนของพระเยซูเรื่องการขอ

<sup>7</sup> “จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่เจ้า <sup>8</sup> เพราะว่าทุกคนที่ขอก็จะได้รับ คนที่แสวงหา ก็จะพบ และคนที่เคาะ ก็จะเปิดให้แก่เขา <sup>9</sup> ในพวกเจ้ามีใครบ้างที่จะเอาก่อนหินให้ลูก เมื่อเขาขอขนม <sup>10</sup> หรือเอาหมูให้เมื่อเขาขอปลา <sup>11</sup> เหตุฉะนั้น ถ้าพวกเจ้าเองผู้เป็นปุถุชนคนบาป ยังรู้จักให้ของดีแก่ลูกของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้า ผู้อยู่ในสวรรค์จะให้ของดีแก่ผู้ที่ขอจากพระองค์ <sup>12</sup> จงทำต่อผู้อื่นอย่างที่เราอยากให้เราทำกับเจ้า นั่นคือธรรมเนียมปฏิบัติ และคำสั่งสอนของบรรดาศาสนายาการณ์”

### คำสั่งสอนของพระเยซูเรื่องการไปนิพพาน

<sup>13</sup> จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูใหญ่และทางกว้างนั้นนำไปถึงความพินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก <sup>14</sup> เพราะว่าประตูซึ่งนำไปสู่นิพพานนั้นคับแคบ และทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย

## คำสั่งสอนของพระเยซูเรื่องคนดีและคนเลว

15 จงระวังผู้พยากรณ์เท็จที่มาหาเจ้าหนุ่มห่มตุ๊กแกะ แต่ภายในเขาร้ายกาจดุจสุนัขป่า 16 เจ้าจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา ผลองุ่นนั้นเก็บได้จากต้นไม้นามหรือ? หรือผลมะเดื่อ นั้นเก็บได้จากต้นหนาม 17 ต้นไม้นี้ดียอมให้แต่ผลดี ต้นไม้นี้เลวก็ยอมให้ผลเลว 18 ต้นไม้นี้ดีจะเกิดผลเลวไม่ได้ หรือต้นไม้นี้เลวจะเกิดผลดีก็ไม่ได้ 19 ต้นไม้นี้ทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดียอมต้องถูกฟันลง และทิ้งเสียในไฟ 20 เหตุฉะนั้น ท่านจะรู้จักเขาได้ เพราะผลของเขา

## คำสั่งสอนของพระเยซูเรื่องคนที่จะเข้าสู่นิพพาน

21 มิใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า ‘อาจารย์ครับ อาจารย์ครับ’ จะได้เข้าสู่นิพพาน แต่ผู้ที่ทำตามใจพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราผู้อยู่ในสวรรค์จึงจะเข้าได้ 22 เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องเรียกเราว่า ‘อาจารย์ครับ อาจารย์ครับ ผมเคยพยากรณ์ในนามของอาจารย์ และได้ขับผีออกในนามของอาจารย์ และได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากในนามของอาจารย์มิใช่หรือ?’ 23 เมื่อนั้นเราจะบอกแก่เขาว่า ‘เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้ทำความชั่ว จงไปให้พ้นหน้าเรา’

## คำสั่งสอนของพระเยซูเรื่องการที่ฟักสองชนิด

24 เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและทำตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่มีสติปัญญาสร้างเรือนของตนไว้บนศิลา 25 ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลแรง ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น แต่เรือนมิได้พังลง เพราะว่ารากฐานตั้งอยู่บนศิลา 26 แต่ผู้ที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและไม่ทำตาม เขาก็เปรียบเหมือนคนที่โง่ที่สร้างเรือนของตนไว้บนทรายโดยไม่มีเสาเข็ม 27 ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลแรง ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น เรือนนั้นก็พังทลายลง และการซึ่งพังทลายนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก”

## สิทธิอำนาจของพระเยซู

28 ต่อมาครั้งพระเยซูกล่าวถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว ประชาชนก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ 29 เพราะว่าพระองค์ได้สั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ ไม่เหมือนพวกคัมภีร์อาจารย์

# มัทธีว 8

## พระเยซูรักษาคคนโรคเรื้อน

1 เมื่อพระเยซูลงมาจากภูเขาแล้ว คนเป็นอันมากได้ติดตามพระองค์ไป 2 ในตอนนั้น มีคนโรคเรื้อนมากราบไหว้พระองค์แล้วกล่าวว่า “อาจารย์ครับ เพียงแต่อาจารย์เมตตาสงสาร ก็จะบังดาลให้ผมหายสะอาดได้” 3 พระเยซูยื่นมือถูกต้องเขา แล้วกล่าวว่า “เราพอใจแล้ว จงหายเถิด” ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของ

เขาก็หาย<sup>4</sup> ฝ่ายพระเยซูสั่งเขาว่า “อย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาตามที่โมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลายว่าเจ้าหายโรคแล้ว”

### พระเยซูรักษาทาสของนายร้อย

<sup>5</sup> เมื่อพระเยซูเดินทางเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม ก็มีนายร้อยคนหนึ่งมาอ้อนวอนพระองค์<sup>6</sup> ว่า “อาจารย์ครับ ทาสของผมเป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ทนทุกข์เวทนามาก”<sup>7</sup> พระเยซูจึงบอกกับเขาว่า “เราจะไปรักษาเขาให้หาย”<sup>8</sup> นายร้อยผู้นั้นบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ไม่สมควรที่อาจารย์จะเข้าไปในชายคาบ้านของผม ขอเพียงอาจารย์กล่าวออกมาเท่านั้น ทาสของผมก็จะหายโรค”<sup>9</sup> เพราะเหตุว่าผมเป็นคนอยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาผม ผมจะบอกคนนี้ว่า ‘ไป’ เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า ‘มา’ เขาก็มา บอกทาสของผมว่า ‘จงทำสิ่งนี้’ เขาก็ทำ”<sup>10</sup> ครั้นพระเยซูได้ยินดังนั้นก็ประหลาดใจนัก บอกกับบรรดาคนที่ตามพระองค์ว่า “เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า เราไม่เคยพบความเชื่อที่ไหนดีกเท่านี้แม้ในพวกอิสราเอล”<sup>11</sup> เราบอกพวกเจ้าว่า คนเป็นอันมากจะมาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก จะมารวมรับประทานอาหารกับอับราฮัม และอิสอัคและยาโคบในอาณาจักรแห่งสวรรค์”<sup>12</sup> แต่ชาวอาณาจักรนั้นจะต้องถูกขับไล่ไสส่งออกไปในที่มิคทายนอก ที่นั่นจะมีเสียงร้องไห้ขับเขี้ยวเคี้ยวฟัน”<sup>13</sup> แล้วพระเยซูจึงกล่าวกับนายร้อยว่า “ไปเถิด เจ้าได้เชื่ออย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้น” และในเวลานั้นเอง ทาสของเขาก็หายเป็นปกติ

### พระเยซูรักษาแม่ยายของเปโตร

<sup>14</sup> ครั้นพระเยซูเข้าไปในเรือนของเปโตร พระองค์ก็มองเห็นแม่ยายของเปโตรนอนป่วยจับไข้อยู่<sup>15</sup> พระองค์ถูกต้องมือนาง ใช้นั้นก็หาย นางจึงลุกขึ้นรับใช้พระองค์

### พระเยซูรักษาคนป่วยในเวลาค่ำ

<sup>16</sup> พอค่ำลง เขาพาคนเป็นอันมากที่มีผีเข้าสิงมาหาพระองค์ พระองค์ก็ขับผีออกด้วยถ้อยคำของพระองค์ และบรรดาคนเจ็บป่วยนั้น พระองค์ก็ได้รักษาเขาให้หาย”<sup>17</sup> ทั้งนี้เพื่อให้สำเร็จตามพระคำที่ศาสดาพยากรณ์อิสยาห์กล่าวไว้ว่า ‘เขาได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป’

### ผู้ที่ต้องการเป็นศิษย์ของพระเยซู

<sup>18</sup> ครั้นพระเยซูเห็นประชาชนเป็นอันมากมาห้อมล้อมพระองค์ไว้ พระองค์จึงสั่งให้ข้ามฟากไป<sup>19</sup> ขณะนั้นมีคัมภีรจารย์คนหนึ่งมาหาพระองค์กล่าวว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์ไปทางไหน ผมจะตามท่านไปทางนั้น”<sup>20</sup> พระเยซูจึงบอกกับเขาว่า “สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ”<sup>21</sup> อีกคนหนึ่งเฝ้าพวกสาวกของพระองค์บอกกับพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ขอให้ผมไปฝังศพพ่อของผมก่อน”<sup>22</sup> พระเยซูจึงบอกกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด”

## พระเยซูทรงห้ามพายู

23 เมื่อพระเยซูลงไปในเรื่อง พวกสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป 24 ในตอนนั้น เกิดพายูใหญ่ในทะเลจนคลื่นซัดท่วมเรือ แต่พระองค์นอนหลับอยู่ 25 และพวกสาวกของพระองค์ได้มาปลุกพระองค์ บอกว่า “อาจารย์ครับ ขอโปรดช่วยพวกเราด้วยเถิด เรากำลังจะตายอยู่แล้ว” 26 พระองค์จึงกล่าวกับเขาว่า “เหตุไฉนพวกเจ้าจึงหวาดกลัว โอ คนมีความเชื่อน้อย” แล้วพระองค์ลุกขึ้นห้ามลมและทะเล คลื่นลมก็สงบเงียบทั่วไป 27 คนเหล่านั้นก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า “คนผู้นี้เป็นใครหนอ แม้แต่ลม และทะเลก็เชื่อฟังท่าน”

## พระเยซูรักษาคณเณร

28 ครั้นพระองค์ข้ามฟากไปถึงแดนกาตารแล้ว มีคนสองคนที่มีผีสิง ได้ออกจากอุโมงค์ฝังศพมาพบพระองค์ พวกเขาคร่ำครวญนัก จนไม่มีผู้ใดอาจผ่านไปทางนั้นได้ 29 ในตอนนั้น เขาร้องตะโกนว่า “เยซูผู้เป็นโอรสของพระเจ้า พวกข้าฯเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ท่านมาที่นี่เพื่อจะทรมานพวกข้าฯก่อนเวลาหรือ?” 30 ไกลจากที่นั้นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ 31 ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ว่า “ถ้าท่านขับพวกข้าฯออก ก็ขอให้เข้าอยู่ในฝูงสุกรนั้นเถิด” 32 พระองค์จึงบอกแก่ผีเหล่านั้นว่า “ไปเถิด” ผีเหล่านั้นก็ออกไปเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร ดูเถิด สุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเล และจมน้ำตายจนสิ้น 33 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรก็หนีเข้าไปในเมือง เล่าเหตุการณ์ซึ่งเป็นไปนั้น กับเหตุที่เกิดขึ้นแก่คนที่มีผีเข้าสิงอยู่นั้น 34 ในตอนนั้น คนทั้งเมืองพากันออกมาพบพระเยซู เมื่อพบพระองค์แล้ว เขาจึงอ้อนวอนขอให้พระองค์ไปจากเขตแดนของเขา

# มัทธีว 9

## พระเยซูรักษาคณเณร

1 ฝ่ายพระเยซูก็ลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองของพระองค์ 2 ในตอนนั้น เขาหามคนเป็นอัมพาตคนหนึ่ง ซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์ เมื่อพระเยซูเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย จึงกล่าวกับคนอัมพาตว่า “ลูกเอ๋ย จงชื่นใจเถิด บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว” 3 ในตอนนั้น พวกคัมภีรจารย์บางคนคิดในใจว่า “หมอนี้พูดหมิ่นประมาทพระเจ้า” 4 ฝ่ายพระเยซูรู้จักความคิดของเขาจึงกล่าวว่า “เหตุไฉนพวกเจ้าคิดชั่วอยู่ในใจเล่า 5 ที่จะว่า ‘บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว’ หรือจะว่า ‘จงลุกขึ้นเดินไปเถิด’ นั้น อันไหนจะง่ายกว่ากัน 6 แต่เพื่อพวกเจ้าจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะยกความผิดบาปได้” (พระองค์จึงสั่งคนอัมพาตว่า) “จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านเถิด” 7 เขาจึงลุกขึ้นไปบ้านของตน 8 เมื่อประชาชนเป็นอันมากเห็นดังนั้น เขาก็อัศจรรย์ใจ แล้วพากันยกย่องสรรเสริญพระเจ้า ผู้ได้มอบสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์

## พระเยซูเรียกมัทธิว

<sup>9</sup> ครั้นพระเยซูเดินทางเลยตำบลนั้นไป ก็เห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิวนั่งอยู่ที่ด่านศุลกากร จึงบอกกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด” เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป <sup>10</sup> ต่อมาเมื่อพระเยซูรับประทานอาหารอยู่ในเรือน ในตอนนั้น มีคนเก็บภาษี และคนบาปอื่น ๆ หลายคนเข้ามาร่วมรับประทานอาหารกับพระองค์ และพวกสาวกของพระองค์ <sup>11</sup> เมื่อพวกฟาริสีเห็นแล้ว ก็กล่าวกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “ทำไมอาจารย์ของพวกเจ้าจึงรับประทานอาหารร่วมกับคนเก็บภาษี และคนบาป” <sup>12</sup> เมื่อพระเยซูได้ยินเช่นนั้นจึงพูดกับพวกเขาว่า “คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต้องการหมอ <sup>13</sup> พวกเจ้าจงไปเรียนรู้คัมภีร์ข้อนี้ให้เข้าใจ ‘เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’ ด้วยว่าเราไม่ได้มาเพื่อจะเรียกคนบุญ แต่มาเรียกคนบาปให้กลับหันหลังให้แก่ความบาป”

## ปัญหาเรื่องการถือศีลอด

<sup>14</sup> แล้วพวกสาวกของยอห์นมาหาพระองค์ถามว่า “ทำไมพวกผม และพวกฟาริสีถือศีลอดบ่อย ๆ แต่พวกสาวกของอาจารย์ไม่ถือเลย” <sup>15</sup> พระเยซูจึงบอกกับเขาว่า “เพื่อนของเจ้าบ่าวเป็นทุกข์โศกเศร้าเมื่อเจ้าบาวยังอยู่กับเขาได้หรือ? แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบาวจะต้องจากเขาไป เมื่อนั้นเขาจะถือศีลอดเอง <sup>16</sup> ไม่มีผู้ใดเอาผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า เพราะว่าผ้าที่ปะเข้านั้น เมื่อหดจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีก <sup>17</sup> และไม่มีผู้ใดเอาเหล้าองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นถุงหนังจะขาด เหล้าองุ่นจะรั่ว ทั้งถุงหนังก็จะเสียหายไปด้วย แต่เขาย่อมเอาเหล้าองุ่นใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็อยู่ดีด้วยกันได้”

## พระเยซูรักษาลูกสาวเจ้าอาวาสวัดยิว

<sup>18</sup> เมื่อพระเยซูกำลังกล่าวคำเหล่านี้แก่เขานั้น ในตอนนั้น มีเจ้าอาวาสวัดหรือสุเหร่ายิว คนหนึ่งมากกราบพระองค์แล้วกล่าวว่า “อาจารย์ครับ ลูกสาวของผมเพิ่งตาย ขอให้อาจารย์ไปรักษาเขาด้วย แล้วเขาจะฟื้นขึ้นอีก” <sup>19</sup> ฝ่ายพระเยซูจึงลุกขึ้นเดินตามเขาไป และพวกสาวกของพระองค์ก็ติดตามไปด้วย <sup>20</sup> ในตอนนั้น มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้วแอบมาข้างหลัง ถูกต้องชายเสื้อของพระองค์ <sup>21</sup> เพราะนางคิดในใจว่า “ถ้าเราแตะต้องชายเสื้อของพระองค์เท่านั้น เราก็จะหายโรค” <sup>22</sup> ฝ่ายพระเยซูเหลียวหลังมองเห็นนางจึงกล่าวว่า “ลูกสาวเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายเป็นปกติ” นับตั้งแต่นั้น ผู้หญิงนั้นก็หายป่วยเป็นปกติ <sup>23</sup> ครั้นพระเยซูเข้าไปในเรือนของเจ้าอาวาสนั้น มองเห็นพวกเป่าปี่ และคนเป็นอันมากชุมนุมกันอยู่ <sup>24</sup> พระองค์จึงกล่าวกับเขาว่า “จงถอยออกไปเถิด ด้วยว่าเด็กหญิงคนนี้ยังไม่ตาย เป็นแต่นอนหลับอยู่” เขาก็พากันหัวเราะเยาะ <sup>25</sup> แต่เมื่อจับผู้หญิงออกไปแล้ว พระองค์ได้เข้าไปจับมือเด็กหญิง และเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้น <sup>26</sup> แล้วกิตติศัพท์นี้ก็เลื่องลือไปทั่วมณฑลนั้น

## พระเยซูรักษาคนตาบอด

27 ครั้นพระเยซูไปจากที่นั่นแล้ว ก็มีชายตาบอดสองคนตามพระองค์มาร้องว่า “อาจารย์ครับ ขอเมตตาพวกผมด้วยเถิด” 28 และเมื่อพระองค์เข้าไปในเรือน ชายตาบอดทั้งสองก็เข้ามาหาพระองค์ พระเยซูถามเขาว่า “เจ้าเชื่อหรือว่า เราสามารถจะกระทำการนี้ได้” เขาตอบพระองค์ว่า “เชื่อ ครับ” 29 แล้วพระองค์ถูกต้องตาของพวกเขากล่าวว่า “ให้เป็นไปตามความเชื่อของเจ้าเถิด” 30 แล้วตาของพวกเขาก็กลับเห็นดี พระเยซูได้กำชับเขาอย่างแข็งขันว่า “จงระวังอย่าให้ผู้ใดรู้เลย” 31 แต่เมื่อเขาไปจากที่นั่นแล้ว ก็เผยแพร่งิตติศัพท์ของพระองค์ทั่วมณฑลนั้น

## พระเยซูรักษาคนใบ้

32 ขณะเมื่อพระเยซู และเหล่าสาวกกำลังออกไปจากที่นั่น ในตอนนั้น มีผู้พาคนใบ้คนหนึ่งที่มีผีสิงอยู่มหาหาพระองค์ 33 เมื่อจับผีออกแล้วคนใบ้นั้นก็พูดได้ ผู้ชนก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า “ไม่เคยเห็นการกระทำเช่นนี้ในพวกอิสราเอลเลย” 34 แต่พวกฟาริสีกล่าวว่า “คนนี้ขับผีออกด้วยฤทธิ์ของนายผี”

## พระเยซูสงสารประชาชน

35 พระเยซูได้เดินทางไปตามเมือง และหมู่บ้านโดยรอบ ได้สั่งสอนในวัดหรือสุเหร่าของเขา ประกาศบาปมีแห่งอาณาจักรของพระเจ้านั้น รักษาโรค และความป่วยไข้ทุกอย่างของพลเมืองให้หาย 36 และเมื่อพระองค์เห็นประชาชนก็สงสารเขา ด้วยเขาอดโรยกระจัดกระจายไปเหมือนฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง 37 แล้วพระองค์ก็กล่าวกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่” 38 เหตุฉะนั้น พวกเจ้าจงอ้อนวอนพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์”

# มัทธีว 10

## พระเยซูเรียกสาวกสิบสองคน

1 เมื่อพระเยซูเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาแล้ว ก็มอบอำนาจให้เขาขับผีร้ายออกได้ และให้รักษาโรค และความเจ็บไข้ทุกอย่างให้หายได้ 2 อัครทูตสิบสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกชื่อซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์ น้องชายของเขา ยากอบลูกชายเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา 3 ฟิลิป และบาร์โธโลมิว โธมัส และมัทธีวคนเก็บภาษี ยากอบลูกชายอัลเฟอัส และเลบเบอัสผู้ที่มีชื่ออีกว่าธัดเดอัส 4 ซีโมนชาวคานาอัน และยูดาสอิสคาริโอทผู้ที่ได้ทรยศพระองค์นั้น



## พระเยซูใช้สาวกสิบสองคนออกไปสั่งสอน

<sup>5</sup> สาวกสิบสองคนนี้พระเยซูได้ใช้ให้ออกไป และสั่งเขาว่า “อย่าไปทางที่ไปสู่พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย <sup>6</sup> แต่จงไปหาแกะหลงของวงศ์วานอิสราเอลดีกว่า <sup>7</sup> จงไปพลาจประกาศพลาจว่า ‘อาณาจักรสวรรค์มาใกล้แล้ว’ <sup>8</sup> จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย คนโรคเรื้อนให้หาย คนตายแล้วให้ฟื้นขึ้น และจงขับผีให้ออก เจ้าทั้งหลายได้รับเปล่า ๆ ก็จงให้เปล่า ๆ <sup>9</sup> อย่าหาเหรียญทองคำ เหรียญเงิน หรือเหรียญทองแดงไว้ในกระเป๋าของเจ้า <sup>10</sup> หรือยามไปใช้ตามทาง หรือเสื้อคลุมสองตัว หรือรองเท้า หรือไม้เท้า เพราะว่าผู้ทำงานสมควรจะได้อาหารกิน <sup>11</sup> เมื่อเจ้าไปถึงเมืองใดหรือหมู่บ้านใด จงสืบดูว่าใครเป็นคนเหมาะสมในที่นั้น แล้วจงไปอาศัยกับผู้นั้นจนกว่าจะจากไป <sup>12</sup> ขณะเมื่อเจ้าขึ้นเรือน จงให้พรแก่ครัวเรือนนั้น <sup>13</sup> ถ้าครัวเรือนนั้นสมควรรับพร ก็ให้สันติภาพและสันติสุขอยู่กับเรือนนั้น แต่ถ้าครัวเรือนนั้นไม่สมควรรับพร ก็ให้สันติภาพและสันติสุขนั้นกลับคืนมาสู่เจ้า <sup>14</sup> ถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับพวกเจ้า และไม่ฟังคำของพวกเจ้า เมื่อจะออกจากเรือนนั้นเมืองนั้น จงสะบัดผงฝุ่นที่ติดเท้าของพวกเจ้าออกเสีย <sup>15</sup> เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น”

## การข่มเหงที่จะเกิดขึ้น

<sup>16</sup> “ในตอนที่นั้น เราใช้พวกเจ้าไปเหมือนแกะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า เหตุฉะนั้นเจ้าจงฉลาดเหมือนงู และไม่มีภัยเหมือนนกพิราบ <sup>17</sup> แต่จงระวังตัวให้ดี เพราะพวกเขาจะมอบพวกเจ้าไว้กับศาล และเขาจะเสียนเจ้าในวัดหรือสุเหร่าของเขา <sup>18</sup> และเจ้าจะถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเจ้าเมือง และกษัตริย์ เพราะเห็นแก่เรา เพื่อพวกเจ้าจะได้เป็นพยานต่อเขาและต่อคนต่างชาติ <sup>19</sup> แต่เมื่อเขามอบพวกเจ้าไว้นั้น อย่าเป็นกังวลว่าจะพูดอะไรหรืออย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลา คำที่พวกเจ้าจะพูดนั้นพระเจ้าจะประทานแก่พวกเจ้าในเวลานั้น <sup>20</sup> เพราะว่าผู้ที่พูดมิใช่พวกเจ้าเอง แต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระเจ้าผู้เป็นพ่อของพวกเจ้า เป็นผู้พูดผ่านทางพวกเจ้า <sup>21</sup> แม้ว่าพ่อก็จะมอบน้องให้ถึงแก่ความตาย พ่อจะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย <sup>22</sup> พวกเจ้าจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะเห็นแก่ชื่อของเรา แต่ผู้ใดที่ทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะหลุดพ้น <sup>23</sup> ถ้าเขาข่มเหงพวกเจ้าในเมืองนี้ จงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า ก่อนที่เจ้าจะไปทั่วเมืองต่าง ๆ ในอิสราเอล บุตรมนุษย์จะเดินทางมา”

<sup>24</sup> “ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู และทาสไม่ใหญ่กว่านาย <sup>25</sup> ซึ่งศิษย์จะได้เป็นเสมอครูของตน และทาสเสมอนายของตนก็พออยู่แล้ว ถ้าเขาได้เรียกเจ้าบ้านว่าเบเอลเซบูล เขาจะเรียกลูกบ้านของเขามากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด <sup>26</sup> เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเขา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่ที่จะไม่เผยให้ประจักษ์”

## ผู้ที่เราควรเกรงกลัว

27 “ซึ่งเราบอกแก่พวกเจ้าในที่มืด พวกเจ้าจงกล่าวในที่สว่าง และซึ่งเจ้าได้ยินกระซิบที่หู พวกเจ้าจงประกาศจากดาดฟ้าหลังคาบ้าน” 28 อย่างกลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะฆ่าจิตวิญญาณ แต่จงเกรงกลัวพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ที่จะให้ทั้งจิตวิญญาณทั้งกายพินาศในนรกได้ 29 นกกระจอกสองตัวเขาขายบาทหนึ่งมิใช่หรือ? แต่ถ้าพระเจ้าผู้เป็นพ่อของพวกเจ้าไม่เห็นชอบ นกนั้นแม้สักตัวเดียวจะตกลงถึงดินก็ไม่ได้ 30 ถึงผมของเจ้าทั้งหลายก็ได้นับไว้แล้วทุกเส้น 31 เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเลย พวกเจ้าเจ้าก็มีค่ากว่านกกระจอกหลายตัว”

## สาเหตุที่พระเยซูเข้ามาในโลก

32 “เหตุฉะนั้นผู้ใดจะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะรับผู้นั้นต่อหน้าพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราผู้อยู่ในสวรรค์ด้วย 33 แต่ผู้ใดจะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อหน้าพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราผู้อยู่ในสวรรค์ด้วย 34 อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะนำสันติภาพและสันติสุขมาสู่โลก เรามิได้นำมาให้ แต่เรานำความมา 35 ด้วยว่าเรามาเพื่อจะให้ลูกชายหมางใจกับบิดา และลูกสาวหมางใจกับมารดา และลูกสะใภ้หมางใจกับแม่สามี 36 และผู้ที่อยู่ร่วมเรือนเดียวกัน ก็จะเป็นศัตรูต่อกัน 37 ผู้ใดที่รักบิดามารดา ยิ่งกว่ารักเราก็ก็นอกกับเรา และผู้ใดรักลูกชายหญิง ยิ่งกว่ารักเรา ผู้นั้นก็ไม่นอกกับเรา 38 และผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่นอกกับเรา 39 ผู้ที่จะเอาชีวิตของตนรอดจะกลับเสียชีวิต แต่ผู้ที่สูญเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เราก็จะได้ชีวิตรอด”

## ผลที่จะได้รับเมื่อต้อนรับศิษย์ของพระเยซู

40 “ผู้ที่ต้อนรับพวกเจ้าก็ต้อนรับเรา และผู้ที่ต้อนรับเราก็ต้อนรับพระองค์ที่ใช้เรามา 41 ผู้ที่ต้อนรับศาสดาพยากรณ์เพราะนามแห่งศาสดาพยากรณ์นั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างที่เราได้ รับ และผู้ที่ต้อนรับคนบุญเพราะนามแห่งคนบุญนั้น ก็จะได้บุญอย่างที่มีบุญพึงได้รับ 42 และผู้ใดจะเอาน้ำเย็นสักถ้วยหนึ่งให้คนเล็กน้อยเหล่านี้คนใดคนหนึ่งดื่ม เพราะเป็นศิษย์ของเรา เราบอกความจริงแก่ท่านว่า คนนั้นจะขาดบุญก็หาไม่ได้”

# มัทธิว 11

## ผู้ส่งข่าวของยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ

1 เมื่อพระเยซูได้บอกสาวกสิบสองคนของพระองค์แล้ว พระองค์ก็ได้จากที่นั่นไปสั่งสอนและเผยแผ่ในเมืองของเขา 2 ฝ่ายยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ ขณะที่ถูกขังอยู่ในเรือนจำ ก็ได้ยินถึงการงานของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ เขาก็ได้ใช้ลูกศิษย์ไป 3 ถามพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์เป็นผู้ที่ยอห์นว่า จะมาหรือเปล่า หรือจะต้องให้คอยผู้คนอื่นอีก?” 4 ฝ่ายพระเยซูได้บอกลูกศิษย์ของยอห์นว่า “จงไปบอกยอห์น

ตามที่เจ้าได้ยิน และได้เห็น <sup>5</sup> คือว่าคนตาบอดก็หาย คนง่อยก็เดินได้ คนเป็นโรคเรื้อนก็หาย คนหูหนวกก็  
ได้ยินได้ คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และพระคำของพระเจ้า ก็ได้เผยแพร่แก่คนยากจน <sup>6</sup> ใครก็ตามที่ไม่สงสัย  
เรา ก็เป็นสุข”

### พระเยซูพูดถึงความสำคัญของยอห์นผู้ทำพิธีมน้ำ

<sup>7</sup> เมื่อลูกศิษย์ของยอห์นผู้ทำพิธีมน้ำไปแล้ว พระเยซูก็พบกับคนเหล่านั้นถึงยอห์นว่า “พวกเจ้า  
ได้ออกไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่ออะไร ไม่ใช่ไปดูต้นอ้อไหวไปไหวมาเพราะถูกลมพัดหรือ? <sup>8</sup> หรือว่าไปดู  
คนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนุ่ม คนนุ่งห่มผ้าเนื้อนุ่มก็อยู่ในราชวังมิใช่หรือ? <sup>9</sup> เจ้าทั้งหลายออกไปดูอะไร?  
ดูสภาพพยากรณ์หรือ? แน่นอน และเราบอกเจ้าว่า ผู้นั้นเป็นยิ่งกว่าสภาพพยากรณ์เสียอีก <sup>10</sup> คนผู้นั้นก็  
คือยอห์นผู้ทำพิธีมน้ำนี้แหละ ที่พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า ‘ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะ  
เตรียมทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน’ <sup>11</sup> เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า ในบรรดาคนซึ่งเกิดมาจากผู้หญิง  
นั้น ไม่มีผู้ใดยิ่งใหญ่กว่ายอห์นผู้ทำพิธีมน้ำ แต่ผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรสวรรค์ก็ยิ่งยิ่งใหญ่กว่า  
ยอห์นเสียอีก <sup>12</sup> และตั้งแต่สมัยยอห์นผู้ทำพิธีมน้ำถึงทุกวันนี้ อาณาจักรสวรรค์ก็เป็นสิ่งที่คนได้แสวงหา  
ด้วยใจกระตือรือร้น และผู้ที่มิใจกระตือรือร้นก็เป็นผู้ที่ชิงเอาได้ <sup>13</sup> เพราะคำของสภาพพยากรณ์ทั้งหลาย  
และธรรมเนียมปฏิบัติได้พยากรณ์จนถึงยอห์นนี้ <sup>14</sup> ถ้าพวกเจ้าจะยอมรับในเรื่องนี้ ก็ยอห์นนี้แหละเป็นเอลียาห์  
ซึ่งจะมานั้น <sup>15</sup> ใครมีหูจงฟังเถิด”

### พระเยซูเปรียบเทียบคนในยุคนี้

<sup>16</sup> “เราจะเปรียบเทียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อนว่า <sup>17</sup> ‘  
พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้ร้องห่มร้องไห้ให้แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้  
คร่ำครวญ’ <sup>18</sup> ด้วยว่ายอห์นมาก็ไม่ได้กินหรือดื่ม ก็หาว่า ‘มีผีเข้าสิงอยู่’ <sup>19</sup> ส่วนบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม  
เขาก็ว่า ‘เป็นคนกินดื่มและขี้เมา เป็นเพื่อนกับคนเก็บภาษีและคนบาป’ แต่ปัญญาของพระเจาก็ปรากฏว่า  
ถูกต้องแล้ว โดยผลแห่งปัญญา นั้น”

### วิบัติแก่เมืองที่ไม่ได้กลับหันหลังจากบาป

<sup>20</sup> แล้วพระเยซูก็ตั้งต้นติเตียนเมืองต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ทำการอิทธิฤทธิ์เป็นส่วนมาก เพราะเขามิ  
ได้กลับหันหลังจากความผิดบาป <sup>21</sup> “วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซด้า เพราะถ้าการ  
มหัศจรรย์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางพวกเจ้า ได้กระทำในเมืองไทระและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้  
นุ่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนขี้เถา กลับหันหลังจากความผิดบาปนานมาแล้ว <sup>22</sup> แต่เราบอกพวกเจ้าว่า ในวัน  
พิพากษา โทษเมืองไทระและเมืองไซดอนจะมากกว่าโทษของเจ้า <sup>23</sup> และฝ่ายเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งถูก  
ยกขึ้นเทียมฟ้าแล้ว เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่าการมหัศจรรย์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางพวกเจ้า  
นั้น ถ้าได้ทำในเมืองโสโดม เมืองนั้นจะได้ตั้งอยู่จนทุกวันนี้ <sup>24</sup> แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมือง  
โสโดมจะมากกว่าโทษของเจ้า”

## ผลที่ได้จากการเชื่อในพระเยซู

<sup>25</sup> ขณะนั้นพระเยซูกล่าวว่า “พ่อครับ พ่อเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน ผมขอขอบคุณพ่อ ที่พ่อได้ปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้มีปัญญาและผู้ฉลาด แต่ได้สำแดงให้ผู้น้อยรู้” <sup>26</sup> พ่อครับ พ่อเห็นชอบ ดังนั้น” <sup>27</sup> พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราได้มอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้จักพระโอรส นอกจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อ และไม่มีใครรู้จักพระเจ้าผู้เป็นพ่อนอกจากพระโอรส และผู้ใดก็ตามที่พระโอรสประสงค์จะสำแดงให้รู้ <sup>28</sup> บรรดาผู้ทำงานหนักเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้พวกเจ้าหายเหนื่อยเป็นสุข <sup>29</sup> จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีสุภาพและอ่อนน้อม และจิตใจของเจ้าทั้งหลายจะพักผ่อน <sup>30</sup> ด้วยว่าแอกของเราก็พอเหมาะ และภาระของเราก็เบา”

## มัทธีว 12

### ศิษย์ของพระเยซูได้ตรวงข้าวในวันสัปดาห์

<sup>1</sup> ในคราวนั้นพระเยซูได้ไปในทุ่งนาในวันสัปดาห์ และพวกสาวกของพระองค์หิวจึงได้ตรวงข้าวมากินแก้หิว <sup>2</sup> แต่เมื่อพวกฟาริสีเห็นเข้า เขาจึงบอกพระองค์ว่า “ดูซิ ศิษย์ของเจ้าทำสิ่งซึ่งธรรมเนียมบัญญัติห้ามไว้ในวันสัปดาห์” <sup>3</sup> พระองค์จึงบอกกับเขาว่า “พวกท่านยังไม่ได้อ่านหรือ? ซึ่งดาวิดได้กระทำ เมื่อท่านและพรรคพวกหิว <sup>4</sup> จึงได้เข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า รับประทานอาหารต่อหน้าของพระเจ้า ซึ่งธรรมเนียมบัญญัติห้ามไว้ไม่ให้คนอื่นรับประทาน นอกจากปุโรหิตเท่านั้น <sup>5</sup> พวกท่านไม่ได้อ่านในธรรมเนียมบัญญัติหรือ ที่ว่า ในวันสัปดาห์พวกปุโรหิตในพระวิหารย่อมละเมิดกฎแห่งวันสัปดาห์ แต่ไม่มีความผิด <sup>6</sup> แต่เราบอกพวกท่านว่า ที่นี่มีผู้หนึ่งเป็นใหญ่กว่าพระวิหารอีก <sup>7</sup> แต่ถ้าพวกท่านได้เข้าใจความหมายของข้อที่ว่า ‘เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตรีบูชา’ พวกท่านก็คงจะไม่กล่าวโทษคนที่ไม่มี ความผิด <sup>8</sup> เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสัปดาห์”

### พระเยซูรักษาชายที่มีมือลีบ

<sup>9</sup> หลังจากที่พระเยซูได้ไปจากที่นั่นแล้ว พระองค์ก็เข้าไปในวัดหรือสุเหร่าของเขา <sup>10</sup> ในตอนนั้นมีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ คนทั้งหลายถามพระองค์ว่า “การรักษาโรคในวันสัปดาห์นั้นธรรมเนียมบัญญัติห้ามไว้หรือไม่” ที่เขาถามเช่นนั้นเพื่อจะหาเหตุฟ้องพระองค์ <sup>11</sup> พระองค์จึงบอกกับเขาว่า “ถ้าผู้ใดในพวกเจ้ามีแกะตัวเดียวและแกะตัวนั้นตกบ่อในวันสัปดาห์ ผู้นั้นจะไม่จุตลากแกะตัวนั้นขึ้นหรือ? <sup>12</sup> มนุษย์คนหนึ่งย่อมมีค่ายิ่งกว่าแกะมากเท่าใด เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงอนุญาตให้ทำการดีได้ในวันสัปดาห์” <sup>13</sup> แล้วพระองค์ก็พูดกับชายคนนั้นว่า “จงเหยียดมือออกเถิด” เขาก็เหยียดออก และมือนั้นก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง <sup>14</sup> ฝ่ายพวกฟาริสีก็ออกไปปรึกษากันว่า จะทำอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้

## พระเยซูคือผู้ที่พระเจ้าเลือกสรรไว้

<sup>15</sup> แต่เมื่อพระเยซูรู้เช่นนั้นแล้ว พระองค์จึงได้ออกไปจากที่นั่น และคนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป พระองค์ก็รักษาเขาให้หายโรคสิ้นทุกคน <sup>16</sup> แล้วพระองค์กำชับเขามิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด <sup>17</sup> ทั้งนี้เพื่อคำที่ได้กล่าวไว้แล้วโดยอิสยาห์เสนาพยากรณ์จะสำเร็จ ซึ่งว่า <sup>18</sup> ‘ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราซึ่งเราได้เลือกสรรไว้ ที่รักของเรา ผู้ซึ่งจิตใจเราโปรดปราน เราจะเอาพระวิญญาณของเราสวมท่านไว้ ท่านจะประกาศการพิพากษาแก่พวกต่างชาติ <sup>19</sup> ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาท และไม่ร้องเสียงดัง ไม่มีใครได้ยินเสียงของท่านตามถนน <sup>20</sup> ไม่อ้อซ่าแล้วท่านจะไม่หัก ไม้ตะเกียบเป็นควั่นแล้วท่านจะไม่ดับ กว่าท่านจะทำให้การพิพากษามีชัยชนะ <sup>21</sup> และพวกต่างชาติจะฝากความหวังไว้กับท่าน’

## พระเยซูรักษาคนตาบอดและเป็นใบ้

<sup>22</sup> ขณะนั้นเขาพาคนหนึ่งที่มีผีเข้าสิงอยู่ ทั้งตาบอดและเป็นใบ้มาหาพระองค์ พระองค์ก็รักษาเขาให้หาย คนตาบอดและเป็นใบ้นั้นจึงพูดและเห็นได้ <sup>23</sup> และคนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจถามกันว่า “คนนี้เป็นโอรสของกษัตริย์ดาวิดได้หรือ?” <sup>24</sup> แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินดังนั้นก็พูดกันว่า “ผู้นี้ขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผีนั้น” <sup>25</sup> ฝ่ายพระเยซูทราบความคิดของเขา จึงกล่าวกับเขาว่า “อาณาจักรใด ๆ ซึ่งแตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป เมืองใด ๆ หรือครัวเรือนใด ๆ ซึ่งแตกแยกกันเองจะตั้งอยู่ไม่ได้ <sup>26</sup> และถ้าซาตานขับซาตานออก มันก็แตกแยกกันในตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไร <sup>27</sup> และถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล พวกพ้องของพวกท่านขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของเจ้าเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกเจ้า <sup>28</sup> แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าย่อมมาถึงแล้ว <sup>29</sup> หรือใครจะเข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมาก และปล้นเอาทรัพย์ของเขาอย่างไรได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้ <sup>30</sup> ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็คือเป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่ได้รวบรวมไว้กับเรา ก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป <sup>31</sup> เพราะฉะนั้น เรามอบท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปและคำหมิ่นประมาททุกอย่างจะโปรดยกให้มนุษย์ได้ เว้นแต่คำหมิ่นประมาทพระวิญญาณของพระเจ้าจะยกให้มนุษย์ไม่ได้ <sup>32</sup> ผู้ใดจะกล่าวร้ายบุตรมนุษย์จะโปรดยกให้ผู้นั้นได้ แต่ผู้ใดจะกล่าวร้ายพระวิญญาณ จะยกโทษให้ผู้นั้นไม่ได้ทั้งโลกนี้โลกหน้า”

## คำสอนของพระเยซูเรื่องปากกับใจ

<sup>33</sup> “เพื่อให้ได้ผลดี พวกท่านต้องมีสันไม์ดี ถ้าพวกเจ้ามีสันไม์ไม่ดี พวกเจ้าก็จะได้ผลไม่ดี คนจะรู้จักสันไม์ได้ก็เพราะผลของมัน <sup>34</sup> โอ พวกชาติงูพิษ พวกเจ้าเป็นคนชั่ว แล้วจะพูดความดีได้อย่างไร? เพราะว่าปากนั้น พูดสิ่งที่ออกมาจากใจ <sup>35</sup> คนดีก็เอาของดีมาจากคลังแห่งความดีในตัวของเขา คนชั่วก็เอาของชั่วมาจากคลังแห่งความชั่วในตัวของเขา <sup>36</sup> ฝ่ายเราบอกพวกท่านว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำ

ที่มนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องรับผิดชอบในคำพูดเหล่านั้น ในวันพิพากษา <sup>37</sup> เหตุว่าที่พวกท่านจะพ้นโทษได้ หรือจะต้องถูกปรับโทษนั้น ก็เพราะคำพูดของพวกท่าน”

### พระเยซูกล่าวประณามพวกผู้นำศาสนา

<sup>38</sup> มีอยู่ครั้งหนึ่ง มีบางคนในพวกคัมภีราจารย์ และพวกฟาริสีมาถามพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ พวกผมอยากเห็นเครื่องหมายที่แสดงว่าอาจารย์มาจากสวรรค์” <sup>39</sup> พระเยซูจึงตอบเขาว่า “คนชั่วและคิดคดทรยศต่อพระเจ้า มักจะแสวงหาหมายสำคัญที่แสดงว่ามาจากสวรรค์ และพระเจ้าย่อมไม่ให้หมายสำคัญนั้นแก่เขา เว้นแต่หมายสำคัญของโยนาห์ผู้เป็นศาสดาพยากรณ์ของพระองค์เท่านั้น” <sup>40</sup> เพราะว่า โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาใหญ่สามวันสามคืนฉันใด บุตรมนุษย์ก็จะอยู่ในท้องแผ่นดิน สามวันสามคืนเหมือนกัน <sup>41</sup> ประชาชนชาวเมืองนินะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะเป็นตัวอย่างให้คนยุคนี้ได้รับโทษ เพราะว่าชาวเมืองนินะเวห์ได้กลับหันหลังจากความผิดบาป เพราะถ้อยคำของโยนาห์ และขณะนี้ผู้ที่ เป็นใหญ่กว่าโยนาห์อยู่ที่นี่แล้ว <sup>42</sup> ในวันพิพากษา พระราชินีเชบาจะลุกขึ้นพร้อมกับคนยุคนี้ และจะเป็นตัวอย่างให้คนยุคนี้ได้รับโทษ เพราะว่าพระนางได้มาจากสุดปลายแผ่นดินโลก เพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และขณะนี้ผู้ที่ เป็นใหญ่กว่าซาโลมอนก็อยู่ที่นี่แล้ว”

### ผีร้ายกลับเข้าสู่อีก

<sup>43</sup> “เมื่อผีร้ายออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็เที่ยวไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อแสวงหาที่พัก แต่เมื่อหาไม่เจอ <sup>44</sup> มันจึงได้กล่าวว่า ‘ข้าจะกลับไปเรือนของข้า ที่ข้าได้ออกมานั้น’ และเมื่อมาถึงก็เห็นเรือนนั้นว่าง ปัดกวาดและตกแต่งไว้แล้ว <sup>45</sup> มันจึงได้ไปรับเอาผีตัวอื่นอีกเจ็ดตัว ซึ่งเป็นผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็ลำบากกว่าตอนแรก คนชาติชั่วนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น”

### แม่และน้องของพระเยซู

<sup>46</sup> ขณะที่พระเยซูพูดกับประชาชนอยู่นั้น มารดาและพวกน้องชายของพระองค์ ก็พากันมายืนอยู่ภายนอก หาโอกาสที่จะพูดกับพระองค์ <sup>47</sup> มีคนหนึ่งพูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ แม่และน้องชายของอาจารย์ยืนอยู่ข้างนอก หาโอกาสที่พูดกับอาจารย์” <sup>48</sup> พระเยซูจึงได้พูดกับคนนั้นว่า “ใครเป็นแม่ของเรา ใครเป็นพี่น้องของเรา” <sup>49</sup> พระองค์ได้ชี้ไปทางสาวกของพระองค์และกล่าวว่า “พวกเจ้านี้แหละเป็นแม่และพี่น้องของเรา” <sup>50</sup> เพราะว่าผู้ใดจะทำตามใจของพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ผู้อยู่ในสวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและเป็นแม่ของเรา”

# มัทธ 13

## คำเปรียบเทียบเรื่องผู้หว่านพืช

<sup>1</sup> ในวันนั้นพระเยซูก็ได้จากเรือน ไปพักอยู่ฝั่งทะเลสาบ <sup>2</sup> มีคนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงได้ลงไปนั่งอยู่ในเรือ และคนเหล่านั้นก็ยืนอยู่บนฝั่ง <sup>3</sup> แล้วพระเยซูก็พูดกับเขาหลายสิ่งหลายอย่างเป็นคำเปรียบเทียบ เป็นต้นว่า “มีชายคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืช <sup>4</sup> และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางก็มี แล่นกก็มากิน <sup>5</sup> บางเมล็ดก็ตกในที่ซึ่งมีพินหิน มีเนื้อดินแต่น้อย เมล็ดนั้นก็งอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก <sup>6</sup> แต่เมื่อแดดออก แดดก็เผา เพราะว่ารากไม่มีต้นที่งอกขึ้นนั้นก็เหี่ยวแห้งไป <sup>7</sup> บางเมล็ดก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามกะปกลุม <sup>8</sup> บางเมล็ดก็ตกที่หินดี แล้วเกิดผลร้อยเท่าก็มี หกสิบเท่าก็มี สามสิบเท่าก็มี <sup>9</sup> ใครมีหูจงฟังเถิด”

## จุดมุ่งหมายของคำเปรียบเทียบ

<sup>10</sup> ฝ่ายพวกสาวกจึงได้มาถามพระองค์ว่า “ทำไมอาจารย์จึงพูดกับเขาเป็นคำเปรียบเทียบ” <sup>11</sup> พระเยซูตอบเขาว่า “ข้อความลับลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้า อนุญาตให้เจ้าทั้งหลายรู้ได้ แต่คนเหล่านั้นไม่อนุญาตให้รู้ <sup>12</sup> เพราะว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นมีอย่างเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มียิ่งนัก แม้ว่ามีอยู่ก็จะเอาไปจากเขา <sup>13</sup> ฉะนั้น เราจึงได้พูดกับเขาเป็นคำเปรียบเทียบ เพราะว่าแม้ว่าเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น แม้ว่าเขาได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ <sup>14</sup> ความเป็นอยู่ของเขาก็เป็นไปตามคำทำนายของอิสยาห์ ที่ว่า พวกเจ้าจะได้ยินกับหูก็จริงอยู่ แต่จะไม่เข้าใจ จะเห็นกับตาที่จริงอยู่ แต่จะไม่เห็น <sup>15</sup> เพราะว่าชนชาตินี้กลายเป็นคนมีใจเจริญลง หูเขาก็ตึง และตาของเขาจะปิด มิฉะนั้นเขาก็จะเห็นด้วยตา และก็จะได้ยินด้วยหู และจะได้เข้าใจด้วยจิตใจ แล้วจะหันกลับมา และเราจะได้รักษาเขาให้หาย <sup>16</sup> แต่ดวงตาของพวกเจ้าก็เป็นสุข เพราะว่าเจ้าได้เห็น และหูของเจ้าก็เป็นสุข เพราะว่าได้ยิน <sup>17</sup> เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า ศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า และคนบุญทั้งหลายของพระองค์ อยากจะเห็นสิ่งที่พวกเจ้าเห็นอยู่นี้ แต่เขาไม่เคยได้เห็น และเขาอยากจะได้ยินสิ่งที่พวกเจ้าได้ยิน แต่เขาก็ไม่เคยได้ยิน”

## พระเยซูอธิบายคำเปรียบเทียบเรื่องผู้หว่านพืช

<sup>18</sup> “เหตุฉะนั้นพวกเจ้าจงฟังคำเปรียบเทียบว่าด้วยเรื่องผู้หว่านเมล็ดพืชนั้น <sup>19</sup> เมื่อผู้ใดได้ยินคำบอกเล่าเรื่องการปกครองของพระเจ้า แต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาหยิบเอาเมล็ดพืชที่หว่านในใจเขานั้นไป นั่นแหละได้แก่เมล็ดพืชที่หว่านตรึงทาง <sup>20</sup> และเมล็ดพืชที่หว่านตกในที่ดินที่มีพินหินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระคำ แล้วก็รับเอาทันทีด้วยความยินดี <sup>21</sup> แต่ไม่ได้ฝังลึกในใจ จึงทนอยู่ชั่วคราว และเมื่อเกิดความยากลำบาก หรือการข่มเหงต่าง ๆ เพราะพระคำนั้น เขาก็หยุดเชื่อในทันทีทันใด <sup>22</sup> และเมล็ดพืชที่หว่านลงกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระคำ แล้วความกังวลถึงชีวิตอยู่ในโลกนี้ และความลุ่มหลงในทรัพย์

สมบัติอยากร่ำอยากรวย รัตเอาพระค่านันเสีย จึงไม่เกิดผลอะไร<sup>23</sup> ส่วนเมล็ดพืชที่หว่านลงในดินดินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระค่านันและเข้าใจ คนนั้นก็เกิดผลร้อยเท่าก็มี หกสิบเท่าก็มี สามสิบเท่าก็มี”

### คำเปรียบเทียบเรื่องข้าวไม่ดีและข้าวดี

<sup>24</sup> พระเยซูพูดคำเปรียบเทียบอีกข้อหนึ่งให้เขาทั้งหลายฟังว่า “การปกครองของพระเจ้าเปรียบเหมือน คนหนึ่งได้หว่านเมล็ดพืชลงในนาของเขา<sup>25</sup> แต่ขณะที่คนทั้งหลายนอนหลับอยู่ ศัตรูของเขาก็มา หว่านข้าวไม่ดีปนกับข้าวดีนั้น แล้วก็หลบหนีไป<sup>26</sup> เมื่อต้นข้าวงอกงามขึ้นมา ออกรวงแล้ว ข้าวไม่ดีก็ออกรวงด้วย<sup>27</sup> คนรับใช้จึงได้มาแจ้งแก่เจ้านายว่า ‘นายครับ นายได้หว่านพืชดีไว้ในนาของนายมิใช่หรือ แต่ไม่รู้ข้าวไม่ดีมาจากไหน’<sup>28</sup> นายกะตอบเขาว่า ‘นี่เป็นการทำงานของศัตรูเรา’ พวกคนรับใช้จึงถามนายว่า ‘นายอยากให้พวกผมไปถอนและเก็บข้าวไม่ดีไหม?’<sup>29</sup> นายตอบเขาว่า ‘ไม่ต้อง เกรงว่าขณะถอนไม่ดีอยู่นั้น จะถอนข้าวดีด้วย<sup>30</sup> ให้ข้าวทั้งสองอย่างเจริญขึ้นด้วยกันจนถึงฤดูเก็บเกี่ยว และในเวลาเก็บเกี่ยว นั้นเราจะสั่งผู้เกี่ยวว่า จงเก็บข้าวไม่ดีก่อน มัดเป็นพ่อนๆ เผาไฟทิ้ง แต่ข้าวดีนั้นจงเก็บไว้ในยุ้งฉางของเรา”

### คำเปรียบเทียบเรื่องเมล็ดพืช

<sup>31</sup> พระเยซูได้พูดคำเปรียบเทียบอีกข้อหนึ่งให้เขาฟังว่า “การปกครองของพระเจ้าเปรียบเหมือน เมล็ดพืชเมล็ดหนึ่ง ที่คนหนึ่งเอาไปเพาะลงในไร่นาของเขา<sup>32</sup> เมล็ดนั้นน้อยกว่าเมล็ดทั้งหลาย แต่เมื่อออก ขึ้นแล้วก็ใหญ่กว่าผักอื่น และเจริญเป็นต้นไม้จนนกในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้”

### คำเปรียบเทียบเรื่องเชื้อขนม

<sup>33</sup> พระเยซูได้พูดคำเปรียบเทียบให้เขาฟังอีกข้อหนึ่งว่า “การปกครองของพระเจ้าเปรียบเหมือน เชื้อขนมปัง ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามาปนลงในแป้งสามถัง จนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด”

### การที่พระเยซูใช้คำเปรียบเทียบ

<sup>34</sup> ข้อความเหล่านี้ทั้งหมด พระเยซูได้พูดกับประชาชนเป็นคำเปรียบเทียบ และนอกจากคำเปรียบเทียบ พระองค์ไม่ได้พูดกับเขาเลย<sup>35</sup> เหตุที่เป็นเช่นนั้น ก็เพื่อให้เป็นไปตามพระคำของพระเจ้า ที่กล่าวไว้โดยศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ว่า เราจะอำพาทพูดคำเปรียบเทียบ เราจะพูดข้อความ ที่ปิดซ่อนไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก

### พระเยซูอธิบายคำเปรียบเทียบเรื่องข้าวไม่ดีและข้าวดี

<sup>36</sup> แล้วพระเยซูได้ไปจากคนเหล่านั้นเข้าไปในเรือน พวกลูกศิษย์มาหาพระองค์กล่าวว่า “ขอให้ อาจารย์ อธิบายให้พวกผมเข้าใจคำเปรียบเทียบเรื่องข้าวไม่ดีนั้นด้วย”<sup>37</sup> พระเยซูพูดกับเขาว่า “ผู้หว่านเมล็ดพืชดินนั้นได้แก่บุตรมนุษย์<sup>38</sup> และนา นั้นได้แก่โลก ส่วนเมล็ดพืชดีได้แก่พลเมืองแห่งอาณาจักรของพระเจ้า แต่ข้าวไม่ดีได้แก่พลเมืองของมารร้าย<sup>39</sup> ศัตรูผู้หว่านเมล็ดพืชชั่วได้แก่มารนั้น ฤดูเกี่ยวได้แก่เวลา



สิ้นยุค และผู้เกี่ยวนั้นได้แก่พวกทูตสวรรค์<sup>40</sup> ฉะนั้นเขาเก็บข้าวไม่ตีเผาไฟอย่างไร เมื่อเวลาสิ้นยุคมาถึง ก็จะเป็นอย่างนั้นแหละ<sup>41</sup> บุตรมนุษย์จะใช้ผู้รับใช้ของท่านออกไปเก็บกวาดทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด และผู้ที่ทำชั่วออกจากแผ่นดินสวรรค์<sup>42</sup> และนำไปทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน<sup>43</sup> ในตอนนั้นคนของพระเจ้าจะส่องแสงอยู่ในแผ่นดินของพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเขาดังดวงอาทิตย์ ใครมีหูก็ฟังเถิด”

### คำเปรียบเทียบเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า

44 “อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบคือขุมทรัพย์ในทุ่งนา ซึ่งมีผู้ขุดค้นพบด้วยความตื่นตัว และจิตใจผู้ที่ค้นพบนั้นจึงได้ยอมขายทรัพย์สมบัติทุกอย่างที่เขาถืออยู่นั้น เพื่อรวบรวมเงินไปซื้อทุ่งนานั้นไว้ในความครอบครองของเขา”

45 “อีกประการหนึ่ง อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุกอย่างดี<sup>46</sup> เมื่อพบไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามากมาย ก็ไปขายสิ่งสารพัดที่เขาถืออยู่ ไปซื้อไข่มุกนั้น”

47 “อีกอย่างหนึ่ง อาณาจักรของพระเจ้าผู้สูงสุดเปรียบเหมือนอวนที่ลากอยู่ในทะเล ได้ปลารวมทุกชนิด<sup>48</sup> เมื่อได้เต็มแล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่ง นั่งเลือกเอาแต่ที่ดีใส่ตะกร้า แต่ที่ไม่ดีนั้นก็ทิ้งไป<sup>49</sup> ในเวลาสิ้นยุคก็จะเป็นเช่นนั้นแหละ พวกทูตสวรรค์จะออกมาแยกคนชั่วออกจากคนดี<sup>50</sup> แล้วจะทิ้งเขาลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีแต่การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”

51 “ข้อความเหล่านี้เจ้าทั้งหลายเข้าใจแล้วหรือยัง” เขาตอบพระองค์ว่า “เข้าใจแล้วครับ”<sup>52</sup> ฝ่ายพระเยซูได้พูดกับเขาว่า “ฉะนั้นพวกคัมภีร์อาจารย์ทุกคน ที่ได้เรียนรู้ถึงการปกครองของพระเจ้าแล้ว ก็เป็นเหมือนเจ้าของบ้านที่เอาทั้งของใหม่และของเก่าออกจากคลังของตน”

### ที่เมืองนาซาเร็ธเขาไม่ต้อนรับพระเยซู

53 เมื่อพระเยซูได้พูดคำเหล่านี้แล้ว ก็ได้ไปจากที่นั่น<sup>54</sup> เมื่อมาถึงตำบลบ้านของพระองค์แล้ว ก็ได้สั่งสอนในวัดหรือสุเหร่าของเขา จนคนทั้งหลายพากันประหลาดใจแล้วก็พูดกันว่า “เจ้าคนนี้มีสติปัญญาและฤทธิ์มหัศจรรย์แบบนี้มาจากไหน? <sup>55</sup> เขาเป็นลูกช่างไม้มิใช่หรือ? แม่ของเขาชื่อมารีย์ และน้องชายของเขาชื่อยากอบ โยเซฟ ซีโมน และยูดาสมิใช่หรือ? <sup>56</sup> และน้องสาวของเขาก็ออยู่กับพวกเรา มิใช่หรือ เขาได้สั่งทั้งหลายเหล่านี้มาจากไหน?” <sup>57</sup> เขาทั้งหลายไม่ยอมรับพระองค์ ฝ่ายพระเยซูได้พูดกับเขาว่า “ศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า จะได้รับความนับถือเป็นอย่างดี เว้นแต่ในบ้านเมืองของตน และในวงศ์ตระกูลของตน” <sup>58</sup> พระเยซูจึงไม่ได้ทำการอัศจรรย์ในเมืองนั้น เพราะว่าเขาไม่มีความเชื่อ

# มัทธิว 14

## กษัตริย์เฮโรดจับยอห์นผู้ทำพิธีมนต์น้ำล่ามโซ่

<sup>1</sup> ตอนนั้นกษัตริย์เฮโรดเจ้าเมืองได้ยินชื่อเสียงของพระเยซู <sup>2</sup> จึงได้กล่าวกับเสนาอำมาตย์ว่า “คนนี้จะเป็นอย่างยอห์นผู้ทำพิธีมนต์น้ำจริง ๆ มันคงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว ฉะนั้นมันจึงทำการอัศจรรย์ได้” <sup>3</sup> เหตุที่กษัตริย์เฮโรดกล่าวเช่นนั้นเพราะว่า พระองค์ได้จับยอห์นผู้ทำพิธีมนต์น้ำล่ามโซ่ขังคุกไว้ ที่พระองค์ทำเช่นนั้น ก็เพราะเห็นแก่พระนางเฮโรเดียส มเหสีของฟิลิปอนุชาของพระองค์ <sup>4</sup> ยอห์นเคยคัดค้าน พระองค์ว่า “ฝ่าพระบาทไม่มีสิทธิเอาภรรยาของพระอนุชา มาเป็นมเหสี” <sup>5</sup> แม้วกษัตริย์เฮโรดต้องการจะฆ่ายอห์นผู้ทำพิธีมนต์น้ำ ก็เกรงใจประชาชน เพราะว่าประชาชนทั้งหลายนับถือยอห์นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า

## การตายของยอห์นผู้ทำพิธีมนต์น้ำ

<sup>6</sup> แต่เมื่อวันฉลองวันประสูติของกษัตริย์เฮโรดมาถึง ธิดาของพระนางเฮโรเดียสก็มาพ้อนรำต่อหน้าแขกที่มาในงานนั้น ทำให้กษัตริย์เฮโรดพอพระทัยมาก <sup>7</sup> พระองค์จึงได้ให้คำมั่นสัญญาว่า “เจ้าจะขออะไร เราก็จะให้สิ่งนั้น” <sup>8</sup> หญิงสาวก็บอกเฮโรดตามที่แม่ได้แนะนำไว้ว่า “ขอศีรษะของยอห์นผู้ทำพิธีมนต์น้ำใส่ถาดมาให้หม่อมฉันเจ้าค่ะ” <sup>9</sup> ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดก็เป็นทุกข์ แต่เพราะว่าได้ลั่นวาจาไปแล้ว และเพราะเห็นแก่หน้าแขกเหรื่อที่มา จึงได้ออกคำสั่งอนุญาตให้ฆ่ายอห์นได้ <sup>10</sup> แล้วกษัตริย์เฮโรดก็ใช้คนไปตัดศีรษะยอห์นในคุก <sup>11</sup> เขาจึงได้นำศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้หญิงสาวคนนั้น หญิงสาวก็เอาไปให้มารดาของเธอ <sup>12</sup> ฝ่ายพวกลูกศิษย์ของยอห์นผู้ทำพิธีมนต์น้ำ ก็มารับศพไปฝังไว้ แล้วก็มาบอกให้พระเยซูรู้เรื่องนั้น

## การเลี้ยงคนห้าพัน

<sup>13</sup> เมื่อพระเยซูรู้เรื่องแล้ว พระองค์จึงได้ลงเรือไปจากที่นั่น ไปยังถิ่นทุรกันดารเพียงลำพัง เมื่อประชาชนทั้งหลายรู้เรื่อง เขาก็ออกจากเมืองต่าง ๆ ตามหาพระองค์ <sup>14</sup> เมื่อพระเยซูขึ้นจากเรือแล้ว ก็เห็นประชาชนหมู่ใหญ่มาหาพระองค์ พระองค์สงสารเขา จึงได้รักษาคนเจ็บป่วยไข้ให้หาย <sup>15</sup> ครั้นถึงเวลาเย็น พวกลูกศิษย์ก็มาบอกพระองค์ว่า “ที่นี้กันดารอาหารมาก และตอนนี้ก็ค่ำแล้ว ขอให้อาจารย์บอกคนเหล่านี้กลับไป เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารกินตามหมู่บ้าน” <sup>16</sup> ฝ่ายพระเยซูได้พูดกับสาวกของพระองค์ว่า “เขาไม่จำเป็นต้องกลับไป พวกเจ้าจงเลี้ยงอาหารเขาเถอะ” <sup>17</sup> พวกลูกศิษย์จึงได้บอกพระองค์ว่า “พวกผมมีเพียงขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น” <sup>18</sup> พระเยซูจึงได้พูดกับเขาว่า “เอาอาหารนั้นมาให้เราเถิด” <sup>19</sup> แล้วพระองค์ก็สั่งให้คนเหล่านั้นนั่งลงที่หญ้า เมื่อรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นมาแล้ว พระองค์ก็ทรงแห่หน้าขึ้นดูท้องฟ้า ขอบคุนพระเจ้า และหักขนมปังส่งให้พวกลูกศิษย์ พวกลูกศิษย์ก็นำไปแจกให้คนทั้งหลาย <sup>20</sup> เขาได้กินอิ่มทุกคน ส่วนเศษอาหารที่เหลือนั้น เขาเก็บไว้ได้สิบสองกระบุงเต็ม <sup>21</sup> ฝ่ายคนที่ได้กินอาหารนั้นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน ไมได้นับผู้หญิงและเด็กด้วย

## พระเยซูเดินบนทะเล

<sup>22</sup> หลังจากนั้นแล้วพระเยซูก็ได้บอกให้พวกสาวกลงเรือข้ามฟากไปก่อน ส่วนพระองค์รอส่งประชาชนให้กลับบ้าน <sup>23</sup> และเมื่อให้คนทั้งหลายเหล่านั้นไปหมดแล้ว พระเยซูก็ขึ้นไปบนภูเขาเพียงลำพัง เพื่ออธิษฐานสวดอ่อนน้อม เวลาที่ผ่านไปจนตีก พระองค์ก็ยังคงอยู่ที่นั่นเพียงลำพัง <sup>24</sup> ในขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นพัดโคลงเคลงไปมา เพราะว่ามันทวนลมอยู่ <sup>25</sup> เมื่อเวลาตีสี่กว่า ๆ พระเยซูจึงได้เดินบนน้ำทะเลไปหาพวกลูกศิษย์ <sup>26</sup> เมื่อเขาเห็นพระองค์เดินมาบนทะเลเขาก็ตกใจกลัว ร้องเสียงหลงเพราะคิดว่าเป็นผี <sup>27</sup> ในทันใดนั้นพระเยซูก็ได้พูดกับเขาว่า “ใจเย็น ๆ ไม่ต้องกลัว เราเอง”

<sup>28</sup> ฝ่ายเปโตรจึงตอบพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ถ้าเป็นอาจารย์จริง ๆ ขอให้ผมได้เดินบนน้ำไปหาอาจารย์ด้วย” <sup>29</sup> พระเยซูจึงได้พูดว่า “มาเลย” เปโตรจึงได้ลงจากเรือเดินบนน้ำไปหาพระองค์ <sup>30</sup> แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็เกิดกลัวขึ้นมา และขณะจะจมลงเขาก็ร้องว่า “อาจารย์ครับ ช่วยผมด้วย” <sup>31</sup> ในทันใดนั้นพระเยซูก็ยื่นมือไปจับเขาไว้ แล้วพูดว่า “เจ้าสงสัยทำไม ช่างมีความเชื่อน้อยจริงนะ” <sup>32</sup> เมื่อพระเยซูกับเปโตรขึ้นเรือแล้ว ลมก็หยุดพัดแรง <sup>33</sup> เขาทั้งหลายที่อยู่ในเรือ จึงมาราบพระองค์ พูดว่า “อาจารย์เป็นพระโอรสของพระเจ้าจริงแท้ ๆ”

## พระเยซูรักษาคนป่วยในเยนเนซาเรท

<sup>34</sup> เมื่อข้ามฟากไปแล้วก็มาขึ้นฝั่งที่เมืองเยนเนซาเรท <sup>35</sup> คนในตำบลนั้นจำพระเยซูได้ ก็ใช้คนไปป่าวประกาศทั่วฉนวนท้องถิ่น เขาก็พาคนเจ็บไข้ได้ป่วยมาหาพระองค์ <sup>36</sup> เขาขออนุญาตจากพระองค์ ให้เขาได้แตะต้องเสื้อผ้าของพระองค์เท่านั้น และผู้ใดได้แตะต้องแล้วก็หายดีทุกคน

# มัทธีว 15

## คำสอนที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษ

<sup>1</sup> ตอนนั้นพวกฟาริสีและพวกคัมภีรจารย์ออกจากกรุงเยรูซาเล็ม มาถามพระเยซูว่า <sup>2</sup> “ทำไมพวกสาวกของอาจารย์จึงได้ฝ่าฝืนคำสอนที่ตกทอดมาจากปู่ย่าตายาย เพราะว่าเขาไม่ได้ล้างมือเมื่อกินข้าว” <sup>3</sup> พระเยซูจึงตอบเขาว่า “ทำไมพวกเจ้าจึงได้ฝ่าฝืนธรรมบัญญัติของพระเจ้า เพราะเห็นแก่คำสอนที่พวกเจ้ารับมาจากปู่ย่าตายายล่ะ” <sup>4</sup> เพราะว่าพระเจ้าได้บัญญัติไว้ว่า ‘จงให้เกียรติพ่อแม่ของเจ้า’ และ ‘ผู้ใดคำทอพ่อคำทอแม่ก็จะต้องมีโทษถึงตาย’ <sup>5</sup> แต่พวกเจ้ากลับสอนว่า ‘ผู้ใดจะพูดกับพ่อกับแม่ว่า “อะไรที่เป็นของลูก ที่อาจเป็นประโยชน์แก่พ่อแม่ สิ่งนั้นเป็นของถวายแก่พระเจ้า” ผู้นั้นจึงไม่ต้องให้เกียรติพ่อแม่ของตน’ <sup>6</sup> เพราะฉะนั้น พวกเจ้าทั้งหลายได้ทำให้ธรรมบัญญัติของพระเจ้าเป็นหมันไป เพราะเห็นแก่คำสอนของพวกเจ้า” <sup>7</sup> โอ คนหน้าซื่อใจคด อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกเจ้าไว้แล้วว่า <sup>8</sup> ประชาชนนี้ให้

เกียรติเราแต่ปาก ใจของเขาห่างไกลจากเรา<sup>9</sup> เขามัศจรรย์เราโดยหาประโยชน์อะไรมิได้ เพราะเขาเอา  
บทบัญญัติของมนุษย์มาถือว่า เป็นคำสอนของพระเจ้า”

### สิ่งที่ทำให้เป็นมลทิน

<sup>10</sup> แล้วพระเยซูจึงได้เรียกคนทั้งหลายมาและพูดกับเขาว่า “จงฟังดี ๆ และเข้าใจเถิด <sup>11</sup> สิ่งที่คุณ  
เข้าไปในปากไม่ได้ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งที่ออกมาจากปากนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” <sup>12</sup>  
ขณะนั้นพวกสาวกมาถามพระองค์ว่า “อาจารย์รู้แล้วหรือว่า เมื่อพวกฟาริสีได้ยินคำพูดของอาจารย์นั้นเขา  
ก็แค้นเคืองยิ่งนัก” <sup>13</sup> พระเยซูจึงได้ตอบว่า “ต้นไม้ต้นใดก็ตาม ที่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราผู้อยู่ในสวรรค์  
ไม่ได้ปลูกไว้จะต้องถูกถอนทิ้ง <sup>14</sup> ช่างเขาเถอะ เขาเป็นคนนำทางตาบอด ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอด  
ทั้งสองจะตกลงไปในบ่อ” <sup>15</sup> ฝ่ายเปโตรพูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ขอให้อธิบายคำเปรียบเทียบกับนั้น  
ให้พวกผมรู้ด้วย” <sup>16</sup> ฝ่ายพระเยซูตอบเขาว่า “พวกเจ้ายังไม่เข้าใจหรือ? <sup>17</sup> เจ้ายังไม่เห็นหรือว่า อะไรก็  
ตามที่เราเข้าไปในปากก็ลงไปในท้อง แล้วก็ถ่ายลงส้วมไป <sup>18</sup> แต่สิ่งที่ออกมาจากปากก็ออกมาจากใจ สิ่งนั้น  
แหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน <sup>19</sup> ความคิดชั่วร้าย การฆ่าคน การผิผิวผิผิว การล่วงประเวณี การลัก  
ขโมย การเป็นพยานเท็จ การใส่ร้าย ก็ออกมาจากใจ <sup>20</sup> สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่การ  
กินข้าวโดยไม่ล้างมือ ไม่ได้ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”

### ความเชื่อของหญิงชาวคานาอัน

<sup>21</sup> แล้วพระเยซูก็ไปจากที่นั่น เข้าไปในเขตเมืองไทระและเมืองไซดอน <sup>22</sup> มีผู้หญิงชาวคานาอัน  
คนหนึ่งมาจากแคว้นนั้นพูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ ผู้เป็นเชื้อสายดาวิดเจ้าคะ ขอให้เมตตาฉันด้วย  
ลูกสาวของดิฉันมีผีสิงอยู่ เป็นทุกข์ลำบากมาก” <sup>23</sup> ฝ่ายพระเยซูไม่ตอบเขาแม้แต่คำเดียว และพวกลูกศิษย์  
ของพระองค์ก็มาพูดกับพระองค์ว่า “ไล่เขาไปเถอะ เพราะเขาร้องตามหลังพวกเรามาโน่นแน่ะ” <sup>24</sup> พระเยซู  
จึงตอบเขาว่า “เรามีได้รับใช้ให้มาหาผู้ใด เว้นแต่ให้มาหาวงศัวานของอิสราเอลที่เปรียบเหมือนแกะหลง  
หายเท่านั้น” <sup>25</sup> ฝ่ายหญิงคนนั้นก็มากกราบพระองค์ และกล่าวว่า “อาจารย์เจ้าข้า ขอช่วยดิฉันด้วย” <sup>26</sup> พระ  
เยซูจึงได้ตอบเขาว่า “การที่จะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็เป็นการไม่สมควร” <sup>27</sup> ผู้หญิงคนนั้นก็พูด  
กับพระองค์ว่า “จริงเจ้าคะ แต่สุนัขนั้นก็กินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะนายของมัน” <sup>28</sup> แล้วพระเยซูได้ตอบเขา  
ว่า “หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มากมาย ขอให้เป็นไปตามความต้องการของเจ้าเถิด” และลูกสาวของนางก็  
หายเป็นปกติตั้งแต่ขณะนั้น

### พระเยซูรักษาคคนเป็นอันมาก

<sup>29</sup> พระเยซูจึงได้จากที่นั่นไปยังทะเลสาบกาลิลี แล้วก็ขึ้นไปบนภูเขาพักอยู่ที่นั่น <sup>30</sup> และ  
ประชาชนเป็นอันมากก็ได้มาหาพระองค์ พาคนเป็นง่อย คนแขนขาพิการ คนตาบอด คนเป็นใบ้ และคนเจ็บ  
อื่น ๆ หลายคน มาวางเท้าของพระองค์ แล้วพระองค์ก็ได้รักษาเขาให้หาย <sup>31</sup> คนเหล่านั้นก็พากัน

อัศจรรย์ใจยิ่งนัก เมื่อได้เห็นคนใบ้พูดได้ คนแขนขาพิการหายเป็นปกติ คนเป็นง่อยเดินได้ คนตาบอดกลับมามองเห็น แล้วเขาก็ยกย่องสรรเสริญพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล

### พระเยซูเลี้ยงคนสี่พัน

<sup>32</sup> ฝ่ายพระเยซูเรียกพวกสาวกของพระองค์มา พูดว่า “เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะว่าเขาค้างอยู่กับพวกเราได้สามวันแล้ว และไม่มีข้าวปลาอาหารกิน เราไม่อยากให้เขาจากไป ขณะที่เขายังไม่ได้กินอะไร เกรงว่าเขาจะหิวโหย และสิ้นแรงลงตามทาง” <sup>33</sup> พวกลูกศิษย์จึงได้พูดกับพระองค์ว่า “ในถิ่นทุรกันดารนี้ พวกเราจะไปหาอาหารที่ไหน จึงจะพอเลี้ยงคนมากมายขนาดนี้ให้อิ่มได้” <sup>34</sup> พระเยซูจึงได้ถามเขาว่า “พวกเจ้ามีขนมปังกี่ก้อน” เขาตอบว่า “มีเจ็ดก้อน กับปลาตัวน้อยสองสามตัว ครับ”

<sup>35</sup> พระเยซูจึงได้บอกให้ประชาชนนั่งลงที่พื้นดิน <sup>36</sup> แล้วก็รับขนมปังเจ็ดก้อน กับปลาเหล่านั้นมา ขอบคุนพระเจ้าแล้ว จึงได้หักออก แล้วก็ส่งให้พวกลูกศิษย์นำไปแจกให้ประชาชน <sup>37</sup> และคนทั้งหลายก็ได้กินอิ่มกันทุก ๆ คน อาหารที่เหลือนั้น เขาเก็บได้เจ็ดตะกร้า <sup>38</sup> ผู้ที่ได้กินอาหารนั้น มีผู้ชายสี่พันคนไม่ได้นับผู้หญิงและเด็กด้วย <sup>39</sup> พระเยซูได้บอกให้ประชาชนกลับไป แล้วก็ได้ลงเรือมาถึงเขตเมืองมากาดาน

## มัทธิว 16

### ผู้นำศาสนาขอความสำคัญจากสวรรค์

<sup>1</sup> พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีได้มาทดสอบพระเยซู โดยขอให้พระองค์แสดงหมายสำคัญจากสวรรค์ให้เขาเห็น <sup>2</sup> พระองค์จึงตอบเขาว่า “ครั้นถึงเวลาเย็น พวกเจ้าทั้งหลายก็พูดว่า ‘พรุ่งนี้เช้าอากาศจะปลอดโปร่งดี เพราะว่าฟ้าสีแดง’ <sup>3</sup> ครั้นถึงตอนเช้าพวกเจ้าก็พูดว่า ‘วันนี้ฝนจะตก เพราะว่าฟ้าแดงเข้มและมีดครึ้ม’ พวกเจ้าบอกถึงอากาศล่วงหน้าได้โดยสังเกตท้องฟ้า แต่พวกเจ้าแปลเหตุการณ์สำคัญถึงยุคสมัยนี้ไม่ได้ <sup>4</sup> คนชาติชั่ว และคิดคดทรยศต่อพระเจ้า มักจะแสวงหาหมายสำคัญจากสวรรค์ และพระเจ้าจะไม่ให้มีหมายหมายสำคัญจากสวรรค์แก่เขา เว้นแต่หมายหมายสำคัญของโยนาห์เท่านั้น” แล้วพระองค์ก็หนีไปจากเขา

### เชื้อของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

<sup>5</sup> ฝ่ายพวกสาวกของพระเยซู เมื่อข้ามปากไปก็ได้ลิ้มเอาขนมปังไปด้วย <sup>6</sup> เมื่อพระเยซูพูดกับเขาว่า “จงสังเกตและระวังเชื้อของพวกฟาริสี และพวกสะดูสีให้ดี” <sup>7</sup> พวกสาวกของพระองค์จึงได้พูดกันว่า “เพราะพวกเราไม่ได้เอาขนมปังมา พระองค์จึงพูดเช่นนั้น” <sup>8</sup> ฝ่ายพระเยซูรู้จักความคิดของเขาจึงได้ไว้กับเขาว่า “โอ ผู้มีความเชื่อน้อย ทำไมพวกเจ้าจึงพูดกันถึงเรื่องไม่มีขนมปัง <sup>9</sup> พวกเจ้ายังไม่รู้และจำไม่ได้หรือ? เรื่องขนมปังห้าก้อนกับคนห้าพันคนนั้น พวกเจ้าเก็บอันที่เหลือได้ก็กระบุง <sup>10</sup> หรือขนมปังเจ็ดก้อนกับคนสี่พันคนนั้น พวกเจ้าเก็บอันที่เหลือได้ก็ตะกร้า <sup>11</sup> ทำไมพวกเจ้าจึงไม่รู้ว่า เราไม่ได้พูดกับพวกเจ้าเรื่อง

ขนมปัง แต่ได้บอกว่ให้ะวังเชื่อของพวกฟาริสี และพวกสะดูสีให้ดี” <sup>12</sup> แล้วพวกพวกสาวกก็เข้าใจว่า พระเยซูไม่ได้บอกเขาให้ะวังเชื่อขนมปัง แต่ให้ะวังคำสอนของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

### คำยอมรับของเปโตร

<sup>13</sup> เมื่อพระเยซูได้เข้าไปในเขตเมืองซีซารียาฟิลิปปี จึงได้ถามพวกลูกศิษย์ของพระองค์ว่า “คนทั้งหลายพูดกันว่าบุตรมนุษย์เป็นใคร” <sup>14</sup> เขาจึงตอบพระองค์ว่า “เขาว่าเป็นยอห์นผู้ทำพิริมุดน้ำ แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่น ๆ กะว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้าของพระเจ้า” <sup>15</sup> พระเยซูจึงได้ถามเขาว่า “แล้วพวกเจ้าละ ว่าเราเป็นใคร?” <sup>16</sup> ซีโมนเปโตรตอบพระองค์ว่า “อาจารย์ ก็เป็นพระศรีอาริย์โอรสของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่” <sup>17</sup> พระเยซูได้พูดกับเขาว่า “ซีโมนลูกชายโยนาห์เอ๋ย เจ้าก็มีความสุขแล้ว เพราะว่ามนุษย์ไม่ได้แจ้งข้อความเหล่านี้แก่เจ้า แต่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราผู้อยู่ในสวรรค์ได้แจ้งให้เจ้ารู้” <sup>18</sup> ฝ่ายเราขอบอกเจ้าว่า เจ้าคือเปโตร และบนหินก้อนนี้ เราจะสร้างชนชาติอิสราเอลขึ้นมาใหม่ และพลังแห่งความตายจะมีชัยต่อชาติอิสราเอลใหม่นี้ก็ไม่ได้” <sup>19</sup> เราจะมอบลูกกุญแจอาณาจักรสวรรค์ให้ไว้แก่พวกเจ้า พวกเจ้าจะห้ามอะไรก็ตามในโลก สิ่งนั้นก็จะถูกห้ามในสวรรค์ด้วย เมื่อเจ้าจะอนุญาตอะไรก็ตามในโลก สิ่งนั้นก็จะอนุญาตในสวรรค์ด้วย” <sup>20</sup> แล้วพระเยซูก็ห้ามพวกสาวกของพระองค์ไม่ให้บอกผู้ใดว่า พระองค์เป็นพระผู้เป็นพระศรีอาริย์

### พระเยซูทำนายถึงความตายของพระองค์

<sup>21</sup> ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูก็เริ่มเปิดเผยแก่พวกสาวกว่า พระองค์จะต้องลงไปกรุงเยรูซาเล็ม และจะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการจากพวกผู้อาวูโส และพวกมหาปุโรหิต กับพวกคัมภีรอาจารย์ จนต้องถูกฆ่าตาย แต่ในวันที่สามพระองค์จะถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาใหม่” <sup>22</sup> ฝ่ายเปโตรก็เอามือจับพระองค์กล่าวว่า “อาจารย์ครับ ขอให้เหตุการณ์เหล่านั้นอย่าได้เกิดขึ้นกับอาจารย์เลย” <sup>23</sup> พระเยซูจึงได้หันหน้าไปพูดกับเปโตรว่า “อ้ายซาตาน จงไปให้พ้น เจ้าเป็นผู้กีดกันเส้นทางของเรา เพราะเจ้าคิดแบบคน ไม่ได้คิดอย่างพระเจ้า”

<sup>24</sup> ขณะนั้นพระเยซูจึงได้พูดกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “ถ้าผู้ใดผู้หนึ่งอยากติดตามเรามาให้ผู้นั้นทิ้งตัวเอง และรับเอาความทุกข์ยากและการขายหน้า แล้วก็ติดตามเรามา” <sup>25</sup> เพราะว่าผู้ใดอยากจะทำชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะรอดชีวิต” <sup>26</sup> เหตุว่า ผู้ใดก็ตามจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่จะต้องเสียชีวิตของตัวเอง ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะเอาอะไรไปแลกเอาชีวิตของตัวเองกลับคืนมา” <sup>27</sup> เพราะว่าเมื่อบุตรมนุษย์จะกลับมาด้วยสง่าราศีของพระเจ้าผู้เป็นพ่อของท่าน และพร้อมด้วยทูตของท่าน ตอนนั้นพระองค์จะให้รางวัลแก่ทุกคนตามการประพฤติของเขา” <sup>28</sup> เราบอกความจริงกับเจ้าทั้งหลายว่า ในพวกเจ้าที่ยืนอยู่ที่นี่ จะมีบางคนที่ยังไม่ทันรู้รสแห่งความตายเลย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์มาด้วยอำนาจของพระองค์”

# มัทธิว 17

## พระเยซูเจ้าแลงพระกาย

<sup>1</sup> เมื่อเวลาผ่านไปได้หวันแล้ว พระเยซูก็ได้พาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องของยากอบ ขึ้นไปบนภูเขาสูงเพียงลำพัง <sup>2</sup> แล้วร่างกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าต่อตาพวกเขา ใบหน้าของพระองค์ก็ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์ เสื้อผ้าของพระองค์ก็ขาวสะอาดเหมือนแสงสว่าง <sup>3</sup> โมเสสและเอลียาห์ก็ได้มาปรากฏแก่พวกลูกศิษย์เหล่านั้น ทั้งสองกำลังคุยกันอยู่กับพระเยซู <sup>4</sup> ฝ่ายเปโตรได้บอกกับพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ ผมว่า พวกเราอยู่ที่นี่ก็ดีเหมือนกัน ถ้าหากอาจารย์อยากจะอยู่ ผมจะทำเพิงพักสามหลังไว้ที่นี่ หลังหนึ่งสำหรับอาจารย์ หลังหนึ่งสำหรับโมเสส และอีกหลังหนึ่งสำหรับเอลียาห์” <sup>5</sup> เปโตรพูดยังไม่ทันขาดคำ ก็เกิดมีก้อนเมฆสุกใสมาปกคลุมเขาไว้ แล้วมีเสียงออกมาจากก้อนเมฆนั้นว่า “ผู้นี้เป็นลูกที่รักของเรา เราพอใจเขามาก จงพากันเชื่อฟังเขาเถิด” <sup>6</sup> ฝ่ายสาวกทั้งสาม เมื่อได้ยินเช่นนั้น ก็ชบหน้าลงพากันกลัวยิ่งนัก <sup>7</sup> พระเยซูจึงได้มาจับตัวเขา แล้วกล่าวว่า “จงลุกขึ้นเถิด อย่างกลัวเลย” <sup>8</sup> เมื่อเขาเงยหน้าขึ้น ก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูองค์เดียว

<sup>9</sup> เมื่อลงมาจากภูเขาพระเยซูห้ามพวกสาวกว่า “สิ่งที่พระเจ้าสำแดงให้พวกเจ้าเห็นนี้ อย่าได้บอกแก่ผู้ใดจนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย” <sup>10</sup> พวกสาวกก็ถามพระองค์ว่า “ทำไมพวกคัมภีร์อาจารย์จึงว่า เอลียาห์จะต้องมาก่อน” <sup>11</sup> พระเยซูตอบเขาว่า “เอลียาห์ต้องมาจริง และได้ทำให้สิ่งทั้งหลายคืนสู่สภาพเดิม <sup>12</sup> แต่เราบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว แต่เขาไม่รู้จักท่าน และเขาอยากทำอะไรกับท่าน เขาก็ได้ทำแล้ว ส่วนบุตรมนุษย์ จะต้องทนทุกข์ด้วยน้ำมือของเขาทั้งหลายเหมือนกัน” <sup>13</sup> แล้วพวกสาวกของพระองค์จึงได้เข้าใจว่า ที่พระเยซูได้พูดกับเขานั้น เล็งถึงยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ

## พระเยซูรักษาเด็กที่มีผีสิง

<sup>14</sup> เมื่อพระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์มาถึงฝูงชนแล้ว มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงพูดว่า <sup>15</sup> “อาจารย์ครับ ขอให้ส่งสารลูกชายของผมด้วย เพราะว่าเขาเป็นโรคลมบ้าหมู มีความทุกข์เวทนา มาก เขาเคยตกน้ำตกไฟหลายครั้ง <sup>16</sup> ผมได้พาเขามาหาพวกสาวกของอาจารย์ แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่สามารถรักษาให้หายได้” <sup>17</sup> พระเยซูตอบเขาว่า “โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีความชั่วช้า เราจะต้องอยู่กับพวกเจ้านานเท่าใด เราจะต้องอดทนเพราะพวกเจ้าไปถึงไหน จงพาเด็กนั้นมาหาเราที่นี่เถิด” <sup>18</sup> พระเยซูจึงได้ส่งผีนั้น มันก็ออกจากเขา ตั้งแต่นั้นมาเด็กก็หายเป็นปกติ <sup>19</sup> ภายหลังเหล่าสาวกมาหาพระองค์เป็นส่วนตัว ถามว่า “ทำไมพวกผมจึงขับผีนั้นออกไม่ได้” <sup>20</sup> พระเยซูตอบเขาว่า “เพราะว่าพวกเจ้ามีความเชื่อน้อย เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า ถ้าพวกเจ้ามีความเชื่อเท่าเมล็ดผักเมสึดหนึ่ง เจ้าก็จะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงเลื่อนจากที่นี่ไปที่โน่น’ มันก็จะเลื่อนไป สิ่งหนึ่งสิ่งใดที่พวกเจ้าทำไม่ได้ จะไม่มีเลย” <sup>21</sup> “แต่ผีชนิดนี้ไม่เคยถูกขับออกได้ เว้นแต่โดยการอธิษฐานสวดอ้อนวอนและการถือศีลอดเท่านั้น”

## พระเยซูทำนายการตายของพระองค์อีก

22 เมื่อพวกเขาพากันมาถึงกาลิลี พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า “บุตรมนุษย์จะถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือมนุษย์” 23 พวกเขาจะฆ่าพระองค์ และในวันที่สามพระองค์จะเป็นขึ้นจากตาย” และเหล่าสาวกพากันทุกข์โศกยิ่งนัก”

## การชำระค่าบำรุงพระวิหาร

24 เมื่อพระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์มาถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว ผู้เก็บค่าบำรุงพระวิหารมาถามเปโตรว่า “อาจารย์ของเจ้าไม่เสียค่าบำรุงพระวิหารหรือ?” 25 เปโตรตอบว่า “เสียครับ” เมื่อเปโตรเข้าไปในบ้าน พระเยซูพูดขึ้นก่อนว่า “ซีโมนเอ๋ย เจ้าคิดอย่างไร กษัตริย์เก็บภาษีอากรจากใคร จากบรรดาโอโรสของพระองค์หรือจากคนอื่น?” 26 เปโตรตอบว่า “จากคนอื่น ครับ” พระเยซูกล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้น บรรดาโอโรสก็ได้รับการยกเว้น” 27 แต่เพื่อที่เราจะไม่ทำให้พวกเขาชุ่นเคืองใจ เจ้าจงไปวางเบ็ดที่ทะเลสาบ จงอ้าปากปลาตัวแรกที่ตกได้แล้ว จะพบเหรียญหนึ่ง จงนำเงินนั้นไปชำระค่าบำรุงพระวิหารสำหรับเรา และเจ้าเถิด”

# มัทธีว 18

## ใครเป็นใหญ่ที่สุด

1 ในตอนนั้นเหล่าสาวกมาหาพระเยซูพูดว่า “ใครเป็นใหญ่ในอาณาจักรของพระเจ้า” 2 พระเยซูจึงได้เรียกเด็กน้อยคนหนึ่งมา ให้ยืนอยู่ท่ามกลางเขา 3 แล้วกล่าวว่า “เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า ถ้าพวกเจ้าไม่กลับหลังหันจากความผิดบาป เป็นเหมือนเด็กน้อยคนนี้ พวกเจ้าจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้เลย 4 ฉะนั้นถ้าผู้ใดถ่อมใจลง เป็นเหมือนเด็กน้อยคนนี้ ผู้นั้นจะเป็นใหญ่ในอาณาจักรของพระเจ้า 5 ถ้าผู้ใดจะรับเด็กน้อยเช่นนี้คนหนึ่ง ในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเราด้วย 6 แต่ผู้ใดจะทำให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งซึ่งพึ่งอาศัยในเราให้หลงผิด ถ้าเอาหินก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงน้ำทะเลลึกจะดีกว่า”

## การล่อลวงให้ทำบาป

7 “วิบัติจะเกิดแก่ชาวโลกที่เป็นเหตุให้มนุษย์หลงทำบาป ไม่มีใครสามารถหลีกเลี่ยงจากอบายมุขได้ แต่ต้องคิดอยู่เสมอว่า ผู้ที่เป็นต้นเหตุให้มีการทำผิด จะต้องประสบวิบัติอย่างแน่นอน 8 ถ้ามือหรือเท้าของเจ้าทำให้เจ้าหลงผิด จงตัดทิ้งเสีย จะมีชีวิตเข้าสู่นิพพานด้วยมือและเท้าด้วน หรือพิการก็ยังดีกว่ามีสองมือสองเท้า และต้องถูกทิ้งลงในไฟซึ่งไหม้อยู่ตลอดไป 9 ถ้าตาของเจ้าทำให้เจ้าหลงผิด จงควักออกทิ้งเสียที่จะชีวิตเข้าสู่นิพพานด้วยตาข้างเดียว ยังดีกว่ามีสองตาและต้องถูกทิ้งลงในไฟนรก”



## คำเปรียบเทียบเรื่องแกะหาย

10 “จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้แม้แต่คนเดียว เราขอบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า  
ทูตประจำตัวของเขาเฝ้าอยู่เสมอ ต่อหน้าพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ผู้อยู่ในสวรรค์”<sup>11</sup> “เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้  
มา เพื่อช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้กลับคืนมา”<sup>12</sup> พวกเจ้าทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ถ้าคนหนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว  
ตัวหนึ่งหลงหายไปจากฝูง ผู้นั้นจะไม่ปล่อยแกะเก่าสืบเก่าตัวไว้เชิงเขา แล้วไปเที่ยวหาแกะตัวที่หายไป  
หรือ?”<sup>13</sup> เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า ถ้าผู้นั้นพบแกะตัวที่หายไป เขาก็มีความยินดีที่มีแกะเก่าสืบเก่า  
ตัว ที่ไม่ได้หลงหายไปนั้น<sup>14</sup> ทำนองเดียวกัน พระเจ้าผู้เป็นพ่อของพวกเจ้าผู้อยู่ในสวรรค์ ไม่อยากให้ผู้  
เล็กน้อยเหล่านี้แม้แต่คนเดียวพินาศเลย

## พี่น้องผู้กระทำความผิด

15 “ถ้าพี่น้องของพวกเจ้าผู้หนึ่งทำผิดบาปต่อเจ้า จงไปแจ้งความผิดบาปนั้นแก่เขาสองต่อสอง  
เท่านั้น ถ้าเขาฟังเจ้า เจ้าก็จะได้พี่น้องคืนมา”<sup>16</sup> แต่ถ้าเขาไม่ฟังเจ้าจงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย ให้เป็น  
พยานสองสามปาก เพื่อทุกคำพูดจะมีหลักฐานได้”<sup>17</sup> ถ้าเขาไม่ฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งความต่อกลุ่มคนที่  
เชื่อในพระเจ้า ถ้าเขายังไม่เชื่อฟังกลุ่มคนเหล่านั้นอีก ก็ให้ถือว่าเขาเป็นเหมือนกันกับคนต่างชาติหรือคน  
เก็บภาษี”<sup>18</sup> เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า สิ่งสารพัดที่เจ้าจะห้ามในโลก ก็จะถูกห้ามในสวรรค์ด้วย  
และสิ่งที่เจ้าจะอนุญาตในโลก ก็จะได้รับอนุญาตในสวรรค์เหมือนกัน”<sup>19</sup> เราบอกแก่พวกเจ้าทั้งหลายอีกว่า  
ถ้าในพวกเจ้าที่อยู่ในโลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ผู้อยู่ในสวรรค์ก็จะ  
ทำให้”<sup>20</sup> “เพราะว่ามีสองสามคนประชุมกันอยู่ที่ใดในนามของเรา เราจะอยู่ท่ามกลางเขาที่นั่น”

## คำเปรียบเทียบเรื่องทาสที่ไม่ยอมให้อภัย

21 “ขณะนั้นเปโตรมาถามพระเยซูว่า ‘อาจารย์ครับ หากพี่น้องของผม ทำผิดต่อผมไม่หยุดหย่อน  
ผมควรจะยกความผิดของเขากี่ครั้ง ยกให้เขาเจ็ดครั้งหรือครับ?’”<sup>22</sup> พระเยซูตอบเขาว่า ‘เราไม่ได้ว่าเพียงเจ็ด  
ครั้งเท่านั้น แต่เจ็ดครั้งคูณด้วยเจ็ดสิบ’”<sup>23</sup> “เหตุฉะนั้นอาณาจักรสวรรค์ของพระเจ้าเปรียบเหมือนกันกับ  
พระราชาองค์หนึ่งอยากจะคิดบัญชีกับทาส”<sup>24</sup> เมื่อเริ่มต้นทำการนั้น พระองค์ก็พาทาสคนหนึ่งที่เป็นหนี้  
หลายล้านบาทมาเฝ้า”<sup>25</sup> “เพราะว่าเขาไม่มีเงินจะใช้หนี้ พระราชาได้ให้ชายคนนั้นขายตัว กับทั้งชายลูกเมีย  
ตลอดจนถึงสิ่งของที่เขาถืออยู่นั้น เพื่อเอาเงินเอามาใช้หนี้”<sup>26</sup> ทาสคนนั้นจึงได้วิงวอนพระราชาว่า ‘ด้วยพระ  
อาญาไม่พินเกล้า ข้าพระบาทขอผลัดไว้ก่อนได้ไหม? เมื่อข้าพระบาทหาเงินได้แล้ว จะนำมาใช้หนี้ภายหลัง  
พะย่ะค่ะ’”<sup>27</sup> พระราชาองค์นั้นมีพระทัยเมตตา ได้ยกหนี้ให้เขา และปล่อยเขาไป”<sup>28</sup> แต่ทาสผู้นั้นออกไป  
พบทาสอีกคนหนึ่ง ที่เป็นเพื่อนกัน ทาสคนที่สองนี้เป็นหนี้เขาอยู่ไม่กี่ร้อยบาท เขาจึงจับทาสคนนั้นบีบคอ  
แล้วพูดว่า ‘ที่เอ็งเป็นหนี้ข้าอยู่นั้น จงนำมาใช้หนี้เดี๋ยวนี้’”<sup>29</sup> ทาสคนนั้นได้อ้อนวอนเขาว่า ‘เพื่อนเอ๋ย  
ขอผลัดไว้ก่อนได้ไหม? แล้วเราจะนำมาใช้หนี้ให้ภายหลัง’”<sup>30</sup> แต่เขาไม่ยอม จึงได้นำคนนั้นไปขังไว้จนกว่า  
จะหาเงินมาใช้หนี้ได้”<sup>31</sup> ฝ่ายพวกทาสคนอื่น ๆ เมื่อเห็นเหตุการณ์แบบนั้น ก็พากันสลดใจยิ่งนัก จึงได้นำ

เหตุการณ์นั้นไปแจ้งแก่พระราชอาคันตุกะ<sup>32</sup> พระราชาจึงได้เรียกทาสคนนั้นมาพูดว่า ‘อ้ายชาติชั่ว ข้าฯ ได้ยกหนี้ให้เอ็งหมด เพราะว่าเอ็งได้อ่อนนวยนาด<sup>33</sup> เอ็งควรจะสงสารคนที่เปิ่นหนี้เอ็งเหมือนกันกับข้าฯ สงสารเอ็งมิใช่หรือ?’<sup>34</sup> แล้วพระราชอาคันตุกะก็ทรงกริ้วยิ่งนัก จึงได้มอบทาสคนนั้นไว้กับอำมาตย์ให้ ทรมาณเขา จนกว่าเขาจะใช้หนี้หมด<sup>35</sup> พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราผู้อยู่ในสวรรค์ จะทำเช่นนั้นกับพวกเจ้าทุกคน ถ้าหากว่าพวกเจ้าแต่ละคนไม่ยกโทษให้กับพี่น้องของตนด้วยใจกว้างขวาง”

## มัทธิว 19

### คำสอนของพระเยซูเรื่องการหย่าร้าง

<sup>1</sup> เมื่อพระเยซูพูดเช่นนั้นแล้ว พระองค์ก็จากมณฑลกาลิลีเข้าไปในมณฑลยูเดีย ฟากแม่น้ำ จอร์แดนด้านตะวันออก <sup>2</sup> ผู้ชนจำนวนมากได้ติดตามพระองค์ไป แล้วพระองค์ก็รักษาโรคของเขาให้หาย อยู่ที่นี่ <sup>3</sup> พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ โดยถามว่า “ผู้ชายจะหย่าภรรยาเพราะเหตุใดก็ตาม เป็นการ ถูกต้องตามธรรมเนียมบัญญัติหรือไม่?” <sup>4</sup> พระเยซูตอบเขาว่า “พวกเจ้าไม่ได้อ่านหรือว่า พระเจ้าผู้สร้างมนุษย์ แต่เริ่มแรกนั้น ได้สร้างให้เป็นชายและหญิง <sup>5</sup> และพระองค์ได้กล่าวว่า เพราะเหตุนั้น ผู้ชายจึงต้องจากพ่อแม่ของตน ไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้อหนังอันเดียวกัน <sup>6</sup> เขาจึงไม่ได้เป็นสองอีกต่อไป แต่เป็นเนื้อหนังอันเดียวกัน ฉะนั้นที่พระเจ้าได้ผูกพันกันแล้วนั้น อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย” <sup>7</sup> พวกฟาริสีจึงได้ถามพระองค์กลับไปว่า “ถ้าเช่นนั้น ทำไมโมเสสจึงได้สั่งให้ทำหนังสือหย่าให้ภรรยา แล้วก็หย่าได้?” <sup>8</sup> พระเยซูจึงได้พูดกับเขาว่า “โมเสสได้ยอมให้เจ้าทั้งหลายหย่าภรรยา ก็เพราะใจเจ้าทั้งหลายแข็งกระด้าง ตั้งแต่เดิมไม่ได้เป็นเช่นนั้น <sup>9</sup> ส่วนเราขอบอกเจ้าทั้งหลายว่า ผู้ใดหย่าภรรยาเพราะ เหตุต่าง ๆ เว้นแต่เป็นขู้หรือเป็นก๊กกับชายอื่น แล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่หย่าแล้ว นั้นมาเป็นภรรยา ก็ผิดประเวณีเหมือนกัน”

<sup>10</sup> พวกสาวกได้พูดกับพระองค์ว่า “ถ้าลักษณะสามีภรรยาเป็นเช่นนั้น ไม่เป็นสามีภรรยากันก็ดีกว่า” <sup>11</sup> พระเยซูตอบเขาว่า “ไม่ใช่ทุกคนจะทำตามข้อนี้ได้ เว้นแต่ผู้ที่พระเจ้าให้ทำได้ เขาจึงจะทำได้ <sup>12</sup> เพราะว่าผู้ที่เปิ่นชั้นที่มาจากตั้งแต่เกิดก็มี ผู้ที่มนุษย์ทำให้เปิ่นชั้นที่ก็มี ผู้ที่ทำให้ตนเองเปิ่นชั้นที่เพราะเห็นแก่ อาณาจักรสวรรค์ก็มี ใครถือได้ก็ให้ถือเอาเถิด”

### พระเยซูช่วยพระเด็กเล็ก ๆ

<sup>13</sup> ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ปรกมือและอธิษฐานสวดอ้อนวอน เพื่อเขา แต่พวกสาวกก็ห้ามปรามไว้ <sup>14</sup> ฝ่ายพระเยซูบอกเขาว่า “จงยอมให้เด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย คนอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า ก็เปิ่นเหมือนกับเด็กเล็ก ๆ เหล่านี้แหละ” <sup>15</sup> เมื่อพระองค์ ปรกมือบนเด็กเหล่านั้นแล้ว ก็ไปจากที่นั่นไป

## เรื่องเศรษฐีหนุ่ม

16 ในทันใดนั้น มีชายคนหนึ่งมาพบกับพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ผมจะต้องทำอย่างไรจึงจะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน” 17 พระเยซูตอบเขาว่า “เจ้าถามเราถึงสิ่งที่ดีทำไม? ผู้ที่ดีมีอยู่ผู้เดียวเท่านั้น แต่ถ้าเจ้าอยากได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน ก็ให้ถือรักษารธรรมบัญญัติหรือศีลไว้” 18 ชายคนนั้นถามพระองค์ว่า “คือธรรมบัญญัติหรือศีลข้อใดบ้าง” พระเยซูพูดว่า “คือข้อที่ว่า ‘อย่าฆ่าคน อย่าล่วงประเวณีผัวเมียเขา อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ’ 19 จงให้เกียรติพ่อแม่ของตน และจงมีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาต่อเพื่อนบ้านเหมือนกันกับมีต่อตัวเอง” 20 ชายหนุ่มคนนั้นพบกับพระองค์ว่า “ธรรมบัญญัติหรือศีลข้อเหล่านั้นผมได้ถือรักษาไว้ทุกประการแล้วครับ ผมยังขาดอะไรอีก” 21 พระเยซูพูดกับเขาว่า “ถ้าเจ้าอยากเป็นผู้ที่ทำได้อย่างครบถ้วน จงไปขายสิ่งของทั้งหมด ที่เจ้ามีอยู่แจกจ่ายให้แก่คนยากคนจน แล้วเจ้าจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ และจงติดตามมาเป็นสาวกของเรา” 22 เมื่อชายหนุ่มคนนั้นได้ยินถ้อยคำเหล่านั้น ก็ออกไปเป็นทุกข์ใจยิ่งนัก เพราะเขามีทรัพย์สมบัติมากมาย

### คนรวยเข้าสู่นิพพานได้ยากกว่าอุจฺจุลอุดรฺเข็ม

23 พระเยซูพูดกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า คนรวยจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากมาก” 24 เราบอกเจ้าทั้งหลายอีกว่า “อุจฺจุจะลอุดรฺเข็มก็ยากกว่าคนร่ำรวยจะเข้าในอาณาจักรสวรรค์” 25 เมื่อพวกสาวกได้ยินก็ประหลาดใจยิ่งนัก จึงได้พบกับพระองค์ว่า “ถ้าเช่นนั้นใครจะหลุดพ้นได้” 26 พระเยซูมองดูพวกสาวก และพูดว่า “ฝ่ายมนุษย์ก็เหลือกำลังที่จะทำได้ แต่พระเจ้าก็ทำให้สำเร็จได้ทุกอย่าง”

### ผู้ที่ติดตามพระเยซูจะได้นั่งบัลลังก์

27 แล้วเปโตรก็พบกับพระองค์ว่า “พวกผมทุกคนได้ละสิ่งสารพัดและได้ติดตามอาจารย์มา พวกผมจะได้อะไรบ้าง” 28 พระเยซูพูดกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า ในโลกใหม่นี้ที่บุตรมนุษย์จะนั่งบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองนั้น พวกเจ้าที่ได้ติดตามเรามาจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองบัลลังก์ เพื่อพิพากษาพวกอิสราเอลสิบสองเผ่า” 29 ผู้ใดได้ละบ้านเรือน พี่น้องชายหญิง พ่อแม่ ลูกเมีย หรือไร่นา เพราะเห็นแก่นามของเรา ผู้นั้นจะได้ผลร้อยเท่าและจะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพานด้วย 30 แต่มีหลายคนที่เป็นคนแรก จะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และคนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนแรก”

# มัทธิว 20

## คำเปรียบเทียบเรื่องความยุติธรรม

<sup>1</sup> “เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเทียบกับเจ้านายของสวนคนหนึ่ง ออกไปจ้างคนงานมาทำงานในสวนองุ่นของเขาตั้งแต่เวลาเช้ามีด <sup>2</sup> เมื่อตกลงกับลูกจ้างวันละหนึ่งเหรียญแล้ว จึงได้ให้เขาไปทำงานในสวนองุ่น

<sup>3</sup> พอเวลาประมาณสามโมงเช้า เจ้านายของสวนก็ออกไปอีก เห็นคนยืนอยู่เปล่า ๆ กลางตลาด <sup>4</sup> จึงได้พูดกับเขาว่า ‘พวกเจ้าทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นให้เราหน่อย เราจะให้ค่าจ้างแก่พวกเจ้าตามสมควร’ แล้วเขาก็พากันไป

<sup>5</sup> พอถึงเวลาเที่ยง และเวลาบ่ายสามโมง เจ้านายของสวนก็ออกไปอีก ทำเหมือนเดิม <sup>6</sup> ประมาณบ่ายห้าโมงก็ออกไปอีกครั้งหนึ่ง เห็นคนอีกพวกหนึ่งยืนอยู่ จึงได้พูดกับเขาว่า ‘พวกเจ้ายืนอยู่นี่เปล่า ๆ วันยังค่ำทำไม?’ <sup>7</sup> เขาตอบว่า ‘ก็เพราะว่าไม่มีผู้ใดจ้างพวกเรา’ เจ้านายของสวนบอกกับเขาว่า ‘พวกเจ้าทั้งหลาย จงไปทำงานในสวนองุ่นให้เราเถิด’ เขาก็พากันไป

<sup>8</sup> ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ เจ้านายของสวนจึงสั่งหัวหน้าคนงานว่า ‘และให้จ่ายค่าแรงแก่เขาทุกคน ตั้งแต่คนมาสุดท้าย จนถึงคนที่มาคนแรก’ <sup>9</sup> คนที่มาทำงานเวลาประมาณห้าโมงเย็นนั้น ได้ค่าจ้างคนละหนึ่งเหรียญ

<sup>10</sup> ส่วนคนมาก่อนเพื่อน คิดว่าเขาคงจะได้มากกว่านั้น แต่ก็ได้หนึ่งเหรียญเหมือนกัน <sup>11</sup> เมื่อเขาได้รับเงินไปแล้ว เขาก็บ่นต่อว่าเจ้านายของสวน <sup>12</sup> ว่า ‘พวกที่มาเป็นคนสุดท้าย ทำงานชั่วโมงเดียว และท่านได้ให้ค่าจ้างแก่เขาเท่ากันกับพวกเราที่ทำงานกลางแดดทั้งวัน ทำแบบนี้มันไม่ยุติธรรม’

<sup>13</sup> ฝ่ายเจ้านายของสวนก็ตอบคนหนึ่งว่า ‘เพื่อนเอ๋ย เราไม่ได้โกงเจ้า เจ้าได้ตกลงกับเราแล้วว่าทำงานวันละหนึ่งเหรียญมิใช่หรือ?’ <sup>14</sup> รับค่าแรงของเจ้าไปเถิด เราพอใจจะให้คนที่มาทำงานทีหลังเท่ากันกับให้เจ้า <sup>15</sup> เราจะใช้เงินทองของเราตามใจของเราไม่ได้หรือ? ทำไมเจ้าจึงอิจฉาเมื่อเห็นเราใจดี?’ <sup>16</sup> ฉะนั้น คนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนแรก และคนที่เป็นคนแรก จะกลับเป็นคนสุดท้าย”

## พระเยซูทำนายถึงความตายครั้งที่สาม

<sup>17</sup> เมื่อพระเยซูจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ก็พาสาวกสิบสองคนไปแต่ลำพัง และพูดกับเขาตามทางว่า <sup>18</sup> “พวกเราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และเขาจะมอบบุตรมนุษย์ไว้กับพวกมหาปุโรหิต และพวกคัมภีราจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านให้ถึงตาย <sup>19</sup> และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติให้เยาะเย้ยเยียนตีและให้ตรึงไว้ที่กางเขน และวันที่สาม ท่านจึงจะกลับเป็นขึ้นมาใหม่”

## คำขอของยากอบและยอห์น

20 ขณะนั้นมารดาของยอห์นและยากอบ ผู้เป็นลูกชายของเศเบดี พาลูกทั้งสองของนางมาหาพระเยซู กราบไหว้ขอสิ่งหนึ่งจากพระองค์<sup>21</sup> พระเยซูจึงได้ถามนางนั้นว่า “เจ้าอยากได้อะไร” นางตอบว่า “อยากขอให้อาจารย์ แต่งตั้งให้ลูกชายของฉันทองคนนี้เป็นอำมาตย์ฝ่ายขวา และอำมาตย์ฝ่ายซ้ายในอาณาจักรของอาจารย์ได้หรือไม่?”<sup>22</sup> แต่พระเยซูตอบว่า “ที่เจ้าขอนั้นเจ้าไม่เข้าใจ ความทุกข์ทรมานที่เราจะเผชิญนั้นพวกเจ้าจะทำได้หรือไม่?” พวกเขาเห็นว่า “ได้ครับ อาจารย์”<sup>23</sup> พระองค์จึงได้พูดกับเขาว่า “เจ้าทั้งหลายจะทนทุกข์ทรมานเหมือนเราจริง แต่ที่เจ้านั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่หน้าที่ของเราที่จะจัดให้ แต่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราได้เตรียมไว้ให้ผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น”<sup>24</sup> เมื่อพวกสาวกสิบคนนั้นได้ยินแล้ว ก็ไม่พอใจพี่น้องสองคนนั้น<sup>25</sup> พระเยซูเรียกเขาทั้งหลายมาพูดว่า “เจ้าทั้งหลายรู้ว่าคุณูปการของเยอซอบบับบอดมีอำนาจเหนือประชาชนที่เขาปกครอง และพวกผู้มีอำนาจก็ใช้อำนาจบังคับคนในปกครองของเขา<sup>26</sup> แต่ในพวกเจ้าไม่ได้เป็นเช่นนั้น ถ้าผู้ใดอยากจะเป็นใหญ่ ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้คนทั้งหลาย<sup>27</sup> ถ้าผู้ใดอยากจะเป็นเบอร์หนึ่ง ผู้นั้นจะต้องเป็นทาสสมครของพวกเจ้าเอง<sup>28</sup> เหมือนกันกับที่บุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อให้ผู้อื่นรับใช้ แต่ท่านมาเพื่อจะรับใช้ผู้อื่น และมอบชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่คนทั้งหลาย”

## คนตาบอดสองคนหายบอด

29 เมื่อพระเยซูกับพวกสาวกออกไปจากเมืองเยรีโค ประชาชนทั้งหลายก็ติดตามพระองค์ไป<sup>30</sup> และในทันใดนั้น มีคนตาบอดสองคนนั่งอยู่ริมถนน เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซูเดินมา เขาก็ได้ร้องว่า “โอโรสของดาวิด ครับ ขอโปรดเมตตาผมด้วย”<sup>31</sup> ฝ่ายประชาชนก็ห้ามไม่ให้เขาพูด แต่เขาก็อ้างขึ้นอีกว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์ผู้เป็นโอโรสของดาวิด ขอโปรดเมตตาผมด้วย”<sup>32</sup> พระเยซูจึงได้หยุดเดิน เรียกเขามา และพูดว่า “เจ้าทั้งสองอยากให้เราทำอะไร”<sup>33</sup> เขาบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ขอให้ตาของพวกผมหายบอดได้ไหม?”<sup>34</sup> พระเยซูมีความสงสารเขายิ่งนัก ก็ถูกต้องดวงตาเขา ในทันใดนั้นตาของเขาก็มองเห็น และเขาทั้งสองได้ติดตามพระองค์ไป

# มัทธิว 21

## พระเยซูเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้ชนะ

1 ครั้นพระเยซูกับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายี ใกล้ ๆ ภูเขามะกอกเทศ แล้วพระองค์ได้ใช้สาวกสองคน<sup>2</sup> บอกกับเขาว่า “จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ข้างหน้า ทันทีเจ้าจะเห็นแม่ลาตัวหนึ่งผูกอยู่กับลูกของมัน จงแก้แล้วก็นำมาให้เรา<sup>3</sup> ถ้ามีผู้ใดพูดอะไรกับเจ้า ก็จงว่า ‘เราอยากได้’ แล้วเขาจะปล่อยให้มาทันที”<sup>4</sup> เหตุการณ์ทั้งหลายนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้พระคำที่กล่าวไว้โดยศาสดาพยากรณ์เกิดเป็น

ความจริงซึ่งว่า <sup>5</sup> ‘จงบอกบิดาแห่งภูเขาไซออนว่า ในตอนนั้น พระราชาของเธอจะเสด็จมาหาเธอ โดยมีจิตใจถ่อมสุภาพ ทรงแม่ลาไปกับลูกของมัน’

<sup>6</sup> สาวกทั้งสองคนนั้นก็ไปทำตามที่พระเยซูบอก <sup>7</sup> จึงได้จุ้งแม่ลาไปกับลูกของมันมา และเอาเสื้อผ้าของตนปูบนหลังลา แล้วเขาให้พระองค์ขี่ลานั้น <sup>8</sup> ประชาชนทั้งหลายได้เอาเสื้อผ้าของตนปูตามถนนหนทางคนอื่น ๆ ก็ตัดกิ่งไม้มาปูตามถนน <sup>9</sup> ฝ่ายประชาชนที่เดินไปข้างหน้ากับผู้ติดตามมาข้างหลัง ก็พร้อมกันโห่ร้องว่า “สรรเสริญพระเจ้า ขอให้เป็นผู้เป็นเชื้อสายของดาวิดจงทรงพระเจริญ ขอให้ผู้ที่มาในนามของพระเจ้าผู้เป็นนายทรงพระเจริญ ไชโย ๆ ๆ” <sup>10</sup> เมื่อพระเยซูได้เข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ประชาชนทั่วทั้งกรุงก็พากันแตกตื่นถามกันว่า “ผู้นี้เป็นใครกันนะ” <sup>11</sup> คนทั้งหลายก็ตอบว่า “คนนี่คือเยซูบุตรดาวิดพยากรณ์ของพระเจ้าซึ่งมาจากเมืองนาซาเร็ธแฉฉลกา ลีลี”

### พระเยซูชำระพระวิหาร

<sup>12</sup> พระเยซูจึงได้เข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า ได้จับไล่คนทั้งหลายที่ซื้อขายของในพระวิหารนั้น และคว้าโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคว่ำที่นั่งผู้ขายนกเขาด้วย <sup>13</sup> และได้พูดกับเขาว่า “มีพระคำเขียนไว้ว่า ‘วิหารของเราเขาจะเรียกว่าเป็นวิหารแห่งการอธิษฐานสวดอ้อนวอน’ แต่พวกเจ้าทั้งหลายมาทำให้เป็น ‘ถ้ำของพวกโจร’”

### พวกมหาปุโรหิตจับผิดพระเยซู

<sup>14</sup> คนตาบอดและคนเป็นนอຍพากันมาหาพระเยซูในพระวิหาร พระองค์ก็ได้รักษาเขาให้หาย <sup>15</sup> แต่เมื่อพวกมหาปุโรหิตกับพวกคัมภีรจารย์ได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้กระทำ ทั้งได้ยินเด็กร้องในพระวิหารว่า “ขอพระเจ้าอวยพรแก่โอรัสของดาวิด” เขาทั้งหลายก็พากันโกรธแค้น <sup>16</sup> และได้พูดกับพระองค์ว่า “เจ้าไม่ได้ยินคำที่เขาร้องหรือ?” พระเยซูตอบเขาว่า “ได้ยินแล้ว พวกเจ้ายังไม่เคยอ่านหรือว่า ‘พระเจ้าผู้จะทำให้ค่ายกองทัพแท้จริงออกมาจากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังดุนนม’” <sup>17</sup> พระเยซูได้หนีจากเขาและได้ออกจากกรุงไปพักอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี

### พระเยซูสาปต้นหมากเดื่อ

<sup>18</sup> ครั้นถึงเวลาเช้า ขณะที่พระเยซูจะกลับไปยังกรุงอีก พระองค์ก็หิวข้าว <sup>19</sup> และเมื่อเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งอยู่ริมทาง พระองค์ก็เดินเข้าไปใกล้ เห็นว่าต้นมะเดื่อนั้นไม่มีผล มีแต่ใบเท่านั้น จึงพูดกับต้นมะเดื่อนั้นว่า “เจ้าจงอย่ามีผลอีกต่อไป” ทันใดนั้นต้นมะเดื่อก็เหี่ยวแห้งไป <sup>20</sup> ครั้นพวกลูกศิษย์ได้เห็นก็แปลกใจยิ่งนัก แล้วว่า “เป็นอย่างไรหนอ ต้นมะเดื่อจึงเหี่ยวแห้งไปในทันใด” <sup>21</sup> ฝ่ายพระเยซูตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า ถ้าเจ้ามีความเชื่อและไม่ได้สงสัย เจ้าก็จะทำได้เหมือนกันกับเราที่ได้ทำแก่ต้นมะเดื่อนี้ ยิ่งกว่านั้นอีก แม้แต่เจ้าจะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงถอยไปลงทะเล’ ก็จะสามารถได้” <sup>22</sup> สิ่งสารพัดที่เจ้าอธิษฐานสวดอ้อนวอนขอด้วยความเชื่อ เจ้าก็จะได้”

## สิทธิอำนาจของพระเยซู

<sup>23</sup> เมื่อพระเยซูได้เข้าไปในพระวิหาร ในเวลาที่สั่งสอนอยู่นั้น พวกมหาปุโรหิตและพวกผู้อาวุโส มหาพวรงค์ถามว่า “เจ้ามีสิทธิอะไรจึงได้ทำเช่นนี้ ใครให้สิทธินี้แก่เจ้า” <sup>24</sup> พระเยซูตอบเขาว่า “เราขอถามพวกเจ้าสักข้อหนึ่งได้ไหม ถ้าพวกเจ้าบอกเราได้ เราจะบอกเจ้าเหมือนกันว่าเราทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด” <sup>25</sup> คือพิธีมน้ำของยอห์นนั้นมาจากไหน? มาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์? เขาได้ปรึกษากันว่า “ถ้าเราจะตอบว่า ‘มาจากสวรรค์’ เขาก็จะถามเราว่า ‘ทำไมจึงไม่เชื่อยอห์น’” <sup>26</sup> แต่ถ้าเราจะว่า ‘มาจากมนุษย์’ ก็เกรงใจประชาชน เพราะประชาชนทั้งหลายถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า” <sup>27</sup> เขาจึงตอบพระเยซูว่า “พวกเราไม่รู้” พระเยซูจึงได้พูดกับเขาว่า “เราก็คงจะไม่บอกเจ้าทั้งหลายเหมือนกันว่าเราทำการนี้โดยสิทธิอันใด”

## คำเปรียบเทียบเรื่องลูกชายสองคน

<sup>28</sup> แต่พวกเจ้าทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ชายคนหนึ่งมีลูกชายสองคน พ่อไปหาลูกชายคนโตพูดว่า ‘ลูกเอ๋ย วันหนึ่งไปทำงานในสวนของพ่อหน่อยนะ’ <sup>29</sup> ลูกคนนั้นตอบว่า ‘ผมไม่ไปหรอกพ่อ’ แต่ภายหลังก็เปลี่ยนใจแล้วไปทำ <sup>30</sup> พ่อจึงไปหาลูกคนที่สองพูดเหมือนกัน ลูกคนนั้นตอบว่า ‘ครับ ๆ เตียวผมไป’ แต่ไม่ไป <sup>31</sup> ลูกสองคนนี้คนใดเป็นผู้ทำตามความประสงค์ของพ่อ” เขาตอบพระองค์ว่า “ก็คือลูกคนแรก” พระเยซูตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า พวกเก็บภาษีและหญิงโสเภณีก็นำเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้ายกก่อนพวกเจ้าทั้งหลาย” <sup>32</sup> เพราะว่ายอห์นได้มาสอนพวกเจ้าในทางแห่งความถูกต้องและยุติธรรม พวกเจ้าก็ไม่เชื่อยอห์นเลย แต่พวกเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีก็นำเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าทั้งหลายถึงแม้ได้เห็นแล้ว ภายหลังก็ไม่ได้กลับใจเชื่อยอห์น

## คำเปรียบเทียบเรื่องสวนองุ่นและคนเช่า

<sup>33</sup> จงฟังคำเปรียบเทียบอีกเรื่องหนึ่งว่า ยังมีเจ้าของสวนผู้หนึ่งได้ทำสวนองุ่น แล้วล้อมรั้วไว้โดยรอบ เขาได้ทำบ่อเพื่อจะบึงองุ่นในสวน และสร้างหอเฝ้า ให้พวกชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกล <sup>34</sup> ครั้นฤดูองุ่นออกผลใกล้เข้ามา เขาจึงใช้พวกผู้รับใช้ไปหาคนเช่าสวน เพื่อจะรับผลองุ่น <sup>35</sup> และคนเช่าสวนนั้นก็จับพวกผู้รับใช้ของเขา คนหนึ่งนั้นเมียนดี ส่วนอีกคนหนึ่งฆ่าทิ้ง และอีกคนหนึ่งเอาหินขว้างจนตาย <sup>36</sup> อีกครั้งหนึ่งเขาก็ใช้ผู้รับใช้คนอื่น ๆ ไปมากกว่าครั้งก่อน แต่คนเช่าสวนก็ได้ทำกับเขาเช่นนั้นอีก <sup>37</sup> ครั้นสุดท้ายเขาจึงใช้ลูกชายของตนไป พูดว่า ‘พวกเขาคงจะเคารพลูกชายของเราอยู่บ้าง’ <sup>38</sup> แต่เมื่อคนเช่าสวนเหล่านั้นเห็นลูกชายเจ้าของสวนก็พูดกันว่า ‘คนนี้แหละเป็นทายาทให้เราฆ่ามันทิ้งซะ แล้วเรากียึดมรดกของมัน’ <sup>39</sup> เขาจึงพากันจับลูกชายคนนั้น ผลักออกไปนอกสวนองุ่นแล้วฆ่าทิ้ง <sup>40</sup> เหตุฉะนั้น เมื่อเจ้าของสวนองุ่นมา เขาจะทำการใดกับคนเช่าสวนเหล่านั้น” <sup>41</sup> เขาทั้งหลายตอบพระเยซูว่า “เขาจะทำลายล้างคนชั่วเหล่านั้นอย่างแสนสาหัส และจะให้สวนองุ่นนั้นแก่คนเช่าอื่นที่จะแบ่งผลโดยถูกต้องตามฤดูกาลแก่เขาต่อไป เป็นผู้เช่า” <sup>42</sup> พระเยซูพูดกับเขาว่า “พวกเจ้าทั้งหลายยังไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือ? ซึ่งว่า ‘ก้อนหินที่ช่าง

ก่อสร้างได้ปฏิสนธิแล้ว ได้กลับกลายเป็นส่วนสำคัญในการก่อสร้างแล้ว การนี้เป็นมาจากพระเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ที่ปรากฏแก่ตาเรา<sup>43</sup> เหตุฉะนั้นเราบอกเจ้าว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกเอาไปเสียจากพวกเจ้า และยกให้แก่ชนชาติหนึ่งที่จะทำให้เกิดผลสมกับอาณาจักรนั้น<sup>44</sup> ผู้ใดล้มทับก้อนหินนี้ ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ก้อนหินนี้จะตกทับผู้ใด ก็จะมีคนยืนผู้นั้นจนแหลกละเอียดไป”

<sup>45</sup> เมื่อพวกมหาปุโรหิตกับพวกฟาริสีได้ยินคำเปรียบเทียบของพระองค์ พวกเขาก็รู้ว่าพระองค์พูดกระทบถึงพวกเขา<sup>46</sup> เขาอยากจะทำพระองค์ ก็เกรงใจประชาชน เพราะประชาชนนับถือพระองค์ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า

## มัทธี 22

### คำเปรียบเทียบเรื่องงานเลี้ยงใหญ่

<sup>1</sup> พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายเป็นอุปมาอีกว่า <sup>2</sup> “อาณาจักรสวรรค์ เปรียบเสมือนพระราชาองค์หนึ่ง ทรงจัดงานพิธีอภิเษกสมรส ให้กับราชโอรสของพระองค์ <sup>3</sup> แล้วทรงใช้พวกพวกเสนาอำมาตย์ไปเชิญคนทั้งหลาย ที่ได้รับเชิญให้มางานอภิเษกสมรสนี้ แต่พวกเขาไม่อยากจะมา <sup>4</sup> พระองค์จึงทรงใช้พวกเสนาอำมาตย์อื่นๆ ไปอีก มีรับสั่งให้บอกผู้รับเชิญเหล่านั้นว่า ‘นี่แน่ะ เราเตรียมงานเลี้ยงไว้แล้ว ทั้งวัวและลูกวัว อ้วนของเราก็ดำไว้แล้ว ทุกอย่างก็เตรียมพร้อมแล้ว เชิญมาในงานเลี้ยงอภิเษกสมรสนี้เถิด’”

<sup>5</sup> แต่เขาทั้งหลายเพิกเฉยและเดินจากไป บางคนไปไร่นาจองตน บางคนก็ไปค้าขาย <sup>6</sup> พวกที่เหลือก็จับพวกเสนาอำมาตย์ มาทำการอัปยศต่างๆ แล้วฆ่าเสีย <sup>7</sup> พระราชโอรสนั้นก็ทรงกริ้ว จึงมีรับสั่งให้กองทหารไปฆ่าฆาตกรเหล่านั้น และเผาเมืองของพวกเขา <sup>8</sup> แล้วพระองค์มีรับสั่งกับพวกเสนาอำมาตย์ว่า ‘งานอภิเษกสมรสเตรียมพร้อมแล้ว แต่พวกที่ได้รับเชิญนั้นไม่คู่ควร <sup>9</sup> เพราะฉะนั้นจงออกไปตามถนนสำคัญๆ ต่างๆ เชิญทุกคนที่พวกเจ้าพบมาร่วมงานอภิเษกสมรสนี้’

<sup>10</sup> บ่าวจึงออกไปตามถนนต่างๆ และรวบรวมทุกคนที่พบ ไม่ว่าจะเป็นคนดีหรือคนเลว จนห้องโถงงานอภิเษกสมรสนั้นเต็มไปด้วยแขก <sup>11</sup> “แต่เมื่อพระราชโอรสนั้น มองดูแขกทั้งหลาย ก็มองเห็นแขกคนหนึ่งไม่ได้สวมเสื้อสำหรับงานอภิเษกสมรส <sup>12</sup> จึงตรัสถามว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ทำไมเจ้ามาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานอภิเษกสมรส?’ คนนั้นก็นิ่งอึ้งอยู่พูดไม่ออก <sup>13</sup> พระราชาจึงมีรับสั่งกับพวกพวกเสนาอำมาตย์ว่า ‘จงมัดมือมัดเท้าคนนี้อาไปโยนทิ้งบริเวณที่มีดข้างนอก ซึ่งเป็นที่มีการร้องให้ขับเขี้ยวเคี้ยวฟัน’ <sup>14</sup> เพราะว่าคนที่ได้รับเชิญก็มีมาก แต่คนที่ได้รับการทรงเลือกก็มีน้อย”

### การเสียภาษีให้แก่ซีซาร์

<sup>15</sup> ขณะนั้นพวกฟาริสีไปปรึกษาหารือกันว่า พวกเขาจะจับผิดในคำพูดของพระองค์ได้อย่างไร <sup>16</sup> พวกเขาจึงใช้พวกศิษย์ของเขาไปถามพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ พวกผมรู้ยู่่ว่า



อาจารย์เป็นคนซื่อสัตย์ และสั่งสอนทางของพระเจ้าด้วยความสัตย์จริง โดยไม่ได้เอาใจผู้ใด เพราะอาจารย์ไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด <sup>17</sup> เหตุฉะนั้น ขอได้บอกให้พวกผมรู้ว่า อาจารย์คิดเห็นอย่างไร การที่จะเสียภาษีให้แก่ซีซาร์นั้น ถูกต้องตามธรรมบัญญัติหรือไม่? <sup>18</sup> แต่พระเยซูรู้ถึงความชั่วร้ายของเขาจึงได้พูดว่า “พวกหน้าซื่อใจคด เจ้าทดสอบเราทำไม? <sup>19</sup> จงเอาเงินที่จะเสียภาษีนั้นมาให้เราดูซิ” เขาจึงเอาเงินเหรียญหนึ่งมาให้พระองค์ <sup>20</sup> พระเยซูได้ถามเขาว่า “รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร?” <sup>21</sup> เขาบอกพระองค์ว่า “รูปของซีซาร์” แล้วพระเยซูพูดกับเขาว่า “เหตุฉะนั้นของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระองค์เถิด” <sup>22</sup> ครั้นเขาได้ยินคำตอบของพระองค์นั้นแล้ว เขากะแปลกใจ จึงปล่อยพระองค์ไว้และพากันกลับไป

### ปัญหาเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย

<sup>23</sup> ในวันนั้นมีพวกสะดูสีมาหาพระเยซู พวกนี้เป็นผู้ที่สอนว่า การเป็นขึ้นมาจากความตายไม่มี เขาจึงได้ถามพระองค์ว่า <sup>24</sup> “อาจารย์ครับ โมเสสสั่งว่า ‘ถ้าผู้ใดตายยังไม่มีลูก ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้สืบเชื้อสายของพี่ชายไว้’ <sup>25</sup> ในพวกเรามีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายเมื่อยังไม่มีลูก ก็ทิ้งภรรยาไว้ให้น้องชาย <sup>26</sup> ฝ่ายคนที่สองที่สามก็เป็นเหมือนกัน จนถึงคนที่เจ็ด <sup>27</sup> ในที่สุดผู้หญิงคนนั้นก็ตายด้วย <sup>28</sup> เหตุฉะนั้นในวันที่จะเป็นขึ้นมาจากความตาย ผู้หญิงคนนั้นจะเป็นภรรยาของผู้ใดในเจ็ดคนนั้น เพราะนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว”

<sup>29</sup> พระเยซูตอบเขาว่า “พวกเจ้าเข้าใจผิดแล้ว เพราะเจ้าไม่รู้จักพระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า <sup>30</sup> เพราะว่าเมื่อมนุษย์เป็นขึ้นมาจากความตายนั้น จะไม่มีการแต่งงานหรือยกให้เป็นสามีเป็นภรรยากันอีก แต่จะเป็นเหมือนพวกทูตของพระเจ้าในสวรรค์ <sup>31</sup> แต่เรื่องคนตายกลับเป็นขึ้นมาจากนั้น พวกเจ้าทั้งหลายยังไม่ได้อ่านหรือ ที่พระเจ้าได้กล่าวไว้กับพวกเจ้าว่า <sup>32</sup> ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’ พระองค์ไม่ได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น” <sup>33</sup> ประชาชนทั้งหลายเมื่อได้ยินก็ประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์”

### พระบัญญัติข้อที่สำคัญที่สุด

<sup>34</sup> แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินว่าพระเยซูทำให้ให้พวกสะดูสีนิ่งอึ้งอยู่ จึงประชุมกัน <sup>35</sup> มีคัมภีราจารย์ที่มีหน้าที่รักษาธรรมบัญญัติผู้หนึ่งในพวกเขาทดสอบพระองค์โดยถามว่า <sup>36</sup> “อาจารย์ครับ ในธรรมบัญญัตินั้น ข้อใดสำคัญที่สุด” <sup>37</sup> พระเยซูตอบเขาว่า “จงมีพรหมวิหารสี่อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาต่อพระเจ้าผู้เป็นนายของเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า” <sup>38</sup> นี่แหละเป็นบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่ <sup>39</sup> ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ ‘จงมีพรหมวิหารสี่อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาต่อเพื่อนบ้านเหมือนกันกับมีต่อตัวเอง’ <sup>40</sup> ธรรมบัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งหมดก็ขึ้นอยู่กับบัญญัติสองข้อนี้แหละ”

## ปัญหาเรื่องการสืบเชื้อสายจากดาวิด

41 เมื่อพวกฟาริสียังประชุมกันอยู่ที่นั้น พระเยซูถามพวกเขาว่า 42 “พวกเจ้าคิดอย่างไรเรื่องพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระองค์เป็นเชื้อสายของผู้ใด” เขาตอบว่า “เป็นเชื้อสายของดาวิด” 43 พระเยซูได้ถามเขาว่า “ถ้าเช่นนั้นทำไมดาวิดโดยเดชแห่งพระวิญญาณของพระเจ้าจึงได้เรียกพระองค์ว่า พระเจ้าผู้เป็นนาย และกล่าวว่า 44 ‘พระเจ้าได้กล่าวกับพระผู้เป็นเจ้านายของข้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นแท่นรองเท้าของเจ้า’ 45 ถ้าดาวิดเรียกพระเจ้าผู้เป็นเจ้านายแล้ว พระองค์จะเป็นเชื้อสายของดาวิดได้อย่างไร?” 46 ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดตอบพระองค์แม้แต่คำเดียว ตั้งแต่วันนั้นมา ไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์อีกต่อไป

## มัทธี 23

### ลักษณะของพวกคัมภีรจารย์และฟาริสี

#### เขานั่งบนที่นั่งของโมเสส

1 ครั้งนั้นพระเยซูพูดกับคนทั้งหลายและพวกสาวกของพระองค์ 2 ว่า “พวกคัมภีรจารย์กับพวกฟาริสีนั่งบนที่นั่งของโมเสส 3 เหตุฉะนั้นทุกสิ่งซึ่งเขาสั่งสอนพวกเจ้า จงถือแล้วก็ให้ทำตาม ยกเว้นการประพฤติดังเขา อย่าได้ทำตามเลย เพราะเขาเป็นแต่ผู้สั่งสอน แต่เขาเองไม่ได้ทำตามที่เขาเองสอนนั้น 4 เพราะว่าเขาเอาภาระหนักและแบกยากวางบนบ่ามนุษย์ ส่วนเขาเองแม้แต่นิ้วเดียวก็ไม่จับต้องเลย 5 การกระทำทุกอย่างของเขาเป็นการอวดให้คนเห็นเท่านั้น เขาใช้หลักพระบัญญัติอันใหญ่ สวมเสื้อที่มีพู่ห้อยอันยาว

#### เขาชอบที่นั่งอันมีเกียรติในงานเลี้ยง

6 เขาชอบที่นั่งอันมีเกียรติในงานเลี้ยง และที่นั่งตำแหน่งสูงในวัดหรือสุเหร่าของพวกเขา 7 กับชอบรับการคำนับที่กลางตลาด และชอบให้คนเรียกเขาว่า ‘อาจารย์ อาจารย์’ 8 พวกเจ้าทั้งหลายอย่าให้ใครเรียกเจ้าว่า ‘อาจารย์’ เพราะว่าพวกเจ้ามีอาจารย์เพียงผู้เดียว และพวกเจ้าทั้งหลายเป็นพี่น้องกันทั้งหมด 9 และอย่าเรียกผู้ใดในโลกว่าเป็นพ่อ เพราะพวกเจ้ามีพ่อเพียงผู้เดียว คือผู้ที่สถิตในสวรรค์ 10 อย่าให้ผู้ใดเรียกเจ้าว่า ‘เจ้านาย’ เพราะว่าเจ้านายของเจ้ามีแต่ผู้เดียวคือพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ 11 ผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในพวกเจ้า ผู้นั้นจะเป็นคนใช้ของพวกเจ้าทั้งหลาย 12 ผู้ใดจะยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะต้องถูกกดลง ผู้ใดถ่อมตัวลง ผู้นั้นจะได้รับการยกขึ้น

#### เขาจะปิดประตูอาณาจักรแห่งสวรรค์

13 วิบัติแก่เจ้า พวกคัมภีรจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่าพวกเจ้าปิดประตูอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ขัด

ขวางไว้<sup>14</sup> วิบัติแก่เจ้า พวกคัมภีรจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่าพวกเจ้ารีบเอาเรือนของหญิงหม้าย และทำทำเป็นอธิษฐานสวดอ่อนน้อมอย่างยืดยาว เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะต้องมีโทษมากยิ่งขึ้น

### เขาจะท่องเที่ยวไปนำคนเข้าจารีตนับถือศาสนา

<sup>15</sup> วิบัติแก่เจ้า พวกคัมภีรจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่าพวกเจ้าเที่ยวไปตามทางทะเล และทางบกทั่วไปเพื่อจะได้แม้แต่คนหนึ่งมาเข้าจารีตนับถือศาสนาของเจ้า เมื่อได้แล้วเจ้าก็ทำให้เขาถึงนรกมากกว่าตัวเจ้าเองถึงสองเท่า

### เขาเป็นผู้นำทางตาบอด

<sup>16</sup> วิบัติแก่เจ้า คนนำทางตาบอด เจ้าพูดว่า ‘ผู้ใดจะสาบานอ้างพระวิหาร คำสาบานนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะสาบานอ้างทองคำของพระวิหาร ผู้นั้นจะต้องทำตามคำสาบาน’<sup>17</sup> คนโง่ที่ตาบอด อะไรสำคัญกว่ากัน ทองคำหรือพระวิหารที่ทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์<sup>18</sup> และว่า ‘ผู้ใดจะสาบานอ้างแท่นบูชา คำสาบานนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะสาบานอ้างเครื่องตั้งถวายบนแท่นบูชานั้น ผู้นั้นต้องทำตามคำสาบาน’<sup>19</sup> คนโง่ที่ตาบอด อะไรสำคัญกว่ากัน เครื่องตั้งถวาย หรือแท่นบูชาที่ทำให้เครื่องตั้งถวายนั้นศักดิ์สิทธิ์<sup>20</sup> เหตุฉะนั้น ผู้ใดจะสาบานอ้างแท่นบูชา ก็สาบานอ้างแท่นบูชาและสิ่งสารพัดซึ่งอยู่บนแท่นบูชานั้น<sup>21</sup> ผู้ใดจะสาบานอ้างพระวิหาร ก็สาบานอ้างพระวิหารและอ้างพระเจ้าผู้สถิตในพระวิหารนั้น<sup>22</sup> ผู้ใดจะสาบานอ้างสวรรค์ ก็สาบานอ้างพระที่นั่งของพระเจ้าและอ้างพระองค์ผู้นั่งอยู่บนพระที่นั่งนั้น

### เขาถวายสิบเปอร์เซ็นต์ด้วยของเล็กน้อย

<sup>23</sup> วิบัติแก่เจ้า พวกคัมภีรจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่าพวกเจ้าถวายสิบเปอร์เซ็นต์ของสระแห้ง ยี่ห่วยและขมื่น ส่วนข้อสำคัญแห่งธรรมบัญญัติ คือความยุติธรรม ความเมตตาและความสัตย์ซื่อนั้นพวกเจ้าได้ละเว้น จริงอยู่การถวายสิบเปอร์เซ็นต์นั้นเป็นการกระทำที่ถูกต้อง แต่พวกเจ้าต้องไม่ละเลยต่อสิ่งสำคัญที่พวกเจ้าถวายนั้นด้วย<sup>24</sup> พวกเจ้าเป็นคนนำทางตาบอด เจ้ากรองลูกน้ำออก แต่กลืนตัวอูฐเข้าไป

### เขาชำระถ้วยชามแต่ภายนอก

<sup>25</sup> วิบัติแก่เจ้า พวกคัมภีรจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่าเจ้าขัดถูถ้วยชามแต่ภายนอก ส่วนภายในถ้วยชามนั้นเต็มไปด้วยการโจรกรรมและการมัวเมาภิเลส ตัณหา<sup>26</sup> พวกฟาริสีตาบอด จงชำระสิ่งที่อยู่ภายในถ้วยชามก่อน เพื่อข้างนอกจะได้สะอาดด้วย

### เขาเป็นเหมือนอุโมงค์ฝังศพฉาบด้วยปูนขาว

<sup>27</sup> วิบัติแก่เจ้า พวกคัมภีรจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่าเจ้าเป็นเหมือนกับอุโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ข้างนอกดูแล้วงดงาม แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตาย และการโสโครก

สารพัด<sup>28</sup> เจ้าทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้นแหละ ภายนอกนั้นปรากฏแก่มนุษย์ว่าเป็นคนดีมีศีลธรรม แต่ภายในเต็มไปด้วยการหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า

### เขาเป็นลูกหลานของผู้ที่เคยฆ่าผู้พยากรณ์

<sup>29</sup> วิบัติแก่เจ้า พวกคัมภีรจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเจ้าก่อสร้างอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และตกแต่งอุโมงค์ฝังศพของคนบุญเหล่านั้นในใจตาม<sup>30</sup> แล้วเจ้าว่า ‘ถ้าเราได้อยู่ในสมัยบรรพบุรุษ เราจะไม่มีส่วนกับเขาในการทำให้พวกศาสดาพยากรณ์เลือดตกยางออกเลย’<sup>31</sup> ถ้าเป็นเช่นนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นพยานประจักษ์ว่าตัวเองว่า เจ้าเป็นลูกหลานของผู้ที่ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์เหล่านั้น<sup>32</sup> เจ้าทั้งหลายจงทำตามทีบรรพบุรุษได้กระทำนั้นให้ครบถ้วนเถิด

### เขาจะฆ่าคนบริสุทธิ์ของพระเจ้าทุกคน

<sup>33</sup> โอ เจ้าพวกผู้ร้าย เจ้าชาติงูพิษ เจ้าจะพ้นวิบัติในรอกได้อย่างไร<sup>34</sup> เหตุฉะนั้น ในตอนนั้น เราใช้พวกศาสดาพยากรณ์ พวกนักปราชญ์ และพวกคัมภีรจารย์ต่าง ๆ ไปหาพวกเจ้า เจ้าก็ฆ่าทิ้งบ้าง ตรึงที่กางเขนบ้าง เฝียนติในวัดหรือสุเหร่าของพวกเจ้าบ้าง ช่มเหงไล่ออกจากเมืองนี้ไปเมืองนั้นบ้าง<sup>35</sup> ดังนั้นพวกเจ้าต้องรับผิดชอบในความตายของคนบริสุทธิ์ทั้งหลาย นับตั้งอาเบลจนถึงเศคาริยาห์ลูกชายบารักยา ที่พวกเจ้าได้ฆ่าทิ้งในบริเวณระหว่างแท่นบูชากับพระวิหารนั้น<sup>36</sup> เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า ผลแห่งความชั่วทั้งหลายเหล่านี้จะตกกับคนสมัยนี้อย่างแน่นอน

### พระเยซูคร่ำครวญถึงกรุงเยรูซาเล็ม

<sup>37</sup> โอ เยรูซาเล็ม ๆ ที่ได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้า จนถึงตาย เราอยากรวบรวมลูกของเจ้าไว้เรื่อย ๆ เหมือนกันกับแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าก็ไม่ยอมเลยหนอ<sup>38</sup> ในตอนนี้ ‘บ้านเมืองของเจ้าจะถูกปล่อยให้ร้าง’<sup>39</sup> เพราะว่าเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าเจ้าจะพูดว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้มาในนามของพระเจ้าผู้เป็นเจ้านายจงเจริญ’”

## มัทธีว 24

### การทำลายพระวิหารและหมายสำคัญก่อนสิ้นยุค

<sup>1</sup> ฝ่ายพระเยซูได้ออกจากพระวิหาร แล้วพวกสาวกของพระองค์มาขึ้นตึกทั้งหลายในบริเวณพระวิหารให้พระองค์ดู<sup>2</sup> พระเยซูจึงได้พูดกับเขาว่า “สิ่งสารพัดเหล่านี้พวกเจ้าเห็นแล้วมิใช่หรือ? เราบอกความจริงกับเจ้าว่า ก้อนหินที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ จะไม่ถูกทำลายลงก็ไม่มี”

### การเริ่มต้นของเหตุการณ์

<sup>3</sup> เมื่อพระเยซูพักอยู่บนภูเขามะกอกเทศ พวกสาวกมาหาพระองค์เป็นการส่วนตัวพูดว่า “ขอให้อาจารย์บอกพวกผมว่า เหตุการณ์ที่จะเกิดกับพระวิหารนี้จะเกิดเมื่อใด อะไรเป็นเครื่องหมายที่จะบอกถึง

วาระสุดท้ายของยุคนี้ และการกลับมาของอาจารย์”<sup>4</sup> พระเยซูตอบเขาว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงพวกเจ้าให้หลง<sup>5</sup> เพราะว่าจะมีหลายคนมาอ้างนามชื่อของเรา บอกว่า ‘เขาเป็นพระผู้เป็นพระศรีอาริย์’ เขาจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป<sup>6</sup> พวกเจ้าทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องสงคราม และข่าวลือเรื่องสงคราม คอยระวังอย่าตื่นตระหนกเลย เพราะว่าสิ่งเหล่านี้จำต้องบังเกิดขึ้น แต่วาระสุดท้ายยังมาไม่ถึง<sup>7</sup> เพราะประเทศต่าง ๆ ทำสงครามซึ่งกันและกัน และอาณาจักรต่าง ๆ จะรบราฆ่ากัน และจะเกิดกันดารอาหาร เกิดโรคระบาดอย่างร้ายแรงและแผ่นดินไหวในหลายที่หลายแห่ง<sup>8</sup> เหตุการณ์ทั้งหลายนี้เป็นขั้นแรกของความทุกข์ยากลำบาก”

9 “ในเวลานั้นเขาจะมอบพวกเจ้าทั้งหลายไว้ให้ทนทุกข์ลำบากและจะฆ่าเจ้าทิ้ง และประชาชาติทั้งหลายจะชังพวกเจ้าเพราะชื่อของเรา<sup>10</sup> ในตอนนั้นคนเป็นอันมากจะถดถอยไปและหักหลังกันและกัน ทั้งจะเกลียดชังซึ่งกันและกัน<sup>11</sup> จะมีผู้ปลอมตัวเป็นผู้พยากรณ์หลายคนเกิดขึ้น และล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป<sup>12</sup> พรหมวิหารสี่อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุติตา อุเบกขาของคนทั้งหลายจะเยือกเย็นลง เพราะความชั่วช้าจะแผ่ขยายออกไป<sup>13</sup> แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอดปลอดภัย<sup>14</sup> ข่าวดีเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าจะเผยแผ่แก่นานาชาติไปทั่วทุกมุมโลก แล้วต่อจากนั้นวาระสุดท้ายของยุคก็จะมาถึง”

### คำทำนายเรื่องกรุงเยรูซาเล็มจะถูกทำลาย

15 “เหตุฉะนั้น เมื่อพวกเจ้าทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งทำให้เกิดความฉิบหาย ตามที่ดาเนียลศาสดาพยากรณ์ได้พูดไว้นั้น ตั้งอยู่ในพระวิหาร” (ผู้ใดก็ตามที่ได้อ่านก็ให้ผู้นั้นเข้าใจเถิด)<sup>16</sup> “ในตอนนั้นให้ผู้ที่อยู่ในมณฑลยูเดียหนีไปยังภูเขาทั้งหลาย<sup>17</sup> ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเก็บข้าวของใด ๆ ออกจากบ้านของตัว<sup>18</sup> ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตัว<sup>19</sup> แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นกับผู้หญิงที่มีทอง หรือผู้หญิงที่มีลูกอ่อนกินนม<sup>20</sup> จงอธิษฐานสวดอ้อนวอนขอเพื่อการที่เจ้าต้องหนีนั้นจะไม่อยู่ในฤดูหนาวหรือในวันศีล<sup>21</sup> เพราะว่าในตอนนั้นจะเกิดความทุกข์ยากลำบากอย่างใหญ่หลวง อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย<sup>22</sup> และถ้าพระเจ้าไม่ได้ให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีมนุษย์คนใดรอดตายเลย แต่เพราะว่าพระองค์เห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้ จึงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า<sup>23</sup> ในเวลานั้นถ้าผู้ใดจะบอกพวกเจ้าว่า ‘ในตอนนี้ พระผู้เป็นพระศรีอาริย์อยู่ที่นั่น’ หรือ ‘อยู่ที่นี้’ อย่าได้เชื่อเลย<sup>24</sup> เพราะว่าจะมีผู้ที่ปลอมตัวมาเป็นพระศรีอาริย์และผู้ปลอมตัวเป็นผู้พยากรณ์เกิดขึ้นหลายคน และจะทำหมายสำคัญอันใหญ่และการมหัศจรรย์ ถ้าเป็นไปได้เขาจะล่อลวงแม้แต่ผู้ที่พระองค์เลือกสรรให้หลงไปกับเขา<sup>25</sup> อย่างไรก็ตาม เราได้บอกพวกเจ้าทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว<sup>26</sup> เหตุฉะนั้น ถ้าใครจะบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า ‘ในตอนนี้ พระองค์ผู้นั้นอยู่ในถ้ำทุรกันดาร’ ก็จงอย่าออกไป หรือเขาจะว่า ‘ในตอนนี้ พระองค์ผู้นั้นอยู่ในห้องลับ’ ก็จงอย่าเชื่อ<sup>27</sup> เพราะว่าฟ้าแลบมา

จากทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตกได้อย่างไร การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้น <sup>28</sup>  
เพราะว่าซากศพอยู่ที่ไหน อีแร้งก็จะตอมกันอยู่ที่นั่น

### เหตุการณ์เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมา

<sup>29</sup> เมื่อเวลาแห่งการกตัญญูเข้มแข็ง การคุกคาม และความทุกข์ยากลำบากเหล่านั้นผ่านพ้นไปแล้ว ‘ดวงอาทิตย์จะมีตลงและดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งหลายจะตกจากฟ้า และสิ่งที่มีอำนาจทั้งหลายในท้องฟ้าจะสั่นสะเทือนไปหมด’ <sup>30</sup> เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า ‘มนุษย์ทุกตระกูลทั่วโลกจะไว้อึ้ง’ แล้วเขาจะเห็น บุตรมนุษย์เหาะมาในท้องฟ้าบนก้อนเมฆ พร้อมด้วยฤทธานุภาพ และสง่าราศีอันรุ่งเรือง <sup>31</sup> พระองค์จะใช้ทูตของพระองค์มา พร้อมกับการเป่าแตรเสียงดังกึกก้อง ให้รวบรวมคนทั้งหลายที่พระองค์เลือกสรรไว้แล้วจากทุกหนทุกแห่งทั่วโลก

### เรียนคำเปรียบเทียบเรื่องต้นหมากเดื่อ

<sup>32</sup> บัดนี้ มาถึงบทเรียนเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อใดที่มันเริ่มแตกใบอ่อน เจ้าทั้งหลายก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะมาถึงแล้ว <sup>33</sup> ทำนองเดียวกัน เมื่อพวกเจ้าทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งหลายนี้ ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมาใกล้จะถึงประจักษ์แล้ว <sup>34</sup> เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า คนรุ่นนี้จะไม่ล่องลับไปจนกว่าสิ่งทั้งหลายนี้จะสำเร็จ <sup>35</sup> ฟ้าและดินจะล่องเลยไป แต่คำของเราจะไม่สูญหายไปเลย

### วันเวลาที่ไม่มีใครรู้

<sup>36</sup> แต่วันนั้น เวลานั้น ไม่มีใครรู้ แม้แต่ทูตทั้งหลายของพระเจ้าที่อยู่ในสวรรค์ก็ไม่รู้ รู้แต่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราผู้เดียว <sup>37</sup> เพราะว่าสมัยของโนอาห์เป็นเช่นใด เมื่อบุตรมนุษย์มาก็จะเป็นเช่นนั้นด้วย <sup>38</sup> เพราะว่าเมื่อก่อนวันน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายได้กินและดื่มกัน ทำการแต่งงานและยกให้เป็นสามีเป็นภรรยา กัน จนถึงวันที่โนอาห์เข้าในเรือ <sup>39</sup> และน้ำได้กวาดเอาพวกเขาไปไม่เหลือแม้แต่คนเดียว โดยไม่ทันรู้ตัวแต่อย่างใด เมื่อบุตรมนุษย์มาก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย <sup>40</sup> เมื่อนั้นสองคนที่อยู่ทุ่งนา พระองค์จะรับคนหนึ่งไป และปล่อยคนหนึ่งไว้ <sup>41</sup> ผู้หญิงสองคนไม่แบ่งอยู่ที่โรงโม่ พระองค์จะรับคนหนึ่งไป และปล่อยคนหนึ่งไว้ <sup>42</sup> เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะพวกเจ้าไม่รู้ว่าพระเจ้าผู้เป็นนายของเจ้าจะมาเมื่อใด <sup>43</sup> จงจำไว้ว่า ถ้าเจ้าของบ้านรู้ว่าขโมยจะมาเมื่อใด เขาก็จะเฝ้าระวัง และไม่ยอมให้เข้ามาในบ้านเรือนของเขาได้ <sup>44</sup> เหตุฉะนั้น พวกเจ้าทั้งหลายจงเตรียมพร้อมไว้เหมือนกัน เพราะว่าในเวลาที่เราไม่ได้คิดฝันนั้น บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

### เรื่องทาสที่ไม่สัตย์ซื่อ

<sup>45</sup> ใครเป็นคนใช้ที่สัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกคนใช้คนอื่นสำหรับแจกอาหารตามเวลา <sup>46</sup> เมื่อนายมาพบเขาทำอยู่เช่นนั้น คนใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข <sup>47</sup> เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลข้าวของทุกอย่างของพระองค์ <sup>48</sup> แต่ถ้าคนใช้ชั่วนั้นจะคิดในใจว่า ‘

นายของข้าคงไม่มาจ่ายดอก' 49 แล้วก็ตั้งต้นโบายตีเพื่อนคนใช้และกินดื่มอยู่กับพวกขี้เมา 50 นายของ  
คนใช้ผู้นั้นจะมาในตอนที่เขาไม่คิด ในเวลาที่เขาไม่รู้ 51 และจะทำโทษเขาอย่างสาหัส ทั้งจะขับไล่ให้เขาไป  
อยู่กับพวกคนหน้าซื่อใจคด ซึ่งที่นั่นจะมีแต่การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน"

## มัทธวิ 25

### คำเปรียบเทียบเรื่องสาวพรหมจารีสิบคน

1 “ครั้นถึงวันนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็จะเปรียบเหมือนกับผู้หญิงพรหมจารีสิบคนถือตะเกียง  
ของตัวเอง ออกไปต้อนรับเจ้าบ่าว 2 ในพวกเธอนั้นเป็นคนที่มิปัญญาหาคัน และเป็นคนโง่หาคัน 3 พวกที่  
เป็นคนโง่นั้นเอาตะเกียงของตัวเองไป แต่ไม่ได้เอาน้ำมันไปเผื่อไว้ด้วย 4 แต่คนที่มิปัญญานั้นได้เอาน้ำมันใส่  
ภาชนะไปกับตะเกียงของตัวเอง 5 เมื่อเจ้าบ่าวยังไม่มา พวกเธอทุกคนก็พากันนั่งเหงาหาวนอนและหลับ  
ไป 6 ครั้นเวลาเที่ยงคืนก็มีเสียงร้องมาว่า ‘ในตอนนี้ เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมาต้อนรับท่านได้แล้ว’ 7 ผู้หญิง  
พรหมจารีเหล่านั้นก็ลุกขึ้นตักแต่งตะเกียงของตัวเอง 8 พวกที่เป็นคนโง่นั้นก็พูดกับพวกที่มีปัญญาว่า ‘  
ขอแบ่งน้ำมันของพวกเจ้าให้พวกเราบ้าง เพราะตะเกียงของเราจะดับอยู่แล้ว’ 9 พวกที่มีปัญญาจึงตอบว่า ‘  
ทำเช่นนั้นไม่ได้ดอก เพราะน้ำมันจะไม่พอสำหรับพวกเราและพวกเจ้า จงไปหาคนขาย เพื่อซื้อสำหรับ  
ตัวเองจะดีกว่า’ 10 เมื่อพวกเธอกำลังไปซื้อน้ำมันนั้นเจ้าบ่าวก็นำมาถึง ผู้ที่พร้อมอยู่แล้วก็ได้เข้าไปกับเจ้าบ่าว  
ในพิธีแต่งงานนั้น แล้วประตูเมืองก็ปิด 11 ภายหลังผู้หญิงพรหมจารีอีกพวกหนึ่งก็มาร้องว่า ‘นายเจ้าขา ๆ  
ขอเปิดประตูเมืองให้พวกข้าทั้งหลายเข้าไปด้วย’ 12 ฝ่ายเจ้าบ่าวตอบว่า ‘เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลาย  
ว่า เราไม่รู้จักเจ้า’ 13 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะพวกเจ้าทั้งหลายไม่รู้กำหนดวันหรือเวลาที่บุตรมนุษย์  
จะเสด็จมา

### คำอุปมาเรื่องเงินที่ได้รับมา

14 อาณาจักรแห่งสวรรค์ยังเปรียบเหมือนกับชายคนหนึ่งจะออกเดินทางไปยังเมืองไกล จึงเรียก  
คนใช้ของเขา มา และฝากทรัพย์สมบัติของเขาไว้ 15 คนที่หนึ่งให้หนึ่งแสนบาท คนที่สองให้สี่หมื่นบาท  
และคนที่สามให้สองหมื่นบาท แล้วเขาก็ออกเดินทางไปทันที

### คนที่ได้รับหนึ่งแสนและสี่หมื่นบาท

16 คนที่ได้รับหนึ่งแสนบาทนั้นก็เอาเงินนั้นไปค้าขาย ได้กำไรมาอีกหนึ่งแสนบาท 17 คนที่ได้รับ  
สี่หมื่นบาทนั้นก็ได้อำไรอีกสี่หมื่นบาทเหมือนกัน 18 แต่คนที่ได้รับสองหมื่นบาทนั้นได้ซุกหุ้มน้ำมันของ  
นายไปฝังไว้ 19 ครั้นอยู่มาช้านาน นายจึงกลับมาคิดบัญชีกับคนใช้เหล่านั้น 20 คนที่ได้รับหนึ่งแสนก็เอา  
เงินกำไรอีกหนึ่งแสนมาชี้แจงว่า ‘นายครับ นายได้มอบเงินหนึ่งแสนไว้กับผม ในตอนนี้ ผมได้กำไรมาอีก  
หนึ่งแสนครับ’ 21 นายจึงตอบว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้ง

เจ้าให้ดูแลของจำนวนมาก เจ้าจึงชื่นชมยินดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด’ <sup>22</sup> คนที่ได้รับสี่หมื่นมาชี้แจงเหมือนกันว่า ‘นายครับ นายได้มอบเงินสี่หมื่นไว้กับผม ในตอนนี้ ผมได้กำไรมาอีกสี่หมื่นบาท’ <sup>23</sup> นายจึงตอบเขาว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของจำนวนมาก เจ้าจึงชื่นชมยินดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด’

### คนที่ได้รับสองหมื่นบาท

<sup>24</sup> ฝ่ายคนที่ได้รับสองหมื่นบาทมาชี้แจงว่า ‘นายครับ ผมรู้ว่านายเป็นคนเข้มงวดกวดขัน ชอบเก็บเกี่ยวผลที่มีได้หวาน และเก็บสะสมผลที่มีได้หวาน’ <sup>25</sup> ผมกลัว จึงได้เอาเงินของนายไปฝังไว้ใต้ดิน ในตอนนี้ ผมได้เอาเงินจำนวนนั้นมาคืนให้นายแล้วครับ’

### คนที่ได้รับสองหมื่นบาทถูกลงโทษจากเจ้านาย

<sup>26</sup> นายจึงตอบเขาว่า ‘แกเป็นคนใช้ชั่วช้า และขี้เกียจมาก แกก็รู้อยู่ว่าข้าชอบเก็บเกี่ยวผลที่ขำมิได้หวาน เก็บสะสมผลที่ขำมิได้หวาน’ <sup>27</sup> เหตุฉะนั้น แกควรเอาเงินของข้าไปฝากธนาคารไว้ เมื่อข้ามาจะได้รับเงินของข้าทั้งดอกเบี้ยด้วย <sup>28</sup> เพราะฉะนั้น จงเอาเงินสองหมื่นนั้นไปให้คนที่มิหนึ่งแสนนั้น <sup>29</sup> เพราะว่าทุกคนที่มีอยู่แล้ว พระเจ้าจะเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นจนเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มี แม้ว่าที่เขามีอยู่ก็ต้องเอาไปจากเขา <sup>30</sup> จงเอาเจ้าคนใช้ชาติชั่วนี้ไปทิ้งที่มีดภายนอก ซึ่งที่นั่นมีแต่การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน’

### การพิพากษามนุษย์ทั้งหลายในโลก

<sup>31</sup> เมื่อบุตรมนุษย์จะกลับมาพร้อมด้วยสง่าราศีของพระองค์พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ทั้งหลาย เมื่อนั้นพระองค์จะนั่งบนบัลลังก์อันรุ่งเรืองของพระองค์ <sup>32</sup> คนทั้งหลายทั่วโลกจะประชุมพร้อมกันต่อหน้าของพระองค์ และพระองค์จะแยกคนทั้งหลายออกจากกัน โดยแยกพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง เหมือนกับผู้เลี้ยงวัวแยกวัวออกจากควาย <sup>33</sup> และพระองค์จะจัดฝูงวัวให้อยู่ข้างขวามือของพระองค์ แต่ฝูงควายนั้นพระองค์จัดให้อยู่ข้างซ้าย

### คนที่ข้างขวามือได้รับพระพรในอาณาจักร

<sup>34</sup> ขณะนั้น พระมหากษัตริย์จะพูดกับคนทั้งหลายที่อยู่ข้างขวามือของพระองค์ว่า ‘พวกเจ้าทั้งหลายที่ได้รับพรจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา จงมารับเอาอาณาจักรที่ได้เตรียมไว้สำหรับพวกเจ้าทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก’ <sup>35</sup> เพราะว่าเมื่อเราหิว พวกเจ้าทั้งหลายก็ได้จัดหาข้าวปลาให้เรากิน เรากระหายน้ำ เจ้าก็เอามาให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า เจ้าก็ได้ต้อนรับเราไว้ <sup>36</sup> เราเบลอียกายไม่มีเสื้อผ้านุ่งห่ม เจ้าก็ได้ให้เสื้อผ้านุ่งห่ม เมื่อเราเจ็บไข้ได้ป่วย เจ้าก็ได้มาเยี่ยมเรา เมื่อเราถูกขังอยู่ในคุก เจ้าก็ได้มาเยี่ยมเรา’



## คนที่ช่างขวามือถามคำถามที่สำคัญ

37 เวลานั้นคนบุญทั้งหลายจะถามพระองค์ว่า ‘พระอาญาไม่พ้นเกล้า ที่พวกข้าเห็นพระองค์หิว และได้จัดข้าวปลาอาหารมาถวายพระองค์ตั้งแต่เมื่อไหร่ หรือพระองค์กระหายน้ำนั้น พวกข้าได้เอาน้ำมาถวายให้พระองค์ดื่มตั้งแต่เมื่อไหร่’ 38 ที่พวกข้าได้เห็นพระองค์เป็นแขกแปลกหน้า และได้ต้อนรับพระองค์ไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่ หรือที่พระองค์เปลือยกาย และพวกข้าได้สวมเสื้อผ้าให้พระองค์นั้นตั้งแต่เมื่อไหร่’ 39 ที่พวกข้าเห็นพระองค์เจ็บไข้ได้ป่วยหรือถูกขังอยู่ในคุก และได้มาเยี่ยมยามพระองค์นั้นตั้งแต่เมื่อไหร่’ 40 แล้วพระมหากษัตริย์จะตอบเขาว่า ‘เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า ที่เจ้าได้ทำกับคนหนึ่งคนใดในพวกพี่น้องของเราจนถึงแม้จะต่ำต้อยปานใดก็ตาม ก็เหมือนกับได้ทำกับเรา’

## คนที่ช่างซ้ายมือได้รับการสาปแช่งในบึงไฟ

41 แล้วพระองค์จะพูดกับผู้ที่อยู่ข้างซ้ายมือว่า ‘พวกเจ้าทั้งหลาย ผู้ที่ถูกสาปแช่ง จงถอยไปจากเราเข้าไปอยู่ในไฟที่ไหม้อยู่เป็นตลอดเวลา ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามาร และลูกน้องของมันนั้น’ 42 เพราะว่าเมื่อเราหิวข้าว เจ้าก็ไม่ได้ให้เรากิน เรากระหายน้ำ เจ้าก็ไม่ได้ให้เราดื่ม 43 เราเป็นแขกแปลกหน้า เจ้าก็ไม่ได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลือยกาย เจ้าก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าเราอุ่นห่ม เราเจ็บป่วยและถูกขังอยู่ในคุก เจ้าก็ไม่ได้ไปเยี่ยมเรา’ 44 เขาทั้งหลายจะถามพระองค์ด้วยว่า ‘พระอาญาไม่พ้นเกล้า ที่พวกข้าได้เห็นพระองค์หิวข้าวหรือหิวน้ำ หรือเป็นแขกแปลกหน้าหรือเปลือยกาย หรือเจ็บไข้ได้ป่วย หรือถูกขังอยู่ในคุก และพวกข้าไม่ได้รับใช้พระองค์นั้นตั้งแต่เมื่อไหร่’ 45 เมื่อนั้นพระองค์จะตอบเขาว่า ‘เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า ที่เจ้าไม่ได้ทำกับผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดแม้แต่คนหนึ่ง ในพวกนี้ ก็เหมือนกับเจ้าไม่ได้ทำกับเรา’ 46 และพวกเหล่านี้จะต้องออกไปรับโทษอยู่ตลอดไป แต่คนบุญจะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน”

# มัทธีว 26

## พวกหัวหน้าศาสนาปองร้ายพระเยซู

1 ต่อมาเมื่อพระเยซูกล่าวเช่นนั้นเสร็จแล้ว พระองค์จึงบอกพวกสาวกของพระองค์ว่า 2 “พวกเจ้าทั้งหลายรู้อยู่อีกสองวันจะถึงงานฉลองเทศกาลปัสกาหรืองานบุญกินขนมปังไม่ใส่เชื้อ และบุตรมนุษย์จะต้องถูกหักหลังให้ถูกตรึงที่กางเขน” 3 ตอนนั้นพวกมหาปุโรหิต พวกคัมภีราจารย์ และพวกผู้อาวุโสได้ประชุมกันที่บ้านของมหาปุโรหิต ผู้ที่มีชื่อว่า คายาฟาส 4 ประณามกันเพื่อจะจับพระเยซูด้วยอุบายแล้วก็เอาไปฆ่าทิ้ง 5 แต่พวกเขาพูดกันว่า “ในวันเทศกาลเลี้ยงอย่าเพิ่งทำเลย เกรงว่าประชาชนจะเกิดการวุ่นวาย”

## พระเยซูรับการชโลมที่บ้านเบธานี

6 ในตอนที่พระเยซูพักอยู่หมู่บ้านเบธานีในบ้านของซีโมนคนโรคเรื้อน 7 ขณะที่พระองค์นั่งรับประทานอาหารอยู่ ก็มีผู้หญิงคนหนึ่งถือผอบน้ำมันหอมราคาแพงมาหาพระองค์ แล้วเทน้ำมันนั้นใส่ศีรษะ

ของพระองค์<sup>8</sup> พวกสาวกของพระองค์เมื่อเห็นก็ไม่พอใจ จึงพูดว่า “ทำไมจึงทำให้ของดี ๆ เสียประโยชน์ไป<sup>9</sup> เพราะว่ามันนี้ถ้าขายก็ได้เงินเป็นจำนวนมาก แล้วนำไปแจกให้คนยากจนก็ได้”<sup>10</sup> เมื่อพระเยซูรู้เช่นนั้นจึงได้พูดกับเขาว่า “กวนใจนางทำไม เธอได้ทำการดีกับเราแล้ว”<sup>11</sup> เพราะว่าคนยากจนมีอยู่กับพวกเจ้าเสมอ แต่เราจะไม่อยู่กับพวกเจ้าเสมอไป<sup>12</sup> ซึ่งนางคนนี้ได้เทน้ำมันหอมใส่กายของเรา เธอก็ได้ทำเพื่อเป็นการอาบน้ำศพของเรา<sup>13</sup> เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า ที่ใด ๆ ก็ตามทั่วโลกซึ่งบารมีของพระเจ้าได้เผยแพร่ไปถึง การที่นางนี้ได้ทำกับเราก็จะเลื่องลือไปเป็นที่คิดถึงนางที่นั่นด้วย”

### ยูดาสตกลงหักหลังพระเยซู

<sup>14</sup> ครั้นนั้นคนหนึ่งในพวกสาวกลึบสองคนชื่อ ยูดาส อิสคาริโอท ได้ไปหาพวกมหาปุโรหิต<sup>15</sup> ถามว่า “ถ้าข้าจะมอบเยซูไว้กับพวกท่าน พวกท่านจะให้อะไรข้า” ฝ่ายเขาก็สัญญาจะให้เงินแก่ยูดาสสามสิบเหรียญ<sup>16</sup> ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมายูดาสก็คอยหาช่องทางที่จะหักหลังพระเยซู

### พระเยซูกินปัสกากับอัครทูต

<sup>17</sup> ในวันแรกของการฉลองเทศกาลปัสกาหรืองานบุญกินขนมปังไม้ใส่เชื้อ พวกสาวกมาถามพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์อยากให้เราจัดเตรียมปัสกา ให้อาจารย์กินอยู่ที่ไหนครับ”<sup>18</sup> พระเยซูจึงพูดว่า “จงเข้าไปหาผู้หนึ่งในกรุงนั้น บอกเขาว่า ‘เวลาของเรามาใกล้แล้ว เราจะกินปัสกาที่บ้านของเขาพร้อมกับสาวกของเรา บอกเขาอย่างนั้นละ’”<sup>19</sup> ฝ่ายสาวกเหล่านั้นก็ทำตามทีพระเยซูบอก แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

### พระเยซูบอกสาวกว่าคนที่จะทรยศพระองค์คือใคร

<sup>20</sup> ครั้นถึงตอนเย็น พระเยซูนั่งกินอาหารร่วมกับสาวกลึบสองคน<sup>21</sup> ขณะรับประทานอาหารอยู่นั้น พระเยซูจึงได้พูดว่า “เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกเจ้าจะหักหลังเรา”<sup>22</sup> ฝ่ายพวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์ใจยิ่งนัก ต่างคนต่างถามพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เป็นผู้ใด ผมหรือ?”<sup>23</sup> พระเยซูตอบเขาว่า “ผู้ที่เอาขนมปังจุ่มในชามเดียวกันกับเรา ผู้นั้นแหละจะหักหลังเรา”<sup>24</sup> บุตรมนุษย์จะไปตามที่ได้เขียนไว้ว่าด้วยเรื่องราวของท่านนั้น แต่บัดนี้จะมีแก่ผู้ที่หักหลังบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นไม่ได้เกิดมาก็จะเป็นการดีกว่านี้”<sup>25</sup> ยูดาสผู้ที่ได้หักหลังพระเยซูถามพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เป็นผมหรือที่จะหักหลังอาจารย์?” พระเยซูตอบเขาว่า “ถูกแล้ว เจ้าคือผู้นั้นแหละ”

### การเริ่มต้นพิธีมหาสนิท

<sup>26</sup> ระหว่างอาหารมือนั้น พระเยซูหยิบขนมปังมา และเมื่อขอบคุณแล้ว หักออกส่งให้แก่เหล่าสาวกพูดว่า “จงรับไปกินเถิด นี่เป็นกายของเรา”<sup>27</sup> แล้วพระเยซูจึงหยิบถ้วยมาขอบคุณและส่งให้เขาพูดว่า “จงรับไปดื่มทุกคนเถิด”<sup>28</sup> เพราะว่าเป็นเลือดของเรา เป็นเลือดแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งจะต้องไหล

ออกเพื่อยกบาปโทษคนทั้งหลาย <sup>29</sup> เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า เราจะไม่มีดื่มน้ำจากผลองุ่นต่อไปอีกจนวันนั้นจะมาถึง คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับพวกพวกเจ้าในอาณาจักรแห่งพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา”

### พระเยซูทำนายเรื่องเปโตรจะปฏิเสธพระองค์

<sup>30</sup> เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าแล้ว เขาก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ <sup>31</sup> ครั้งนั้นพระเยซูพูดกับเหล่าสาวกว่า “ในคืนนี้พวกเจ้าทุกคนจะทิ้งเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป’ <sup>32</sup> แต่เมื่อเราเป็นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังมณฑลกาลิลีก่อนพวกเจ้า” <sup>33</sup> ฝ่ายเปโตรตอบพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ แม้คนทั้งหลายจะทิ้งอาจารย์ไป ผมจะไม่ทิ้งเลย จะอยู่กับอาจารย์ตลอดไป” <sup>34</sup> พระเยซูพูดกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า ในคืนนี้ก่อนไก่ขัน เจ้าจะบอกว่า ‘ไม่รู้จักเรสามครั้ง’” <sup>35</sup> เปโตรพูดกับพระเยซูว่า “ถึงแม้ว่าผมจะตาย ผมก็ไม่ปฏิเสธอาจารย์เลย” สาวกคนอื่นๆ ก็พูดเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

### พระเยซูสวดอ้อนวอนในสวนเกทเสมนี

<sup>36</sup> แล้วพระเยซูพาสาวกมายังที่แห่งหนึ่งที่เรียกว่า เกทเสมนี แล้วพูดกับเขาว่า “จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราจะไปอธิษฐานสวดอ้อนวอนอยู่ที่โน่น” <sup>37</sup> พระเยซูก็พาเปโตรกับลูกชายทั้งสองของเศเบดีไปด้วย พระองค์ก็เริ่มโศกเศร้า และหนักใจมาก <sup>38</sup> จึงได้พูดกับเขาว่า “ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตายอยู่แล้ว จงเฝ้าอยู่กับเราที่นี่เถิด” <sup>39</sup> แล้วพระเยซูได้เดินไปอีกหน่อยหนึ่ง ก็ซบหน้าลงอธิษฐาน อธิษฐานสวดอ้อนวอนว่า “โอ สาทูพระเจ้า ผู้เป็นพ่อของผม ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากผมด้วย แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจของผม แต่ให้เป็นไปตามใจของพ่อ”

### พระเยซูอธิษฐานในสวนเกทเสมนี

<sup>40</sup> พระเยซูจึงกลับมายังสาวกเหล่านั้น เห็นเขานอนหลับอยู่ และพูดกับเปโตรว่า “มันเป็นอะไร นักหนา พวกเจ้าจะคอยเฝ้าอยู่กับเราสักหน่อยหนึ่งไม่ได้หรือ?” <sup>41</sup> จงเฝ้าระวังและอธิษฐานสวดอ้อนวอน เพื่อพวกเจ้าจะได้ไม่ได้เข้าในการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริงอยู่ แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง” <sup>42</sup> พระเยซูจึงไปอธิษฐานสวดอ้อนวอนครั้งที่สองอีกว่า “โอ สาทู พระเจ้าผู้เป็นพ่อของผม ถ้าถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากผมไม่ได้ และผมจำเป็นต้องดื่มแล้ว ก็ให้เป็นไปตามใจของพ่อเถิด” <sup>43</sup> ครั้นพระองค์กลับมาก็เห็นว่าสาวกนอนหลับอีก เพราะเขาลืมตาไม่ขึ้น <sup>44</sup> พระเยซูจึงปลอ่ยพวกเขาไว้ ไปอธิษฐานสวดอ้อนวอนครั้งที่สามด้วย ถ้อยคำเหมือนเดิมอีก <sup>45</sup> แล้วพระองค์ก็กลับมายังพวกสาวกของพระองค์พูดว่า “พวกเจ้าจะนอนไปถึงไหน ไม่รู้หรือว่าเวลาก็มาใกล้แล้ว และบุตรมนุษย์จะต้องถูกหักหลังให้ตกอยู่ในมือของคนบาป ที่อยู่ใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชา” <sup>46</sup> ลูกขึ้นเถิด ในตอนนี้ ผู้ที่จะหักหลังเรามาใกล้แล้ว”

## การหักหลังและการจับพระเยซู

47 พระเยซูพูดยังไม่ทันขาดคำ ในตอนนั้น ยูดาส คนหนึ่งในพวกสาวกสิบสองคนนั้น ได้เข้ามาและมีประชาชนเป็นอันมากถือดาบไม้ตะบอง มาจากพวกมหาปุโรหิต และพวกผู้อาวุโส 47 ผู้ที่จะหักหลังพระองค์นั้นได้ให้สัญญาณกับพวกเขาว่า “ข้าจะจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไว้ให้แน่นหนาเลย”

49 ขณะนั้น ยูดาสตรงมาหาพระเยซูพูดว่า “สวัสดีครับ อาจารย์” แล้วก็จับพระองค์ 50 พระเยซูพูดกับเขาว่า “เพื่อนเอ๋ย เจ้ามานี้ทำไมกัน” คนเหล่านั้นก็เข้ามาจับพระเยซู และคุมพระองค์ไป 51 ในตอนนั้น มีคนหนึ่งที่อยู่กับพระเยซู ชักดาบออกมา พินทุคนใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตขาด 52 พระเยซูจึงได้พูดกับเขาว่า “จงเอาดาบของเจ้าใส่ฝักเสีย เพราะว่าผู้ถือดาบจะตายเพราะดาบนั้น 52 เจ้าคิดว่าเราจะอธิษฐานสวดอ้อนวอนขอพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราให้เอาทูตสวรรค์ มาปกป้องเรามากกว่าสิบสองกองไม้ได้หรือ? 54 แต่ครั้งเป็นเช่นนั้นพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นกับเราตอนนี้จะสำเร็จได้อย่างไร?” 55 ขณะนั้นพระเยซูได้พูดกับคนเหล่านั้นว่า “พวกเจ้าทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบ ถือตะบองออกมาจับเรา เราได้อยู่กับพวกเจ้าทั้งหลาย สั่งสอนในพระวิหารทุกวัน เจ้าก็ไม่ได้จับเรา 56 แต่เหตุการณ์ทั้งหมดที่ได้เกิดขึ้นนี้ ก็เพื่อจะสำเร็จตามพระคัมภีร์ที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้” แล้วสาวกทั้งหมดก็ได้ทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป

## พระเยซูต่อหน้าสมาชิกสภาศาสนา

57 ผู้ที่จับพระเยซูได้พาพระองค์ไปบ้านของคายาฟาสมหาปุโรหิต ซึ่งเป็นสถานที่ที่พวกคัมภีรจารย์และพวกผู้อาวุโสได้ประชุมกันอยู่ 58 แต่เปโตรก็ได้ติดตามพระองค์ไปห่าง ๆ จนถึงบ้านของมหาปุโรหิต แล้วเข้าไปนั่งข้างในกับคนใช้ เพื่อจะดูว่าเรื่องจะจบลงอย่างไร 59 พวกมหาปุโรหิต พวกผู้อาวุโส กับพวกสมาชิกสภาศาสนาได้หาพยานเท็จมาเบิกความปรักปรำพระเยซู เพื่อจะฆ่าพระองค์ 60 แต่เขาก็หาหลักฐานไม่ได้ ถึงแม้พยานเท็จหลายคนมาให้การก็หาหลักฐานไม่ได้ ในที่สุดก็มีพยานเท็จสองคนมา 61 พูดว่า “คนนี้ได้พูดว่ามันสามารถจะทำลายพระวิหารของพระเจ้า และสร้างขึ้นใหม่ได้ภายในสามวัน” 62 มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นถามพระเยซูว่า “เจ้าจะไม่แก้ตัวในข้อหาที่พยานเขากล่าวมานี้หรือ?” 63 แต่พระเยซูก็ไม่พูด มหาปุโรหิตจึงพูดกับพระองค์ว่า “ข้าขอให้เจ้าสาบานในนามของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ ให้บอกข้าว่าเจ้าเป็นพระผู้เป็นพระศรีอาริย์โอรสของพระเจ้าใช่ไหม?” 64 พระเยซูเว้ากับเขาว่า “ใช่แล้ว และมากยิ่งขึ้นกว่านั้นอีก เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในอนาคตนั้น พวกท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวามือของผู้ทรงฤทธานุภาพ และจะเหาะมาบนก้อนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์” 65 ขณะนั้นมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตนแล้วว่า “มันได้พูดหมิ่นประมาทพระเจ้าแล้ว เราจะต้องการพยานอะไรอีกเล่า ในตอนนี้ และเดี๋ยวนี้พวกท่านทั้งหลายก็ได้ยินมันพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าแล้ว 66 พวกท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร?” คนทั้งหลายก็ตอบว่า “มันมีความผิดถึงตาย” 67 แล้วคนเหล่านั้นก็ถ่มน้ำลายใส่หน้าของพระองค์ และเขียน

ตีพระองค์ และคนอื่น ๆ ก็ตบหน้าของพระองค์ด้วย<sup>68</sup> แล้วกล่าวว่า “ถ้าแกเป็นพระผู้เป็นพระศรีอารียะ จงพยากรณ์ให้ข้ารู้ชี้ว่าใครตบแก”

## เปโตรปฏิเสธพระเยซู

<sup>69</sup> ขณะนั้นเปโตรนั่งอยู่ภายนอกบริเวณบ้านหลังนั้น มีสาวใช้คนหนึ่งมาพูดกับเขาว่า “แกเป็นพวกเดียวกันเยซูชาวกาลิลีไม่ใช่หรือ?”<sup>70</sup> แต่เปโตรได้พูดต่อหน้าคนทั้งหลายว่า “เจ้าพูดอะไรข้าไม่รู้เรื่อง”<sup>71</sup> เมื่อเปโตรได้ออกไปที่ระเบียง สาวใช้อีกคนหนึ่งเหลียวเห็นจึงได้บอกคนทั้งหลายที่อยู่ที่นั่นว่า “คนนี้เป็นพวกเดียวกันเยซูชาวนาซาเร็ธ”<sup>72</sup> เปโตรจึงได้ปฏิเสธอีก ทั้งสาบานว่า “ข้าไม่รู้จักคนที่เจ้าพูดถึงนั้น”<sup>73</sup> อีกหน่อยหนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ นั้นก็มาพูดกับเปโตรอีกว่า “แกเป็นพวกเดียวกันกับคนนั้นแน่ ๆ เพราะว่าสำเนียงพูดของแกก็ส่อว่าเป็นชาวกาลิลี”<sup>74</sup> แล้วเปโตรก็เริ่มสาบานว่า “ข้าไม่รู้จักคนที่เจ้าพูดถึงนั้น” ในทันใดนั้นไก่ก็ขัน<sup>75</sup> เปโตรจึงคิดถึงคำพูดของพระเยซูที่เคยกล่าวไว้กับเขาว่า “ก่อนไก่ขัน เจ้าจะปฏิเสธเราสามครั้ง” แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องไห้ด้วยความขมขื่นใจเป็นอย่างยิ่ง

## มัทธิว 27

### พระเยซูต่อหน้าปีลาต

<sup>1</sup> ครั้นถึงตอนเช้า พวกมหาปุโรหิตและพวกผู้อาวูโสก็ปรึกษากันด้วยเรื่องพระเยซู เพื่อจะฆ่าพระองค์<sup>2</sup> เขาจึงมัดพระองค์พาไปมอบไว้ให้กับปอนทิอุส ปีลาต ผู้เป็นเจ้าเมือง

### ความตายของยูดาส

<sup>3</sup> เมื่อยูดาสผู้หักหลังพระเยซูแล้ว เห็นว่าพระองค์จะถูกปรับโทษก็เปลี่ยนใจ นำเงินสามสิบบเหรียญนั้นมาคืนให้แก่พวกมหาปุโรหิตและพวกผู้อาวูโส<sup>4</sup> พูดว่า “ข้าได้ทำความผิดบาปอย่างใหญ่หลวงที่ได้ทรยศต่อผู้บริสุทธิ์” คนเหล่านั้นจึงว่า “นั่นมันเรื่องของแก ไม่ใช่ธุระอะไรของพวกข้า”<sup>5</sup> ยูดาสจึงทิ้งเงินนั้นไว้ในพระวิหารและจากไป แล้วเขาก็ออกไปผูกคอตาย<sup>6</sup> พวกมหาปุโรหิตจึงเก็บเอาเงินนั้นมาแล้วว่า “เงินจำนวนนี้เป็นเงินที่เปื้อนเลือด ฉะนั้นจึงเป็นการผิดธรรมเนียมบัญญัติ ถ้าเราเก็บเงินไว้ในคลังของพระวิหาร”<sup>7</sup> เขาก็ปรึกษากัน และได้เอาเงินนั้นไปซื้อทุ่งนาข้างหม้อไว้ สำหรับเป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง<sup>8</sup> เหตุฉะนั้น ทุ่งนานั้นจึงถูกเรียกว่า ทุ่งนาเลือด จนถึงทุกวันนี้<sup>9</sup> เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นจริงตามคำพยากรณ์ของเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ ที่ว่า ‘และพวกเขาก็รับเงินสามสิบบเหรียญ ซึ่งเป็นราคาของผู้คนที่พวกอิสราเอลบางคนตีราคาไว้’<sup>10</sup> แล้วไปซื้อทุ่งนาข้างหม้อ ตามที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้านายได้สั่งเราไว้

## ปีลาตไต่ถามพระเยซู

11 เมื่อพระเยซูยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมือง เจ้าเมืองจึงถามพระองค์ว่า “เจ้าเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?” พระเยซูพูดกับเขาว่า “ใช่ เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว” 12 แต่เมื่อพวกมหาปุโรหิตและพวกผู้อาวุโสได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์ พระองค์ไม่ได้ตอบโต้อะไรเลย 13 ปีลาตจึงพูดกับพระองค์ว่า “เจ้าไม่ได้ยินคำกล่าวหาของคนเหล่านั้นหรือ?” 14 พระเยซูก็ไม่ได้ตอบปีลาตแม้แต่คำเดียว ปีลาตจึงประหลาดใจยิ่งนัก

## พระเยซูถูกพิพากษาให้ถึงตาย

15 ในงานฉลองเทศกาลปัสกาหรืองานบุญกินขนมปังไม่ใส่เชื้อนั้น เจ้าเมืองเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้แก่ประชาชนตามที่เขาร้องขอ 16 ครั้งนั้นพวกเขามีนักโทษสำคัญคนหนึ่งชื่อบาร์บัส 17 เหตุฉะนั้นเมื่อคนทั้งหลายชุมนุมกันแล้ว ปีลาตไต่ถามพวกเขาว่า “พวกท่านทั้งหลายอยากให้ข้าปล่อยใคร บาร์บัสหรือเยซูที่เรียกว่า พระผู้เป็นพระศรีอาริย์นั้น” 18 เพราะพวกท่านรู้อยู่แล้วว่าเขาถูกมอบไว้ก็ด้วยความอิจฉา” 19 ขณะเมื่อปีลาตนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ใช้คนมาบอกว่า “ท่านเจ้าคุณอย่าพัวพันกับเรื่องของผู้บริสุทธิ์คนนี้นะ เพราะว่าเมื่อคืนนี้ฉันฝันร้ายเกี่ยวกับคนผู้นั้น” 20 ฝ่ายพวกมหาปุโรหิตและพวกผู้อาวุโสก็ยุยงคนทั้งหลาย ขอให้ปล่อยบาร์บัส และให้ฆ่าพระเยซู 21 เจ้าเมืองจึงถามพวกเขาว่า “ในสองคนนี้พวกเจ้าจะให้ข้าปล่อยผู้ใด” เขาตอบว่า “ปล่อยบาร์บัส” 22 ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า “ถ้าเช่นนั้น จะให้ข้าทำอย่างไรกับเยซูที่เรียกว่าพระผู้เป็นพระศรีอาริย์นี้” เขาพากันร้องบอกเจ้าเมืองว่า “ให้ตรึงมันที่กางเขน” 23 เจ้าเมืองถามว่า “ตรึงทำไม? เขาได้ทำผิดอะไร?” แต่เขาทั้งหลายก็ยังร้องว่า “ให้ตรึงมันที่กางเขน”

24 เมื่อปีลาตเห็นว่าไม่มีประโยชน์อะไร มิแต่จะทำให้เกิดวุ่นวายขึ้น เขาก็เอาน้ำล้างมือต่อหน้าคนทั้งหลาย แล้วว่า “ข้าไม่ขอมีส่วนในความผิดของคนบริสุทธิ์ผู้นี้ พวกเจ้ารับผิดเอาเองเถอะ” 25 คนทั้งหลายร้องตะโกนว่า “ให้ความผิดตกอยู่กับพวกข้าฯ และลูกหลานของข้าฯเถอะ” 26 ปีลาตจึงปล่อยบาร์บัสให้พวกเขา และเมื่อเขาได้โบยตีพระเยซูแล้ว ก็มอบพระองค์ให้ถูกตรึงที่กางเขน

## พวกทหารล้อเลียนพระเยซู

27 พวกทหารเหล่านั้นจึงพาพระเยซูไปไว้ในศาลาปริทอเรียม แล้วก็รวมทหารทั้งกองล้อมพระองค์ไว้ 28 และพวกเขาถอดเสื้อพระองค์ออก เอาเสื้อสีแดงเข้ามาสวมให้พระองค์ 29 เมื่อพวกเขาเอาหนามสานเป็นมงกุฎแล้ว ก็เอาส้อมศีระของพระองค์ แล้วเอาไม้เท้าให้ถือไว้ในมือขวา และเขาก็คุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์ เยาะเย้ยว่า “ขอให้กษัตริย์ของพวกยิวจงทรงพระเจริญ” 30 แล้วเขาก็ถ่มน้ำลายใส่หน้าพระองค์ และเอาไม้ถ่อนั้นตีหัวของพระองค์ 31 เมื่อพวกเขาเยาะเย้ยพระองค์แล้ว เขาก็ถอดเสื้อคลุมออก แล้วเอาเสื้อตัวเก่าสวมให้พระองค์ และนำออกไปเพื่อจะตรึงที่กางเขน

## พระเยซูถูกตรึงที่กางเขน

<sup>32</sup> ขณะที่พวกเขาออกไปนั้น เขาได้พบชาวไซรินคนหนึ่งชื่อซีโมน เขาจึงเกณฑ์ชายคนนั้นให้แบกกางเขนของพระองค์ไป <sup>33</sup> เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งที่เรียกว่ากลโกธา แปลว่าสถานที่กะโหลกศีรษะ <sup>34</sup> เขาเอาเหล้าองุ่นเปรี้ยวปนกับของขมมาให้พระองค์ เมื่อพระเยซูชิมก็ไม่ได้ดื่มกิน <sup>35</sup> ครั้นตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาเสื้อของพระองค์มาจับสลากแบ่งปันกัน <sup>36</sup> แล้วพวกเขาก็นั่งเฝ้าพระองค์อยู่ที่นั่น <sup>37</sup> และได้เอาคำพูดที่เป็นข้อหาที่ลงโทษพระองค์ไปติดไว้เหนือศีรษะของพระองค์ ซึ่งอ่านว่า “ผู้นี้คือเยซู กษัตริย์ของชนชาติยิว” <sup>38</sup> ครั้งนั้นมีโจรสองคนถูกตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาคนหนึ่ง ข้างซ้ายคนหนึ่ง

## คนจำนวนมากเยาะเย้ยพระองค์

<sup>39</sup> ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปผ่านมานั้นก็ร้องคำพरोองค์ พร้อมกับสาส์นศีรษะ <sup>40</sup> พูดว่า “ไฉนว่าแกจะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน จงช่วยตัวเองให้รอด ถ้าแกเป็นโอรสของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด” <sup>41</sup> พวกมหาปุโรหิตกับพวกคัมภีรจารย์ และพวกผู้อาวูโสก็เยาะเย้ยพระองค์เหมือนกันว่า <sup>42</sup> “แกช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ ถ้าแกเป็นกษัตริย์ของชาติอิสราเอลจริง ก็ให้แกลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้ และพวกข้าจะเชื่อถือแก” <sup>43</sup> แกวางใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอใจแกก็ให้พระองค์ช่วยแกให้รอดเดี๋ยวนี้ เพราะว่าแกเคยพูดว่า ‘แกเป็นโอรสของพระเจ้า’” <sup>44</sup> แม้แต่โจรที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็ยังพูดคำหยาบช้ากับพระองค์เหมือนกัน

## พระเยซูตายบนกางเขน

<sup>45</sup> แล้วก็เกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดิน ตั้งแต่ตอนเที่ยง จนถึงบ่ายสามโมง <sup>46</sup> ครั้นประมาณบ่ายสามโมงพระเยซูร้องเสียงดังว่า “เอลี เอลี ลามาสะบักธานี” แปลว่า “โอ พระเจ้าของผม พระเจ้าของผม ทำไมพระองค์ละทิ้งผม” <sup>47</sup> บางคนในพวกที่ยืนอยู่ที่นั่น เมื่อได้ยินก็พูดว่า “เอ มันเรียกหาเอลียาห์” <sup>48</sup> ในทันใดนั้น คนหนึ่งในพวกเขาแล่นไปเอาฟองน้ำชุบเหล้าองุ่นเปรี้ยวเสียบปลายไม้้อ ส่งให้พระองค์ดื่ม <sup>49</sup> แต่คนอื่นร้องว่า “อย่าเพิ่ง ให้เราคอยดูว่าเอลียาห์จะมาช่วยมันให้รอดไหม?” <sup>50</sup> ฝ่ายพระเยซู เมื่อร้องเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง ก็หมดลมหายใจตายไป

## มีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นเมื่อพระเยซูตาย

<sup>51</sup> และในตอนนั้น ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนลงล่าง แผ่นดินก็ไหว แผ่นหินก็แตกออกจากกัน <sup>52</sup> อุโมงค์ฝังศพก็เปิดออก ศพของคนบุญทั้งหลายที่ล่วงหลับไปแล้วก็ได้เป็นขึ้นมา <sup>53</sup> ภายหลังที่พระเยซูเป็นขึ้นมาจากตายแล้ว เขาทั้งหลายก็ออกจากอุโมงค์พากันเข้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไปปรากฏแก่คนทั้งหลาย <sup>54</sup> ส่วนนายร้อยและทหารที่เฝ้าพระเยซูอยู่ ได้เห็นแผ่นดินไหว

และเห็นเหตุการณ์เหล่านั้น ก็พากันเกรงกลัวยิ่งนัก จึงได้พูดกันว่า “ความจริงแล้วคนผู้นี้เป็นโอรสของพระเจ้า”

55 ที่นั่นมีผู้หญิงหลายคนที่ได้ติดตามพระเยซูมาจากมณฑลกาลิลีเพื่อรับใช้พระองค์ เหลียวดูอยู่แต่ไกล ๆ 56 ในพวกนั้นก็มามีเรียห์ชาวมัคดาลา มารีย์แม่ของยากอบและโยเสส และแม่ของลูกชายเศเบดี

### การฝังศพของพระเยซู

57 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ มีเศรษฐีคนหนึ่งมาจากบ้านอาริมาเธียชื่อโยเซฟ เป็นสาวกของพระเยซูเหมือนกัน 58 เขาได้เข้าไปหาปีลาตขอศพของพระองค์ ปีลาตจึงสั่งให้มอบศพนั้นให้เขาไป 59 เมื่อโยเซฟได้รับศพมาแล้ว เขาก็เอาผ้าป่านที่สะอาดพันหุ้มศพไว้ 60 แล้วเอาศพนั้นไปฝังไว้ในอุโมงค์ใหม่ของเขา ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในหิน เขาก็กลิ้งหินก้อนใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็จากไป 61 ฝ่ายมารีย์ชาวมัคดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งนั้น ก็นั่งอยู่ตรงหน้าอุโมงค์นั้น

### ทหารยามที่เฝ้าอยู่อุโมงค์

62 ในวันต่อมา พวกมหาปุโรหิตและพวกฟาริสีพากันไปหาปีลาต 63 กล่าวว่า “ท่านเจ้าคุณขอรับ พวกผมจำได้ว่า หมอนั้น เมื่อมันยังมีชีวิตอยู่ได้พูดว่า ผ่านไปสามวันแล้วมันจะเป็นขึ้นมาใหม่ 64 เหตุฉะนั้น ขอได้มีคำสั่งให้เฝ้าอุโมงค์อย่างแข็งขันจนถึงวันที่สามด้วย เกรงว่าพวกสาวกของมันจะมาลักเอาศพไปในตอนกลางคืน แล้วจะไปบอกแก่ประชาชนว่า มันเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และการหลอกลวงครั้งนี้จะหนักหนากว่าแต่ก่อนอีก” 65 ปีลาตจึงบอกเขาว่า “พวกเจ้าจงเอายามไปเฝ้าให้เข้มแข็งเท่าที่เจ้าจะทำได้” 66 เขาจึงไปเฝ้าอุโมงค์ให้มั่นคง ประทับตราไว้ที่หิน และวางยามประจำอยู่

## มัทธีว 28

### การเป็นขึ้นมาจากความตาย

1 เมื่อวันสัปดาห์ผ่านไป ถึงตอนเช้าของวันต้นสัปดาห์ มารีย์ชาวมัคดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งได้ไปที่อุโมงค์ 2 ในตอนนั้น ได้เกิดแผ่นดินไหวอย่างใหญ่หลวง เพราะทูตสวรรค์ได้ลงมาจากสวรรค์ กลิ้งก้อนหินนั้นออกจากปากอุโมงค์ แล้วก็นั่งอยู่บนก้อนหินนั้น 3 ใบหน้าของทูตสวรรค์นั้นเหมือนกับแสงฟ้าแลบ เสื้อผ้าก็ขาวดั่งสำลี

4 พวกยามที่เฝ้าอยู่กลัวทูตสวรรค์นั้นจนตัวสั่น และตัวแข็งทื่อเป็นลมไป 5 ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงพูดกับผู้หญิงเหล่านั้นว่า “ไม่ต้องกลัว เพราะเรารู้ว่าพวกเจ้ามาหาเยซูที่ถูกตรึงที่กางเขนนั้น 6 ท่านไม่ได้อยู่ที่นั่นหรอก เพราะท่านเป็นขึ้นมาจากความตายแล้วตามที่ท่านได้พูดไว้แล้วนั้น ไปดูที่วางศพของท่านสิ 7 แล้วจงรีบไปบอกพวกสาวกของท่านว่า ท่านเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และในตอนนี้อย่างไรก็ได้ไปยังมณฑลกาลิลีก่อนพวกเจ้า พวกเจ้าจะเห็นท่านที่นั่น ในตอนนี้ เราได้บอกเจ้าแล้ว” 8 ผู้หญิงเหล่านั้นก็ไป



จากอุโมงค์อย่างรวดเร็ว ทั้งกลัวทั้งดีใจปนกัน แล่นไปบอกของสาวกพระองค์<sup>9</sup> ขณะที่ผู้หญิงเหล่านั้นไปบอกสาวกของพระองค์ ในตอนนั้น พระเยซูได้ไปพบเขาและทักทายเขา ผู้หญิงเหล่านั้นก็มาถามกราบพระองค์และกอดแทบเท้าของพระองค์<sup>10</sup> พระเยซูจึงพูดกับเขาว่า “ไม่ต้องกลัว จงไปบอกพวกพี่น้องของเราให้ไปยังมณฑลกาลิลี และพวกเขาจะได้เห็นเราที่นั่น”

### คำรายงานของทหารยาม

<sup>11</sup> ขณะที่พวกผู้หญิงกำลังเดินไปตามทาง ในตอนนั้น มีบางคนในพวกที่เป็นยามได้เข้าไปในเมือง บอกเหตุการณ์ทั้งหลายที่เกิดขึ้นให้พวกมหาปุโรหิต<sup>12</sup> เมื่อพวกมหาปุโรหิตประชุมปรึกษากันกับพวกผู้อาวุโสแล้ว ก็แจกเงินเป็นอันมากให้แก่พวกทหารนั้น<sup>13</sup> บอกเขาว่า “พวกเจ้าจงพากันไปพูดว่า ‘พวกสาวกของมันมัลกเอาศพไปในเวลากลางคืนเมื่อข้ามอนหลับ’<sup>14</sup> ถ้าความนี้รู้เป็นถึงหูเจ้าเมือง เราจะหาทางแก้ไขให้พวกเจ้าพ้นโทษเอง”<sup>15</sup> พวกทหารจึงยอมรับเงิน และทำตามที่ถูกสอนมา และความนี้ก็เลื่องลือไปในพวกยิวทั้งหลายจนถึงทุกวันนี้

### พระเยซูส่งลาลูกศิษย์ 11 คน

<sup>16</sup> แล้วพวกสาวกสิบเอ็ดคนนั้นก็ได้ไปยังมณฑลกาลิลี บนภูเขาที่พระเยซูได้กำหนดไว้<sup>17</sup> และเมื่อเขาเห็นพระองค์จึงได้กราบลง แต่บางคนก็ยังสงสัยอยู่<sup>18</sup> พระเยซูจึงได้เข้ามาใกล้เขา แล้วบอกว่า “ฤทธาภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี ได้มอบไว้ให้เราแล้ว<sup>19</sup> เหตุฉะนั้น พวกเจ้าทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้ทำพิธีมิถุน้ำในนามของพระเจ้าผู้เป็นพ่อ พระเจ้าผู้เป็นลูก และพระเจ้าผู้เป็นพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์<sup>20</sup> สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราได้สั่งพวกเจ้าไว้ ในตอนนี้ เราจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายตลอดไป จนกว่าจะสิ้นยุค”